

Studii biblice • Comentarii Ellen White

Aluzii, imagini și simboluri

aprilie – mai – iunie 2025

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2025

© 2025 Editura Viață și Sănătate
Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea
Tehnoredactare: Irina Toncu
Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text. Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

ISSN 3061 – 6603 ISSN-L 3061 – 6603
ISBN 978-606-087-655-7

Cuprins

1. Câteva principii ale profeției	5
2. Baza din Geneza	13
3. Ilustrații din relația de căsătorie	21
4. Popoarele lumii (1).....	29
5. Popoarele lumii (2)	37
6. Să înțelegem jertfa!	45
7. Baze pentru profeție	53
8. În Psalmi (1).....	61
9. În Psalmi (2)	69
10. „Au venit sfârșiturile veacurilor”	77
11. Rut și Estera.....	85
12. Elemente premergătoare	93
13. Imagini ale sfârșitului.....	101

Câteva principii ale profeției

Sabat după-amiază, 29 martie

Aceia care au primit solia adventă simțeau nevoia de pocăință și umilință înaintea lui Dumnezeu. Mulți oscilaseră multă vreme între Hristos și lume, dar acum simțeau că venise timpul să ia o atitudine. ... Duhul lui Dumnezeu era asupra lor și dădea putere apelurilor arzătoare făcute atât fraților, cât și păcătoșilor, să se pregătească pentru Ziua lui Dumnezeu. ...

Atunci de ce această neștiință larg răspândită cu privire la o parte atât de importantă a Sfințelor Scripturi? De ce această împotrivire generală de a cerceta învățăturile ei? Nu este decât materializarea unui efort studiat al prințului întunericii, de a ascunde de oameni ceea ce descoperă amăgirile lui. Pentru motivul acesta Hristos, Descoperitorul, prevăzând lupta ce se va duce împotriva studierii Apocalipsei, a rostit o binecuvântare asupra tuturor aceluia care vor citi, vor asculta și vor păzi cuvintele prorociei. – *Tragedia veacurilor*, p. 340, 342

În trecut, predicatorii au declarat că Daniel și Apocalipsa sunt cărți sigilate, iar oamenii s-au îndepărtat de ele. Mâna lui Dumnezeu a retras de pe aceste părți din Cuvântul Său vălul de mister aparent care i-a împiedicat pe mulți să-l ridice. Însuși numele de „Apocalipsa” este în contradicție cu declarația că este o carte sigilată. „Apocalipsa” înseamnă descoperirea unui lucru important. Adevărurile din această carte le sunt adresate celor ce trăiesc în zilele din urmă. Cortina este dată la o parte, iar noi stăm în fața obiectelor sacre din Locul Sfânt. Să nu rămânem afară, ci să intrăm, nu cu gânduri nepăsătoare și lipsite de respect, nu cu pași grăbiți, ci cu respect și cu teamă sfântă. Ne apropiem de timpul când trebuie să se împlinescă profețiile cărții Apocalipsa. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 113

Dumnezeu a vorbit, iar cuvântul Său este de încredere și trebuie să ne bazăm credința pe un „Așa zice Domnul”. Dumnezeu vrea să studiem evenimentele care au loc în jurul nostru și să le comparăm cu ceea ce a vestit mai dinainte în Cuvântul Său, pentru a înțelege că trăim în zilele din urmă. Avem nevoie de Biblie și avem nevoie să știm ce este scris în ea. Cercetătorul sânguincios al profeției va fi răsplătit cu descoperiri clare ale adevărului, căci Isus a spus: „Cuvântul Tău este adevărul.” – ”What Manner of Persons Ought Ye to Be?” *Signs of the Times*, October 1, 1894, par. 8

Duminică, 30 martie

„Cine citește să înțeleagă!”

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului Autorului său, prezintă taine care nu vor putea fi niciodată înțelese pe deplin de ființele limitate. Dar Dumnezeu a dat în Scripturi destule dovezi despre autoritatea lor divină. Existența Sa, caracterul Său, credințioșia Cuvântului Său sunt întemeiate pe o mărturie care face apel la rațiunea noastră și această mărturie se găsește din abundență. Este adevărat, El nu a îndepărtat posibilitatea de a ne îndoii; credința trebuie să se sprijine pe mărturii, nu pe demonstrații – cei care doresc să se îndoiască au această ocazie, dar cei ce vor să cunoască adevărul vor găsi o bază solidă pentru credință. ...

Biblia desfășoară adevărul cu o simplitate și o putere de adaptare la nevoile și dorințele fierbinți ale inimii omenești, care au uluit și au fermecat atât mințile cele mai cultivate, cât și pe cele necultivate, umile, dezvăluindu-le în mod clar calea vieții. „Cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească” (Isaia 35:8). Nici chiar un copil nu trebuie să greșască drumul. Niciun căutător care tremură de grijă nu trebuie să nu poată umbla în lumina curată și sfântă. ... Cu cât vom studia mai mult Biblia, cu atât se va adânci mai mult convingerea noastră că acesta este Cuvântul Dumnezeului celui viu, iar rațiunea omenească se va pleca înaintea măreției descoperirii divine. – *Educație*, p. 169, 170

Duhul Sfânt ne-a fost dat ca ajutor în studiul Cuvântului. Domnul Isus promite: „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” Cei care sunt instruiți de Duhul Sfânt vor fi capabili să le prezinte altora Cuvântul în mod clar. Și când Cuvântul va deveni cartea de studiu, cu rugăciune stăruitoare pentru călăuzirea Duhului și cu o supunere deplină a inimii pentru a fi sfințită prin adevăr, se va împlini tot

ce a promis Hristos. Urmarea unui astfel de studiu biblic va fi o minte bine echilibrată, pentru că puterile fizice, mintale și morale vor fi dezvoltate armonios. Nu va exista nicio stagnare în cunoașterea spirituală. Înțelegerea va fi rapidă, sensibilitățile vor fi trezite, conștiința va deveni sensibilă, simpatiile și sentimentele vor fi purificate, va exista o atmosferă morală mai bună și va fi împărtășită o nouă putere de a rezista ispitei. Și toți – atât profesorii, cât și elevii – vor deveni activi și plini de zel în lucrarea lui Dumnezeu. – *Special Testimonies on Education*, p. 26

Duhul Sfânt și Cuvântul sunt în perfectă armonie. Duhul Sfânt a inspirat Scripturile și conduce întotdeauna la Scripturi. ...

Când cercetează Scripturile, mintea care este condusă de Duhul Sfânt Îl vede pe Autorul lor și, privind, se luminează continuu în timp ce studiază Cuvântul. Astfel, mintea care aspiră să atingă standardul perfecțiunii devine elevată pentru a-l înțelege. – *That I May Know Him*, p. 195

Luni, 31 martie

Dumnezeu vrea să fie înțeles

Pentru valdenzi, Scripturile nu erau numai un raport al procedeelelor lui Dumnezeu cu oamenii din vechime și o descoperire a răspunderilor și datoriiilor prezentului, ci și o descoperire a primejdiilor și slavei viitoare. Ei credeau că sfârșitul tuturor lucrurilor nu era prea departe, iar când studiau Biblia cu rugăciune și lacrimi, erau și mai adânc impresionati de declarațiile ei prețioase și de datoria lor de a le face cunoscute și altora adevărurile ei mântuitoare. Ei vedeau planul de mântuire clar descoperit în paginile sfinte și găseau mângâiere, nădejde și pace în credința în Isus. Când lumina ilumina înțelegerea lor și le umplea inimile de bucurie, ei tânjeau de dorul ca razele ei să strălucească asupra acelor care erau în întunericul rătăcirii papale. – *Tragedia veacurilor*, p. 72

Toată dragostea părintească ce a trecut din generație în generație prin canalul inimilor omenești, toate izvoarele de duioșie și de afecțiune care s-au deschis în sufletele oamenilor nu sunt decât ca niște mici pârlăieșe față de oceanul nemărginit atunci când sunt comparate cu iubirea infinită și inepuizabilă a lui Dumnezeu. Limba nu poate să o exprime, pana nu o poate zugrăvi. Poți să meditezi asupra ei în fiecare zi a vieții tale. În străduința de a înțelege dragostea și compasiunea Tatălui ceresc, poți să cercetezi Scripturile în mod sincer și stăruitor pentru a le înțelege, poți să faci apel la toată puterea și capacitatea pe care Dumnezeu ți le-a dat, și

totuși, dincolo de acestea, rămâne o infinitate. Poți studia veacuri întregi această dragoste, dar nu vei putea înțelege niciodată pe deplin lungimea și lărgimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Dumnezeu, manifestate prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru lume. Nici veșnicia nu va putea să o descopere pe deplin. Și totuși, studiind Biblia și meditănd la viața lui Hristos și la planul de mântuire, aceste teme mărețe se vor deschide tot mai mult înțelegerii noastre. – *Mărturii*, vol. 5, p. 740

În timpul acestor zile, pe care Isus le-a petrecut împreună cu ucenicii Săi, ei au câștigat o nouă experiență. Auzindu-L pe iubitul lor Învățător explicând Scripturile în lumina tuturor celor împlinite, credința lor în El s-a fixat pe deplin. Ei au ajuns acolo, încât să poată spune: „... știți în cine am crezut” (2 Timotei 1:12). Ei au început să înțeleagă natura și întinderea lucrării lor, să vadă că aveau de vestit lumii adevărurile încredințate lor. Întâmplările din viața lui Hristos, moartea și învierea Sa, profețiile care arătau spre aceste evenimente, tainele planului de mântuire, puterea lui Isus pentru iertarea păcatelor – la toate aceste lucruri ei fuseseră martori și trebuiau să le facă cunoscute lumii. Ei trebuiau să vestească Evanghelia păcii și mântuirii prin pocăință și puterea Mântuitorului. – *Faptele apostolilor*, p. 27

Marti, 1 aprilie

„Daniele, ține ascunse aceste cuvinte!”

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, prorociile transmise de Daniel cer atenția noastră deosebită, deoarece se referă chiar la timpul în care trăim. Împreună cu ele trebuie unite învățăturile din ultima carte a Scripturilor Noului Testament. Satana i-a făcut pe mulți să creadă că părțile profetice ale cărților lui Daniel și ale lui Ioan, descoperitorul, nu pot fi înțelese. Dar făgăduința este clară – o binecuvântare deosebită va însoți studierea acestor prorocii. „Cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12:10) s-a spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă, iar despre descoperirea dată de Hristos slujitorului Său Ioan, pentru călăuzirea poporului lui Dumnezeu prin toate veacurile, făgăduința este: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestor prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!” (Apocalipsa 1:3). ...

Un studiu atent al desfășurării planului lui Dumnezeu în istoria popoarelor și în descoperirea lucrurilor viitoare ne va ajuta să apreciem la adevărata valoare cele văzute și cele nevăzute și să învățăm care este scopul adevărat al vieții. Astfel, văzând lucrurile prezentate în lumina

veșniciei, putem, asemenea lui Daniel și tovarășilor lui, să trăim pentru ceea ce este adevărat, nobil și dăinuitor. Și, învățând în viața aceasta principiile Împărăției Domnului și Mântuitorului nostru, acea împărăție binecuvântată, care va dăinui din veșnicie în veșnicie, putem fi pregătiți ca, la venirea Sa, să intrăm împreună cu El în stăpânirea ei. – *Profeți și regi*, p. 547, 548

Studiul cărții Apocalipsa îndreaptă mintea către profețiile lui Daniel și amândouă prezintă cele mai importante directive date de Dumnezeu oamenilor, cu privire la evenimentele care vor avea loc la încheierea istoriei acestei lumi. – *Tragedia veacurilor*, p. 341

Onorat de oameni cu răspunderile statului și cu secretele unor împărății de importanță universală, Daniel a fost onorat de Dumnezeu ca ambasador al Său și i s-au dat multe descoperiri cu privire la tainele veacurilor viitoare. Prorociile minunate, așa cum sunt raportate de el în capitolele 7 și 12 ale cărții care-i poartă numele, n-au fost înțelese deplin nici de profet însuși. Dar, înainte de a-și încheia viața de lucrare, i s-a dat asigurarea binecuvântată că, la sfârșitul zilelor – în perioada de încheiere a istoriei acestei lumi –, i se va îngădui iarăși să stea în partea lui de moștenire. Nu i s-a dat să înțeleagă tot ce i-a descoperit Dumnezeu cu privire la planul divin. „Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea”, a fost îndemnat el cu privire la scrierile sale profetice, care urmau să fie sigilate „până la vremea sfârșitului.” „Du-te, Daniele!”, l-a îndrumat îngerul încă o dată pe solul credincios al lui Iehova. „Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului... Iar tu du-te până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor” (Daniel 12:4,9,13). – *Profeți și regi*, p. 547

Miercuri, 2 aprilie

Studierea Cuvântului

Încercând să lase deoparte păreri preconcepute și renunțând la comentarii, [William Miller] a comparat verset cu verset cu ajutorul trimerilor și al concordanței. Și-a continuat studiul într-un mod ordonat și metodic. ... Pe măsură ce studia cu rugăciune stăruitoare pentru iluminare divină, ceea ce mai înainte i se păruse întunecat înțelegerii acum era clarificat. ...

Cu un interes profund a studiat cartea lui Daniel și Apocalipsa, folosind aceleași principii de interpretare ca și în celelalte cărți ale Bibliei,

și a descoperit, spre marea lui bucurie, că simbolurile profetice puteau fi înțelese. A văzut că toate profețiile „se împlineseră literal”; că fie toate figurile de stil, metaforele, parabolele, asemănările etc. erau explicate într-o legătură imediată, fie termenii în care erau exprimate erau definiți în altă parte a Scripturii și, când se explicau în felul acesta, trebuiau înțelese literal. – *Tragedia veacurilor*, p. 320

Isus, cel mai mare învățător pe care l-a văzut vreodată lumea, a recunoscut valoarea Sfințelor Scripturi și le-a prezentat-o ucenicilor Săi.

După învierea Sa, El S-a apropiat de doi dintre ei în timp ce se îndreptau spre Emaus, vorbind, în timp ce mergeau, despre speranțele pierdute odată cu moartea iubitului lor Învățător. „Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?» Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.”

Isus i-a muștră pentru că nu cunoșteau Scripturile care mărturiseau despre Mesia. Dacă ar fi fost familiarizați cu Scripturile, credința lor ar fi fost susținută în ceasul încercării, iar speranța lor ar fi rămas de nezdruccinat, căci felul în care urma să fie tratat Hristos de cei pe care a venit să-i mântuiască era clar menționat în profeții. – “Value of Bible Study,” *Signs of the Times*, June 10, 1886, par. 9, 10

Cei care sunt angajați în proclamarea soliei îngerului al treilea cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat Miller. În mica sa carte intitulată *Views of the Prophecies and Prophetic Chronology*, Miller dă următoarele reguli simple, dar logice și importante, pentru studiul și interpretarea Bibliei:

„1. Fiecare cuvânt trebuie să aibă legătură cu subiectul prezentat în Biblie.

2. Toată Scriptura este necesară și poate fi înțeleasă prin efort și studiu sârguincios.

3. Nimic din ce este revelat în Scriptură nu poate sau nu va fi ascuns de cei care cer cu credință, fără a se clătina.

4. Pentru a înțelege doctrina, adună toate textele cu privire la subiectul pe care vrei să-l cunoști, apoi lasă fiecare cuvânt să aibă influența cuvenită și, dacă poți formula teoria fără contradicții, nu poți greși.

5. Scriptura trebuie să se explice singură, să-și fie propriul interpret, deoarece regulile sunt în ea. Dacă depind de un profesor pentru a mi-o

explica, iar el merge pe ghicite în ce privește înțelesul ei sau ar dori să fie așa din cauza crezului său sectar sau pentru a fi el considerat înțelept, atunci regula pe care o accept este presupunerea, dorința, crezul sau înțelepciunea lui, și nu Biblia.” – ”Notes of Travel”, *Advent Review and Sabbath Herald*, November 25, 1884, par. 23, 24

Joi, 3 aprilie

În sens propriu sau în sens figurat?

La începutul lucrării Sale, Domnul Hristos spusese: „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica.” În limbajul figurat al profeției, El prevestise moartea și învierea Sa. „El le vorbea despre templul trupului Său” (Ioan 2:19,21). Iudeii înțeleseseră aceste cuvinte într-un sens literal, ca referindu-se la Templul din Ierusalim. Din tot ce spusese Domnul Hristos, preoții n-au putut găsi nimic care să poată fi folosit împotriva Lui, în afară de această declarație. Prezentând într-un mod greșit aceste cuvinte, ei sperau să aibă câștig de cauză. Romanii fuseseră și ei angajați în reconstruirea și înfrumusețarea templului și erau foarte mândri de el; orice dispreț manifestat față de el, cu siguranță, le-ar fi trezit indignarea. Aici, în acest punct, romanii și iudeii, fariseii și saducheii se puteau uni, căci toți priveau templul cu multă venerație. În legătură cu acest fapt au fost găsiți doi martori ale căror mărturii n-au fost chiar atât de contradictorii ca ale celorlalți. Unul dintre ei, care fusese mituit să-L acuze pe Isus, a declarat: „Acesta a zis: «Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile.»”

În acest fel, cuvintele Domnului Hristos au fost prezentate în mod greșit. Dacă ar fi fost spuse exact așa cum au fost rostite de El, ei n-ar fi putut să obțină condamnarea nici chiar de către Sinedriu. Dacă Domnul Hristos ar fi fost numai om, așa cum pretindeau iudeii, declarația Sa n-ar fi făcut decât să evidențieze un spirit irațional, lăudăros, dar nu putea fi transformată în hulă. Chiar în modul tendențios în care au fost prezentate de martorii falși, cuvintele Sale n-au conținut nimic care să fie considerat de romani o crimă vrednică de moarte. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 705

Lăsați ca inima să fie înmuiată și supusă de spiritul rugăciunii înainte de a citi Biblia. Adevărul va triumfa atunci când spiritul adevărului cooperează cu umilul cercetător al Bibliei. Cât de prețios este gândul că Autorul adevărului încă trăiește și domnește! Rugați-L să vă impresioneze mintea cu adevărul. Cercetarea Scripturilor vă va fi atunci de

folos. Hristos este marele Învățător al urmașilor Săi și El nu vă va lăsa să umblați în întuneric.

Biblia este propriul ei interpret. Cu o simplitate frumoasă, o parte din ea se conectează cu adevărul altei părți, până când întreaga Biblie se contopește într-un întreg armonios. Lumina strălucește dintr-un text pentru a lumina o parte din Cuvânt care părea mai neclară. – ”How to Study the Bible,” *Advent Review and Sabbath Herald*, August 13, 1959, par. 4, 5

Și, când cercetezi Scripturile cu dorința sinceră de a cunoaște adevărul, Dumnezeu va trimite Duhul Său în inima ta și îți va impresiona mintea cu lumina Cuvântului Său. Biblia este propriul ei interpret, un pasaj îl explică pe altul. Comparând texte care se referă la același subiect, vei vedea o armonie și o frumusețe la care nu ai visat niciodată. Nu există nicio altă carte a cărei citire să întărească și să lărgască, să înalțe și să înnobileze mintea așa cum o face citirea atentă a acestei cărți. – ”God’s Word Our Study-Book,” *Youth’s Instructor*, June 30, 1898, par. 4

Vineri, 4 aprilie

Studiu suplimentar

Scrieri timpurii, capitolul „William Miller”, p. 229-232.

Baza din Geneza

Sabat după-amiază, 5 aprilie

Toți aceia care intră în rândurile păzitorilor Sabatului ar trebui să devină cercetători sârguincioși ai Bibliei, ca să poată cunoaște stâlpii și temelia adevărului. Ei ar trebui să studieze istoria profeției care ne-a adus pas cu pas acolo unde ne aflăm astăzi. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru școala noastră. Ar trebui să vină tineri care doresc să fie educați pentru orice domeniu de lucru, tineri capabili și care să vadă necesitatea de a învăța din ce în ce mai mult unde ne aflăm astăzi în istoria profetică, unind verigă după verigă în lanțul profetic, de la Geneza până la Apocalipsa. Hristos este Alfa, prima verigă, și Omega, ultima verigă, a lanțului evanghelic, care este sudat în Apocalipsa. – "Ellen White's Confidence in Her Calling," in *Manuscript Releases*, vol. 10, p. 171

Fiului lui Dumnezeu, Comandantului glorios al cerului, I S-a făcut mi-lă de neamul omenesc căzut. Inima Sa a fost mișcată de o nețărmurită compasiune atunci când vaietele lumii s-au înălțat până la El. Dar iubirea divină concepușe un plan prin care omul să poată fi răscumpărat. Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. În tot universul nu se afla decât Unul singur care putea să satisfacă cerințele ei în folosul omului. Deoarece Legea divină este tot atât de sfântă ca Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu Cerul. ... Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei pentru a salva neamul omenesc din ruina în care ajunsese.

El a pledat înaintea Tatălui în favoarea păcătosului, în timp ce oștile cerești așteptau rezultatul cu un interes atât de puternic, încât nu poate fi exprimat prin cuvinte. ... Planul de mântuire fusese alcătuit mai înainte de aducerea la existență a pământului, căci Hristos este „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8); totuși, a fost o

luptă chiar pentru Împăratul universului ca să-L dea pe Fiul Său să moară pentru neamul omenesc căzut. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). O, taină a mântuirii! Iubirea lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Cine poate pricepe adâncurile acestei iubiri care „întrece orice cunoștință”? De-a lungul veacurilor nesfârșite, minți nemuritoare, căutând să înțeleagă taina acelei iubiri de nepătruns, se vor uimi și-L vor adora. – *Patriarhi și profeți*, p. 63, 64

Vechiul Testament, care conține profețiile despre venirea lui Hristos, este acum puțin luat în considerare. Acum se strigă: „Hristos, Hristos! Evanghelia, Evanghelia!” Dar Evanghelia este prezentă pe tot parcursul Bibliei, de la Geneza până la Apocalipsa. Evanghelia este revelată în toate profețiile cu privire la prima venire a lui Hristos ca Mântuitor al omenirii. Fiecare act din vechea dispensațiune de a-i întoarce pe oameni de la păcat sau de a le aduce iertare era o referire la Salvatorul care urma să vină. El a fost Stânca, Treapta prin intermediul căreia omenirea trebuia să fie înălțată. – *Isus, Nume mai presus de orice nume*, „Treapta”, p. 362 (10 dec.)

Duminică, 6 aprilie

Principiul primei menționări

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Sentința divină pronunțată împotriva lui Satana după căderea omului a fost și o profeție, care cuprinde toate secolele până la încheierea timpului, prevestind marele conflict în care vor fi angajați toți oamenii care vor trăi pe pământ.

Dumnezeu spune: „Vrăjmășie voi pune...” Această ostilitate nu vine de la sine. Când omul a călcat Legea divină, natura lui a devenit rea, în acord, nu în dezacord, cu cea a lui Satana. În mod natural, nu există nicio dușmănie între omul păcătos și inițiatorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. ...

Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana și omul ar fi încheiat o alianță împotriva Cerului și, în loc să nutrească ură față de Satana, întreaga familie omenească s-ar fi unit împotriva lui Dumnezeu.

Numai harul sădit în suflet de Hristos creează în om opoziție față de Satana. Fără acest har transformator și fără această putere înnoitoare, omul ar rămâne sclavul lui Satana, un slujitor totdeauna dispus să-i îndeplinească poruncile. Însă noul principiu sădit în suflet creează conflict

acolo unde, până atunci, fusese pace. Puterea pe care o dă Hristos îl face pe om capabil să-i reziste tiranului și uzurpatorului. Oricine simte oroare față de păcat, nu dragoste, oricine se opune patimilor care l-au stăpânit și le învinge demonstrează că în inima lui acționează un principiu în întregime de sus. – *Tragedia veacurilor*, p. 505, 506

Singurul plan prin care se putea realiza mântuirea omului angrena cerul întreg în sacrificiul său infinit. ... El [Fiul lui Dumnezeu] trebuia să stea între păcătos și pedeapsa păcatului. ... El avea să părăsească poziția Sa înaltă, ca Maiestate a Cerului, să vină pe pământ, să Se umilească devenind ca un om și, prin experiența proprie, să cunoască durerea și ispitele pe care omul avea să le îndure. Toate acestea erau necesare pentru ca El să-i poată ajuta pe cei ispitiți (Evrei 2:18). Când misiunea Sa ca Învățător avea să se sfârșească, El avea să fie dat în mâinile celor fărădelege, să fie supus la tot felul de insulte și de torturi pe care Satana îi putea inspira să le aducă asupra Lui. El avea să moară de cea mai crudă dintre morți, să fie înălțat între cer și pământ ca un păcătos vinovat. El avea să treacă prin lungi ore de agonie, atât de teribile încât îngerii nu aveau să poată privi, ci atunci și-au acoperit fața înaintea unei asemenea priveliști. El avea să suporte zbuciumul sufletului, ascunderea feței Tatălui Său, în timp ce vinovăția nelegiurii – povara păcatelor lumii întregi – avea să apese asupra Lui. ...

Hristos i-a asigurat pe îngeri că, prin moartea Sa, El îi va răscumpăra pe mulți și-l va nimici pe acela care are puterea morții, că va recâștiga Împărăția care fusese pierdută prin păcătuire, iar cei răscumpărați o vor moșteni împreună cu El și vor locui pentru totdeauna acolo. Păcatul și păcătoșii nu vor mai fi, pentru ca să nu mai tulbure niciodată pacea cerului sau a pământului. – *Patriarhi și profeți*, p. 64, 65

Luni, 7 aprilie

Înțelegerea iubirii lui Dumnezeu

Natura și revelația mărturisesc deopotrivă despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este izvorul vieții, al înțelepciunii și al bucuriei. Priviți la lucrurile minunate și frumoase din natură! Gândiți-vă la minunata lor adaptare nu numai la nevoile și fericirea omului, ci ale tuturor ființelor create! Lumina soarelui și ploaia care înveselesc și re-împrospătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne vorbesc despre Iubirea Creatorului. Dumnezeu este Acela care are grijă de nevoile zilnice ale tuturor făpturilor Sale. ...

Dumnezeu l-a făcut pe om în mod desăvârșit sfânt și fericit; pământul, așa minunat cum a ieșit din mâna Creatorului, nu purta nicio urmă de decădere sau umbră de blestem. Călcarea Legii lui Dumnezeu, legea iubirii, aceasta a adus nenorocire și moarte. Și totuși, în mijlocul suferințelor care sunt o urmare a păcatului este descoperită dragostea lui Dumnezeu. Este scris că Dumnezeu a blestemat pământul din cauza omului (Geneza 3:17). Spinii și pălămida – dificultățile și încercările care au făcut ca viața omului să fie plină de trudă și grijă – au fost rânduite însă spre binele său, ca o parte a disciplinei necesare în planul lui Dumnezeu pentru ridicarea păcătosului din ruina și degradarea aduse de păcat. Lumea, deși decăzută, nu este toată numai necaz și mizerie. Chiar în natură se află solii de nădejde și mângâiere. Scaieții sunt plini de flori, iar spinii sunt acoperiți cu trandafiri.

„Dumnezeu este iubire” este scris pe fiecare boboc de floare care stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă ce se ridică. Păsărelele încântătoare care fac să răsunе aerul cu trilarile lor înveselitoare, florile atât de delicat colorate care, în desăvârșirea lor, își răspândesc parfumul, copacii falnici ai pădurii cu bogatul lor frunziș de un verde viu – toate mărturisesc despre grija părintească și iubitoare a Dumnezeului nostru și despre dorința Sa de a-i face fericiți pe copiii Săi. – *Calea către Hristos*, p. 9, 10

Dar, chiar și ca păcătos, omul era într-o poziție cu totul diferită de aceea a lui Satana. În ceruri, Lucifer păcătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Lui – ca niciunei alte ființe create – i-a fost descoperită iubirea lui Dumnezeu. Deși înțelegea caracterul lui Dumnezeu și cunoștea bunătatea Lui, Satana a ales să urmeze calea propriei voințe egoiste și independente. Alegerea aceasta a fost definitivă. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru salvarea lui. Dar omul a fost înșelat, mintea sa a fost întunecată de sofismele lui Satana. El nu a cunoscut înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu. Pentru el, nădejdea consta în cunoașterea iubirii lui Dumnezeu. Adâncindu-și privirea în caracterul Său, el putea să fie atras înapoi la Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 761, 761

Pe măsură ce studiem suferințele lui Hristos, urmările păcatului devin atât de supărătoare pentru noi, încât strigăm către Domnul să ne îndepărteze păcatele. Pe măsură ce continuăm să privim, devenim mai capabili să îndurăm vederea a ceea ce a suferit Hristos și începem să înțelegem din ce în ce mai clar iubirea Lui pentru noi. Crucea lui Hristos are o atracție minunată și o putere nelimitată, pentru că, în suferința

legată de scena crucificării, dragostea lui Dumnezeu devine pentru noi din ce în ce mai impresionantă. – ”The Measure of God’s Love,” *Signs of the Times*, February 22, 1899, par. 2

Marti, 8 aprilie

Întrebarea lui Isaac: Unde este mielul?

Ființe cerești au fost martore la scena punerii la probă a credinței lui Avraam și a supunerii lui Isaac. ... Întregul cer a privit cu uimire și admirație ascultarea neșovăitoare a lui Avraam. Tot cerul a prețuit credințioșia lui. Acuzațiile lui Satana au fost dovedite ca fiind false. Dumnezeu i-a spus slujitorului Său: „Știi acum că te temi de Dumnezeu (cu toate învinuirile lui Satana), întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine” (Geneza 22:12). Legământul lui Dumnezeu, întărit lui Avraam printr-un jurământ înaintea ființelor din celelalte lumi, a dovedit faptul că ascultarea va fi răsplătită.

Fusese greu chiar și pentru îngeri să pătrundă înțelesul adânc al tainei mântuirii – să înțeleagă faptul că Fiul lui Dumnezeu, Comandantul cerului, trebuia să moară pentru omul vinovat. Când i-a fost dată lui Avraam porunca de a-l aduce ca jertfă pe fiul său, interesul ființelor cerești a fost trezit. Cu toată seriozitatea, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul pentru arderea-de-tot?”, Avraam a răspuns: „Domnul Însuși va purta de grijă de miel” și, când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să-l înjunghie pe fiul său, iar berbecul de care Se îngrijește Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac, atunci s-a revărsat lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului (1 Petru 1:12). – *Patriarhi și profeți*, p. 151

Nici ascultătorii și nici cel care vorbise n-au înțeles însemnătatea cuvintelor „Mielul lui Dumnezeu”. Pe muntele Moria, Avraam fusese întrebat de fiul său: „Tată... unde este mielul pentru arderea-de-tot?” și tatăl a răspuns: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea-de-tot” (Geneza 22:7,8). În berbecul oferit providențial în locul lui Isaac, Avraam a văzut simbolul Aceluia care avea să moară pentru păcatele oamenilor. Prin Isaia, Duhul Sfânt, folosind aceeași ilustrație, a prorocit despre Mântuitorul: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie.” „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:7,6). Dar poporul lui Israel n-a priceput învățătura aceasta. ...

Dumnezeu dorea să-i învețe că din iubirea Lui avea să pornească darul care putea să-i împace cu Sine. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 112, 113

Tatăl nostru ceresc a lăsat ca Fiul Său preaiubit să sufere agonia crucificării. Legiuni de îngeri au fost de față la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, dar nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu s-a auzit niciun glas care să oprească sacrificiul. Fiul scump al lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii, a fost insultat, batjocorit, ridiculizat și torturat până când Și-a plecat capul în moarte. Ce dovadă mai mare de atât poate ne să dea Cel Infinit despre iubirea Sa divină și mila Sa? – "The Faith of Abraham," *Signs of the Times*, April 1, 1875, par. 23

Miercuri, 9 aprilie

Confruntarea cu moartea

Uciderea lui Abel a fost primul exemplu de vrăjmășie despre care Dumnezeu spusese că va exista între șarpe și sămânța femeii – între Satana și supușii săi și Hristos și urmașii Lui. Prin păcatul omului, Satana a câștigat stăpânirea asupra neamului omenesc, dar Hristos avea să-l facă pe om în stare să lepede jugul lui. Ori de câte ori, prin credința în Mielul lui Dumnezeu, un suflet renunță să mai slujească păcatului, mânia lui Satana se aprinde. Viața cea sfântă a lui Abel era o mărturie împotriva susținerilor lui Satana că este cu neputință ca omul să țină Legea lui Dumnezeu. Când Cain, împins de duhul cel rău, a văzut că nu îl poate stăpâni pe Abel, s-a înfuriat atât de tare, încât i-a luat viața. Și, ori de câte ori va fi cineva care va sta pentru apărarea dreptății Legii lui Dumnezeu, același spirit se va da pe față împotriva lui. Este același spirit care, în decursul tuturor veacurilor, a înălțat rugurile și a aprins focul pentru a-i nimici pe ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile îngrămădite asupra urmașilor lui Isus sunt insuflate de Satana și de oastea lui, deoarece aceștia nu îi pot constrânge să li se supună. Aceasta este furia unui vrăjmaș înfrânt. Fiecare martir al lui Isus a murit ca biruitor. Profetul spune: „Ei l-au biruit (pe «balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana»), prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11,9). – *Patriarhi și profeți*, p. 77

În mijlocul Edenului, creștea pomul vieții, al cărui fruct avea puterea de a perpetua viața. Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu, Adam ar fi continuat să aibă acces la acest pom și ar fi trăit veșnic, dar, după ce a păcătuit,

i s-a interzis să mai mănânce din pomul vieții și a devenit supus morții. Sentința divină: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” indică dispariția completă.

Nemurirea, promisă omului cu condiția ascultării, fusese pierdută prin păcătuire. Adam nu putea să le transmită urmașilor lui ceva ce nu avea și n-ar fi existat nicio speranță pentru omenirea decăzută dacă Dumnezeu, prin jertfa Fiului Său, nu le-ar fi oferit din nou oamenilor nemurirea. Deși „moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”, Hristos „a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (Romani 5:12; 2 Timotei 1:10). Nemurirea poate fi obținută numai prin Hristos. Isus a spus: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața” (Ioan 3:36). Orice om poate intra în posesia acestei binecuvântări prețioase dacă împlinește condițiile. Toți cei care, „prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” vor primi „viața veșnică” (Romani 2:7). – *Tragedia veacurilor*, p. 532, 533

Joi, 10 aprilie

Șarpele

Șarpele a rupt fructul din pomul oprit și l-a așezat în mâinile pe jumătate împotrivoare ale Evei. Apoi, el i-a amintit cuvintele pe care ea le spusese, că Dumnezeu le interzisesese să se atingă de pom ca să nu moară. Dar șarpele a spus că ea nu avea să sufere mai mult mâncând fructul oprit decât dacă l-ar atinge. Văzând că nimic rău nu se întâmplă ca o consecință a ceea ce a făcut, Eva a devenit mai îndrăzneată. Când a văzut că „pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”, a „luat deci din rodul lui și a mâncat” (Geneza 3:6). Fructul era delicios la gust și, pe când mânca din el, a avut senzația că simte o putere reînviătoare și s-a văzut pășind într-o sferă mai înaltă a existenței ei. Fără teamă, a luat și a mâncat. Acum, păcătuind ea însăși, Eva a devenit un agent al lui Satana în lucrarea de ruinare a soțului ei. Într-o stare de stranie și nenaturală excitare, cu mâinile pline de fructele oprite, ea l-a căutat și i-a povestit tot ce s-a întâmplat. ...

Adam a înțeles că tovarășa sa călcase porunca lui Dumnezeu, nesocotind singura opreliște care le fusese pusă ca test al credincioșiei și iubirii lor. În mintea lui a avut loc o luptă teribilă. El deplângea faptul că îi îngăduise Evei să rățăcească departe de el. Dar acum fapta fusese săvârșită și el trebuia să se despartă de cea a cărei companie fusese bucuria lui. Cum avea să suporte el lucrul acesta? Adam se bucurase în prezența lui

Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri. El privise slava Creatorului. Adam înțelesese destinul măreț ce se deschidea înaintea neamului omenesc, dacă ei îi rămâneau credincioși lui Dumnezeu. Acum, toate aceste binecuvântări erau pierdute din vedere de teama de a nu pierde acel singur dar, care, în ochii săi, le întrecea pe toate celelalte. Iubirea, recunoștința și credințioșia față de Creator, toate erau subordonate iubirii lui pentru Eva. Ea era o parte din el și Adam nu putea suporta gândul despărțirii. Nu putea pricepe că aceeași Putere Infinită care, din pulberea pământului, i-a creat o ființă vie frumoasă și, din iubire pentru el, i-a dat un partener de viață, putea să-i dea altul în loc. De aceea, el s-a hotărât să împărtășească soarta ei – dacă ea trebuia să moară, și el avea să moară împreună cu ea. În definitiv – gândea el – nu cumva erau adevărate cuvintele șarpelui celui înțelept? Eva era în ochii lui tot atât de frumoasă și de nevinovată ca și înainte de acest act de neascultare. Ea manifesta o mai mare iubire pentru el decât până atunci. Niciun semn al morții nu a apărut în ființa ei și el s-a hotărât să înfrunte consecințele. A luat fructul și l-a mâncat repede. – *Patriarhi și profeți*, p. 55, 56

Prin eforturile sale de a-L birui și distruge pe Fiul lui Dumnezeu, caracterul lui Satana se desfășura înaintea universului și se manifesta în adevărata sa răutate înaintea lumilor necăzute care fuseseră create de Hristos. De fiecare dată când înțepa călcâiul lui Hristos cu colțul său ucigaș, șarpele își făcea mai sigure propria stricăciune și ruina. – "Christ's Victory Gained Through Pain and Death," *Signs of the Times*, March 26, 1894, par. 2

Vineri, 11 aprilie

Studiu suplimentar

Calea către Hristos, cap. 1: „Iubirea lui Dumnezeu față de om”, p. 9-15; *Patriarhi și profeți*, cap. 4: „Planul de mântuire”, p. 69, 70.

Ilustrații

din relația de căsătorie

Sabat după-amiază, 12 aprilie

Adevărata iubire este un principiu înalt și sfânt, cu totul deosebit în caracter de acea iubire care se naște din impuls, dar moare de îndată ce este greu încercată. Prin credințioșia față de datorie în casa părintească tinerii se pregătesc pentru propriile cămine. Aici trebuie să se practice renunțarea de sine și să se dea pe față bunătatea, curtoazia și simpatia creștină. În acest fel, iubirea va fi păstrată caldă în inimă și acela care iese dintr-un astfel de cămin ca să stea în fruntea propriei familii va ști cum să sporească fericirea aceleia pe care o va alege ca tovarășă a sa de viață. Căsătoria, în loc de a fi sfârșitul iubirii, va fi numai începutul ei. – *Patriarhi și profeți*, p. 176

Dragostea este un dar prețios pe care-l primim de la Isus. Afecțiunea curată și sfântă nu este un sentiment, ci un principiu. Cei care sunt înrâuriți de o dragoste adevărată nu sunt nici iraționali, nici orbi. Învățați de Duhul Sfânt, ei Îl iubesc nețărnut pe Dumnezeu, iar pe aproapele lor, ca pe ei înșiși.

Cei care au în vedere căsătoria să-și cântărească fiecare sentiment și să urmărească fiecare manifestare a caracterului celui cu care s-au gândit să-și unească destinul vieții. Fiecare pas în direcția unei uniri prin căsătorie să fie caracterizat de modestie, simplitate, sinceritate și de un scop serios de a fi plăcut lui Dumnezeu și a-L onora. Căsătoria afectează viața ulterioară atât în lumea aceasta, cât și în lumea ce va veni. Un creștin sincer nu va face niciun plan pe care Dumnezeu nu-l poate aproba.

Dacă ești binecuvântat să ai parte de părinți temători de Dumnezeu, caută sfaturile lor. Prezintă-le speranțele și planurile tale, învață lecțiile pe care le-au primit din experiențele lor de viață și vei fi cruțat de multe

dureri care sfâșie inima. Mai presus de toate, fă din Hristos sfetnicul tău. Studiază Cuvântul Său cu rugăciune. – *Divina vindecare*, p. 358, 359

Domnul Hristos a venit în lumea noastră ca să facă să strălucească lumina cerului în întunericul moral. El a venit să-i facă pe oameni să înțeleagă că instituția căsătoriei este sacră. Prezența Sa la nunta din Cana a fost dovada aprobării Sale pentru această orânduire. Soția trebuie să își respecte soțul. Soțul trebuie să își iubească soția și să o prețuiască și, după cum jurământul căsătoriei îi face să fie una, tot așa credința lor în Hristos trebuie să-i facă să fie una în El. Ce poate fi mai plăcut înaintea lui Dumnezeu decât să vadă cum cei care intră în relația de căsătorie caută împreună să învețe despre Isus și să fie din ce în ce mai plini de Spiritul Său? – "The Marriage at Cana," in *Manuscript Releases*, vol. 14, par. 6

Duminică, 13 aprilie

Un singur trup

Cei doi vor fi un singur trup și, dacă Hristos rămâne în inimă, ei sunt una și în gânduri. Domnul [l-a creat] pe om, apoi femeia, pentru ca ei să fie uniți în dragoste și în temere de Dumnezeu, pentru a-L slăvi pe Dumnezeu în mintea, inima, sufletul și puterea lor, sfătuindu-se împreună, rugându-se împreună, cercetând împreună Scripturile. Domnul a știut să ducă mai departe lucrarea Sa în lumea noastră. Bărbatul trebuia să dorească fierbinte dragostea femeii și femeia să simtă că, în planul Domnului, ea trebuie să câștige afecțiunea bărbatului pe care și l-a ales și astfel să aducă în viață frumusețea unei iubiri puternice, depline, unul pentru celălalt. – "Marriage a Sacred Ordinance," in *Manuscript Releases*, vol. 18, par. 2, 3

Dumnezeu personal i-a dat lui Adam un tovarăș. El i-a făcut „un ajutor potrivit pentru el”, un ajutor care să-i corespundă, potrivit să fie tovarășul său și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare, ca fiind inferioară, ci să stea lângă el, ca egală cu el, să fie iubită și ocrotită de el. O parte din om, os din oasele lui și carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfățișând unitatea și atașamentul plin de afecțiune care trebuie să existe în această legătură. „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește și îl îngrijește” (Efeseni 5:29). „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Geneza 2:24).

Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție Îl are ca întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13:4); ea a fost unul dintre primele daruri pe care le-a dat Dumnezeu omului și este una dintre cele două instituții pe care, după căderea în păcat, Adam le-a luat dincolo de poarta Paradisului. Când principiile divine sunt recunoscute și urmate în această legătură, căsătoria este o binecuvântare; ea ocrotește curăția și fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului și îi înalță natura fizică, intelectuală și morală. – *Patriarhi și profeți*, p. 46

Dumnezeu a făcut din bărbat o femeie, care să-i fie tovarăș și ajutor, care să fie una cu el, să-l înveselească, să-l aprecieze, să-i fie o binecuvântare, iar el, la rândul lui, să-i fie un ajutor puternic. Toți aceia care pășesc în relația de căsătorie, având un scop sfânt – soțul de a câștiga sentimentele curate ale unei inimi de femeie, femeia de a înmuia și îmbunătăți caracterul soțului ei și de a-l desăvârși – îndeplinesc scopul lui Dumnezeu pentru ei.

Domnul Hristos nu a venit să distrugă această instituție, ci s-o readucă la sfințenia și noblețea sa originală. El a venit să restaureze chipul moral al lui Dumnezeu în om și a început această lucrare punându-și aprobarea asupra căsătoriei. – *Căminul adventist*, p. 99

Acela care a făcut prima pereche sfântă, care le-a oferit celor doi un paradis, și-a pus pecetea asupra instituției căsătoriei, celebrată pentru prima dată în Eden, când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie. – 14 *LtMs*, *Ms 16* 1899, par. 33

Luni, 14 aprilie

Frumoasa mireasă

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și plină de iubire dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumpărați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine.” „Nu te vor mai numi «Părăsită»..., ci te vor numi «Plăcerea Mea este în ea»... căci Domnul Își pune plăcerea în tine.” „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai

putea de veselie pentru tine” (Isaia 62:5,4; Țefania 3:17). Când i s-a dat o viziune a lucrurilor cerești, apostolul Ioan a scris: „Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit.” „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului” (Apocalipsa 19:6,7,9). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 151

Cel care i-a dat-o pe Eva ca ajutor lui Adam a făcut prima Sa minune la o nuntă. Hristos Și-a început lucrarea publică în locul unde se sărbătorea și unde prietenii și rudele se veseleau împreună. În felul acesta, El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca instituție pe care El Însuși o stabilise. El a hotărât ca bărbații și femeile să fie uniți prin căsătorie sfântă, pentru a forma familii ai căror membri, încununați cu cinste, să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus.

Hristos a onorat relația de căsătorie, făcând-o și un simbol al unirii dintre El și cei răscumpărați ai Săi. El Însuși este Mirele, mireasa este biserică, despre care, ca aleasă a Sa, El spune: „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai niciun cusur” (Cântarea cântărilor 4:7). ...

Legătura familială este cea mai strânsă, mai gingașă și mai sfântă dintre câte există pe pământ. A fost destinată să fie o binecuvântare pentru omenire. Și este o binecuvântare ori de câte ori legământul căsătoriei este încheiat cu înțelepciune, în frică de Dumnezeu și cu responsabilitate. – *Divina vindecare*, p. 356

Sădind în inima oamenilor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă în ei atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale, caracterul Său, trebuie să lumineze pretutindeni prin urmașii Săi. În felul acesta, ei trebuie să-L slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu și spre locul unde are loc ospățul nunții Mielului. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 414

Marți, 15 aprilie

Soția infidelă a lui Osea

Într-un limbaj simbolic, Osea a pus înaintea celor zece seminții planul lui Dumnezeu de a restatornici, pentru fiecare suflet pocăit care se va uni cu biserica Sa de pe pământ, binecuvântările oferite lui Israel în zilele credincioșiei lui față de El în Țara Făgăduinței. Referindu-se la Israel ca

la cineva căruia dorea să-i arate milă, Domnul a zis: „O voi ademeni și o voi duce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși vile, și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde și acolo va cânta ca în vremea tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului. În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: «Bărbatul meu!» și nu-Mi vei mai zice «Stăpânul meu!» Voi scoate din gura ei numele baalilor, ca să nu mai fie pomeniți pe nume” (Osea 2:14-17).

În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul care păzește poruncile Sale va fi reînnoit. „În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târâtoarele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război, și-i voi face să locuiască în liniște... Te voi logodi cu Mine prin credințioșie și vei cunoaște pe Domnul!

În ziua aceea, voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul; pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel (adică pe Cea pe care o sădește Dumnezeu). Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în țară și-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Ami: «Tu ești poporul Meu!» Și el va răspunde: «Dumnezeul meu!»” (Osea 2:18-23). – *Profeți și regi*, p. 298, 299

Aici este arătat cât de neplăcut Îi este Domnului să renunțe la poporul Său păcătos. Și, ca nu cumva israeliții să neglijeze atât de mult muștrările și avertizările Sale, încât acestea să ajungă să li se șteargă din memorie, El Își amână judecățile și le amintește toată neascultarea și păcatele grave pe care le comiseseră din zilele lui Iosia și până atunci, precum și judecățile pe care El le rostise ca urmare a nelegiuirilor lor. În felul acesta, li s-a oferit o nouă ocazie să-și vadă nelegiuirea și să se pocăiască. Din aceasta vedem că Dumnezeu nu găsește plăcere în a-i face să sufere pe cei care sunt poporul Său, dar, cu o grijă care o depășește pe aceea a unui tată plin de milă față de copilul lui neascultător, El îl invită stăruitor pe poporul Său rătăcitor să se întoarcă la supunere față de El. – *Mărturii*, vol. 4, p. 176 („Avertizările lui Dumnezeu respinse”)

Miercuri, 16 aprilie

Isaac și Rebeca

Isaac, încrezându-se în înțelepciunea și iubirea tatălui său, a fost mulțumit să lase în seama lui această problemă, crezând, de asemenea, că Dumnezeu Însuși îl va călăuzi în alegerea făcută. Gândurile patriarhului s-au îndreptat către rudele tatălui său din țara Mesopotamiei. Deși

nu fuseseră lipsiți de influența idolatriei, ei păstrau totuși cunoașterea și închinarea față de viul Dumnezeu. Isaac nu trebuia să plece din Canaan pentru a merge la ei, dar s-ar fi putut ca printre ei să se găsească o tânără gata să-și lase căminul și să se unească cu el pentru a păstra curată închinarea la viul Dumnezeu. Avraam a încredințat această importantă problemă „celui mai bătrân rob”, un om evlavios, cu experiență și judecată sănătoasă, care-l slujise mult timp cu credincioșie. El i-a cerut acestui slujitor să facă un jurământ solemn înaintea Domnului, că nu îi va lua fiului său Isaac o soție dintre canaaniți, ci îi va alege o fată din familia lui Nahor din Mesopotamia. El i-a cerut să nu-l ia pe Isaac cu el acolo. Dacă nu s-ar fi găsit o tânără care să fie gata să-și părăsească rudeniile, atunci trimisul avea să fie dezlegat de jurământul său. Patriarhul l-a încurajat în lucrarea lui dificilă și delicată cu asigurarea că Dumnezeu avea să încoroneze cu izbândă misiunea sa. „Domnul, Dumnezeul cerului”, zicea el, „care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea... va trimite pe îngerul Său înaintea ta”. – *Patriarhi și profeti*, p. 171

Isaac a fost foarte mult onorat de Dumnezeu atunci când a fost făcut moștenitor al făgăduințelor prin care lumea avea să fie binecuvântată, dar, cu toate acestea, când el avea patruzeci de ani, s-a supus judecății tatălui său, când l-a rânduit pe slujitorul său cu experiență și temător de Dumnezeu să-i aleagă o soție. Și rezultatul acestei căsătorii, așa cum este el prezentat în Sfintele Scripturi, este un tablou duios și plin de frumusețea fericirii casnice: „Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara, a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale.” – *Solii pentru tineret*, p. 464

Canaaniții erau idolatri, iar Domnul le poruncise celor din poporul Său să nu intre în relații de căsătorie cu ei, ca nu cumva să fie conduși la idolatrie. Avraam era în vârstă și se aștepta să moară curând. Isaac era necăsătorit. Lui Avraam i-a fost teamă de influența imorală care îl înconjură pe fiul lui și dorea cu nerăbdare să i se aleagă o soție care să nu-l îndepărteze de Dumnezeu. El i-a încredințat problema aceasta slujitorului său credincios și cu experiență, care îi administra toate proprietățile. Avraam i-a cerut slujitorului său să facă un legământ solemn cu el înaintea Domnului că nu va lua pentru Isaac o soție dintre canaaniți, ci va merge la cei din neamul său, care credeau în adevăratul Dumnezeu, și va alege o soție pentru tânărul bărbat. Avraam i-a poruncit să nu-l ducă pe Isaac în țara din care venise el, deoarece oamenii de acolo erau aproape

întru totul afectați de idolatrie. Dacă nu putea să găsească pentru Isaac o soție care să vrea să se despartă de neamul ei și să vină acolo unde se afla el, atunci Eliezer urma să fie eliberat de legământul pe care îl făcuse. – *Fiice ale lui Dumnezeu*, p. 29

Joi, 17 aprilie

Prostituata este judecată

Toți cei care țin la interesele lor veșnice trebuie să fie puși în gardă cu privire la invazia scepticismului. Vor fi atacați în special pilonii adevărului. Este imposibil să stai departe de ironiile, de raționamentele false și de ideile subtile și otrăvitoare ale necredinței moderne. Satana își adaptează ispitele pentru toate categoriile de oameni. Pe cei incuți îi asaltează cu batjocură, iar pe cei educați îi întâmpină cu obiecții științifice și raționamente filozofice, concepute în așa fel încât să provoace neîncredere sau dispreț la adresa Scripturilor. Chiar și tinerii fără experiență își permit să ridice semne de întrebare cu privire la principiile fundamentale ale creștinismului. Această necredință tinerească, așa superficială cum e, își are influența ei. Mulți sunt determinați astfel să ridiculizeze credința părinților lor și să-L batjocorească pe Duhul harului (Evrei 10:29). Câte vieți care promiteau să fie o onoare pentru Dumnezeu și o binecuvântare pentru lume n-au fost astfel ruinate de suflul nociv al necredinței! Toți cei care se încred în deciziile înfumurate ale rațiunii umane și care își imaginează că pot explica tainele divine și pot ajunge la adevăr fără ajutorul înțelepciunii lui Dumnezeu sunt prinși în capcana lui Satana. ...

Când va veni timpul de probă, se va descoperi cine sunt cei care au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu regula lor de viață. Vara nu se observă nicio deosebire între brazi și ceilalți copaci, dar, când vine viscolul iernii, brazii rămân neschimbați, pe când ceilalți copaci își pierd frunzele. Tot astfel, s-ar putea ca, acum, preținșii creștini să nu se deosebească de creștinii adevărați, dar vine timpul când distincția va fi clară. Să renască opoziția, să domnească din nou fanatismul și intoleranța, să se aprindă persecuția, și atunci cei cu inima împărțită și ipocriții se vor clătina și vor renunța la credință, dar creștinul adevărat va sta tare ca o stâncă, credința lui va fi mai puternică, speranța lui va fi mai strălucitoare decât în zilele de prosperitate. – *Tragedia veacurilor*, p. 600, 602

În ziua judecății de apoi, fiecare ființă pierdută va înțelege natura propriei respingeri a adevărului. Jertfa de pe cruce va fi prezentată și adevărata ei însemnătate va fi înțeleasă de fiecare minte ce a fost orbită de

păcat. În fața priverii de pe Golgota, cu jertfa ei tainică, păcătoșii vor sta condamnați. Se va da la o parte orice scuză mincinoasă. Apostazia oamenilor se va arăta sub odioasa ei înfățișare. Oamenii vor vedea ce au ales. Atunci va fi clarificată orice întrebare cu privire la adevăr și rățacire, care a existat în lupta aceasta îndelungată. Întregul univers va vedea că Dumnezeu nu este vinovat de existența sau dănuirea răului. Se va demonstra că hotărârile lui Dumnezeu nu au nicio legătură cu păcatul. Nu a existat niciun defect în cârmuirea lui Dumnezeu, niciun motiv de nemulțumire. Atunci când vor fi date pe față gândurile tuturor inimilor oamenilor, atât cei credincioși, cât și cei răzvrățiți vor afirma împreună: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău?... pentru că judecățile Tale au fost arătate” (Apocalipsa 15:3,4). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 58

Vineri, 18 aprilie

Studiu suplimentar

Tragedia veacurilor, cap. 40: „Poporul lui Dumnezeu salvat”, p. 651, 652.

Popoarele lumii (1)

Sabat după-amiază, 19 aprilie

Atunci când a decăzut, îndepărtându-se de simplitatea Evangheliei, și a primit riturile și obiceiurile păgâne, biserica primară a pierdut Spiritul și puterea lui Dumnezeu, dar, pentru a stăpâni totuși conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii pământești. Urmarea a fost papalitatea, o biserică ce a subjugat chiar și puterea statului și a folosit-o pentru realizarea planurilor ei, mai ales pentru pedepsirea „ereziei”. Pentru ca Statele Unite să facă un chip fiarei, puterea religioasă trebuie să stăpânească asupra guvernului civil, astfel încât autoritatea statului să fie folosită de biserică pentru a-și atinge scopurile.

Oriunde a câștigat putere pământească, biserica a folosit-o pentru pedepsirea celor abătuți de la învățătura ei. Și bisericile protestante care au călcat pe urmele Romei, încheind alianță cu puterile lumești, au dat pe față aceeași dorință de a restrânge libertatea de conștiință. ...

Apostazia a condus biserica primară să caute ajutor la conducerea civilă și aceasta a pregătit calea pentru dezvoltarea papalității, a fiarei. Pavel spunea că va veni „lepădarea de credință”, și se va „arăta omul fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2:3). În felul acesta, apostazia în biserică va pregăti calea pentru chipul fiarei. – *Tragedia veacurilor*, p. 443

În capitolul 12 din Apocalipsa avem ca simbol un mare balaur roșu. În versetul nouă al aceluși capitol, acest simbol este explicat astfel: „Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.” Fără îndoială, balaurul îl reprezintă în primul rând pe Satana. Dar Satana nu apare pe pământ în persoană, el lucrează prin agenți. În persoana oamenilor răi, el a căutat să-L distrugă pe Isus de îndată ce S-a născut. Oriunde Satana a reușit să controleze un guvern atât de mult încât să-și îndeplinească planurile, respectiva națiune a devenit, pentru vremea aceea, un reprezentant al lui Satana. Acesta a

fost cazul tuturor marilor națiuni păgâne. De exemplu, vezi Ezechiel, capitolul 28, unde Satana este reprezentat ca adevăratul rege al Tirului. Și aceasta pentru că a controlat pe deplin acel guvern. În primele secole ale erei creștine, dintre toate națiunile păgâne, Roma a fost agentul principal al lui Satana în împotrivirea față de Evanghelie și, prin urmare, a fost reprezentată prin balaur. – *Tragedia veacurilor*, p. 679 (ed. 1888)

Duminică, 20 aprilie

Nimrod și Ninive

Lecția aceasta este pentru solii lui Dumnezeu de astăzi, când cetățile popoarelor au nevoie să cunoască atributele și planul Dumnezeului celui adevărat, la fel ca locuitorii din cetatea Ninive de altădată. Trimișii lui Hristos trebuie să îi îndrepte pe oameni către o lume mai bună care, într-o mare măsură, este pierdută din vedere. După învățăturile Sfintei Scripturi, singura cetate care va rezista este cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Cu ochii credinței, omul poate vedea poarta cerului strălucind de măreția slavei lui Dumnezeu. Prin slujitorii Săi, Domnul Isus îi cheamă pe oameni să lupte cu ambiție sfântă pentru a-și asigura o moștenire nepieritoare. El îi îndeamnă să-și pună comoara la tronul lui Dumnezeu. ...

Răbdarea lui Dumnezeu a fost foarte mare – atât de mare, încât, atunci când ne gândim la insulta continuă adusă poruncilor Sale sfinte, ne minunăm. Cel Atotputernic a desfășurat o putere restrângătoare asupra atributelor Sale. Dar El Se va scula cu siguranță să-i pedepsească pe cei nelegiuți, care sfideză cu atâta îndrăzneală cerințele drepte ale Decalogului.

Dumnezeu le îngăduie oamenilor un timp de probă, dar este un punct dincolo de care răbdarea divină nu mai poate merge, iar pedepsele lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu siguranță. Domnul îi tolerează multă vreme pe oameni și cetățile lor, dând avertizări pline de milă pentru a-i salva de mânia divină, dar vine o vreme când rugămintele pentru milă nu vor mai fi ascultate și elementele răzvrătite, care continuă să respingă lumina adevărului, vor fi spulberate din milă pentru ei și pentru aceia care altfel ar fi influențați prin exemplul lor. – *Profeți și regi*, p. 274, 276

Neascultarea (răzvrătirea) a început cu Satana și orice neascultare de Dumnezeu vine direct din influențele satanice. Aceia care se răscoală împotriva cârmuirii divine au încheiat legământ cu marele renegat, iar el își va folosi puterea și viclenia pentru a lua în robie simțurile și a duce în

rătăcire mintea. El va face ca totul să se arate într-o lumină falsă. Ca și primii noștri părinți, toți aceia care se află sub vraja lui seducătoare văd numai marile privilegii pe care le pot câștiga prin neascultare. – *Patriarhi și profeți*, p. 635

Și totuși, Ninive, oricât ajunsese de nelegiuită, nu era cu totul dedată la rău. Acela care îi „vede pe toți fiii oamenilor” (Psalmii 33:13) și „privește tot ce este de preț” în ei (Iov 28:10) a văzut în cetatea aceea mulți oameni care doreau după ceva mai bun și mai înalt și care, dacă li s-ar fi oferit ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu cel viu, ar fi renunțat la faptele lor rele și I s-ar fi închinat Lui. Astfel, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu li S-a descoperit într-un mod neîndoielnic, ca să-i conducă, dacă era cu putință, la pocăință. – *Profeți și regi*, p. 265

Luni, 21 aprilie

Chemarea lui Avraam

Această speranță a răscumpărării prin venirea Fiului lui Dumnezeu ca Mântuitor și Împărat nu s-a stins niciodată în inimile oamenilor. De la început au fost unii a căror credință a trecut dincolo de umbrele prezentului, la realitățile viitorului. Adam, Set, Enoh, Metusala, Noe, Sem, Avraam, Isaac și Iacov – prin aceștia și prin alți bărbați de seamă, Domnul a păstrat descoperirile prețioase ale voinței Sale și, în felul acesta, copiilor lui Israel, poporul ales prin care urma să fie dat lumii Mesia cel făgăduit, Dumnezeu le-a dat cunoașterea cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin jertfa ispășitoare a Fiului Său iubit.

Nădejdea lui Israel era întrupată în făgăduința făcută la vremea chemării lui Avraam și, după aceea, repetată iar și iar urmașilor lui: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3). Când planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc i-a fost făcut cunoscut lui Avraam, Soarele Neprihănirii a strălucit în inima lui și întunericul a fost risipit. Și când, în cele din urmă, Mântuitorul Însuși a umblat printre fiii oamenilor și a vorbit, El le-a dat iudeilor mărturie despre nădejdea strălucită a patriarhului în eliberarea adusă prin venirea unui Răscumpărător. „Tatăl vostru, Avraam, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea”, spunea Isus, „a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56). – *Profeți și regi*, p. 682, 683

Solia lui Dumnezeu a ajuns la Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza

12:1). Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfințelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărțit de cei cu care fusese asociat la începutul vieții sale. Influența rudelor și a prietenilor avea să fie o piedică în calea educației pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea slujitorului Său. Acum, când era legat de cer într-un mod special, Avraam trebuia să locuiască printre străini. Caracterul său trebuia să fie cu totul deosebit, diferit de toată lumea. El nici n-ar fi putut explica felul comportării sale, astfel încât să fie înțeles de prietenii săi. Lucrurile spirituale trebuie înțelese în mod spiritual, iar motivele și acțiunile sale nu ar fi fost înțelese de rudele lui idolatre. ...

N-a fost deloc ușoară încercarea prin care a trecut Avraam, iar sacrificiul care se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. Legături puternice îl legau de țara sa, de rudele și de familia sa. Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. El nu avea nicio întrebare de pus în legătură cu țara făgăduinței, dacă solul era fertil și clima sănătoasă, dacă țara avea locuri plăcute și dacă îi oferea posibilitatea să strângă avere. Dumnezeu a vorbit, și slujitorul Său trebuia să asculte; locul cel mai fericit de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu voia ca el să fie. – *Patriarhi și profeți*, p. 126

Marți, 22 aprilie

Asta au vrut, asta au primit

Domnul prezisese mai de mult prin profeții Săi că Israel avea să fie guvernat de un împărat, dar din aceasta nu reieșea că forma aceasta de guvernământ ar fi fost cea mai bună pentru ei sau că ar fi fost după voia Lui. El i-a îngăduit poporului să-și urmeze propria alegere, deoarece a refuzat să se conducă după sfatul Său. Osea spune că Domnul, în mânia Lui (Osea 13:11), le-a dat un împărat. Când oamenii aleg să meargă pe căile lor fără să ceară sfat de la Dumnezeu sau când acționează împotriva voinței Lui clar descoperite, El le satisface dorințele pentru ca, prin experiența amară care urmează, să-i facă să-și dea seama de nebunia lor și să se căiască de păcatele lor. Tot ce dorește inima omului împotriva voinței Lui Dumnezeu se va dovedi în final că e mai mult un necaz decât o bucurie. – *Patriarhi și profeți*, p. 605

Când Saul a fost proclamat rege, Samuel i-a spus poporului că, în viitor, pericolul cel mai mare va fi acela de a uita legământul Domnului și de a nu-L recunoaște pe Dumnezeu ca fiind Conducătorul suprem al națiunii. Israelii ceruseră și primiseră un rege după inima lor, totuși

Samuel le spusese că Domnul, în mila Sa infinită, era dispus să-i ierte și să-i ajute, dacă se vor teme de El și Îi vor sluji cu adevărat. Problema întoarcerii lui Israel la supunere față de conducerea lui Dumnezeu ca împărat urma să fie decisă. Israeliții, poporul lui Dumnezeu, cu regele în fruntea lor, aveau să asculte de Dumnezeu în mod clar sau nu? Fie Israel înceta să mai fie poporul lui Dumnezeu, fie principiile pe care se întemeia monarhia trebuiau să fie spirituale și națiunea să fie guvernată de o putere divină. Dacă Israel ar fi rămas în întregime al Domnului, atunci El ar fi întemeiat o împărăție în care voința omului și a celor pământești ar fi fost supusă voinței lui Dumnezeu și, astfel, legământul prin care Dumnezeu era recunoscut a fi Conducătorul lui Israel ar fi fost păstrat. Lucrul acesta poate părea de mică importanță pentru mințile noastre limitate, dar e departe de a fi astfel. Oare regele pe care îl alesese Israel va asculta de Conducătorul tuturor regilor? Își va supune el voința și va face voia Tatălui care este în Ceruri? Nicio monarhie din Israel care nu recunoștea în toate căile ei autoritatea supremă a lui Dumnezeu nu putea prospera. Atâta timp cât Israel avea să-I rămână supus lui Dumnezeu, El avea să fie protecția și apărarea poporului Său. – "The Rejection of Saul," *Signs of the Times*, June 1 1888, par. 2

Cu toate acestea, Dumnezeu îi alesese pe copiii lui Israel. El îi chema-se ca să păstreze între oameni cunoașterea Legii Sale și a simbolurilor și profețiilor care arătau spre Mântuitorul. El a dorit ca ei să devină izvoare de mântuire pentru lume. Ceea ce a fost Avraam pe pământul pribegiei sale, ceea ce a fost Iosif în Egipt și Daniel la curțile din Babilon, poporul evreu trebuia să fie pentru toate națiunile. El trebuia să li-L descopere oamenilor pe Dumnezeu. ... Dar israeliții și-au pus nădejdea într-o mărire lumească. De la intrarea lor în țara Canaan, ei s-au depărtat de poruncile lui Dumnezeu și au umblat pe căile păgânilor. În zadar le-a trimis Dumnezeu avertizări prin profeții Săi. În zadar au suferit pedeapsa asupririi păgâne. Orice reformă era urmată de o și mai profundă apostazie. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 27, 28

Miercuri, 23 aprilie

Conducătorii „neamurilor”

Din nou, când era gata să reînceapă cearta cu privire la cel care să fie socotit cel mai mare, chemându-i la Sine, Isus, le-a spus ucenicilor indignați: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa.”

Hristos Își întemeia Împărăția pe principii cu totul diferite. El îi cheama pe oameni nu să stăpânească, ci să slujească, cel mai tare să poarte neputințele celui slab. Puterea, poziția, talentul, educația îl puneau pe posesorul lor sub o mai mare obligație de a le sluji semenilor săi. Chiar celor mai umili ucenici ai Lui, Hristos le-a spus: „Toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru” (2 Corinteni 4:15). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 550

Ascensiunea Bisericii Romane a marcat începutul Evului Mediu întunecat. Pe măsură ce puterea ei creștea, întunericul se adâncea. Credința a fost transferată de la Hristos, adevărata temelie, la papa de la Roma. În loc să se încreadă în Fiul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și pentru mântuirea veșnică, oamenii priveau la papă și la preoții și prelații cărora el le dăduse autoritate. Ei erau învățați că papa este mijlocitorul lor pământesc și că nimeni nu poate să se apropie de Dumnezeu decât prin el, ba, mai mult, că el ține locul lui Dumnezeu pentru ei și de aceea trebuie, în mod implicit, să i se dea ascultare. ... Păcatul era deghizat într-un veșmânt de sfințenie. Când Scripturile sunt înlăturate, iar omul ajunge să se considere suveran, trebuie să ne așteptăm numai la înșelătorie, minciună și nelegiuire josnică. În momentul în care au fost înălțate legile și tradițiile omenești, a ieșit la iveală corupția care este întotdeauna rezultatul îndepărtării Legii lui Dumnezeu. – *Tragedia veacurilor*, p. 55

Lecțiile date ucenicilor lui Hristos sunt pline de semnificație și oferă cea mai de folos învățătură pentru noi, cei care credem.

Noi nu trebuie să acționăm după felul, normele sau exemplul oamenilor care dețin autoritate în poziții pământești, ci să le slujim altora, să fim slujitori ai tuturor, „pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Împărăția lui Dumnezeu este stabilită pe principii diferite de cele ale împărățiilor acestei lumi. Nu trebuie să existe ranguri printre slujitorii lui Hristos. ... Bogații, săracii, cei învățați, cei neînvățați, cei robi și cei liberi sunt în egală măsură moștenirea lui Dumnezeu, iar cel care este cel mai înălțat înaintea lui Dumnezeu este cel care are cea mai sinceră smerenie, cel mai profund simț al nevredniciei sale, cea mai mare înțelegere a dependenței sale de Dumnezeu. Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, își iubesc cu adevărat și semenii. Ei caută continuu să le facă bine tuturor celor cu care vin în contact. Ei sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu. – ”Before Honor Is Humility,” *Signs of the Times*, July 16, 1896, par. 6, 7

Joi, 24 aprilie

O lumină pentru ceilalți

O, ce putere spre bine poate exercita un om convertit – transformat zilnic – pentru a aduce binecuvântare și bucurie lumii! Când biserica este impregnată cu un spirit de ascultare și iubire, membrii vor exercita în lume o influență mântuitoare, iar Dumnezeu nu va reține nimic din ceea ce ar încununa acea influență cu succes și victorie. Oamenii, bărbați și femei, sunt agenții Lui pentru mântuirea sufletelor. Cei care sunt plini de o dorință serioasă de a-i atrage pe păcătoși la Hristos au simpatia și cooperarea universului ceresc. – *Letter 108*, 1902, par. 23

Fără o credință vie în Domnul Hristos ca Mântuitor personal, este imposibil să faceți în așa fel încât credința voastră să fie simțită într-o lume a scepticismului. Dacă doriți să-i scoateți pe cei păcătoși din valurile rezezi ale necredinței, picioarele voastre nu trebuie să stea pe pietre alunecoase.

Avem nevoie în permanență de o nouă descoperire a lui Hristos, de o experiență zilnică, în armonie cu învățăturile Sale. În fața noastră sunt ținte înalte și sfinte. Planul lui Dumnezeu pentru noi este să progresăm continuu în cunoaștere și virtute. Legea Sa este ecoul vocii Sale, care le adresează tuturor invitația: „Veniți mai sus! Fiți sfinți și tot mai sfinți!” În fiecare zi putem să înaintăm spre desăvârșirea caracterului creștin.

Cei care sunt angajați în slujba Domnului au nevoie de o experiență mai înaltă, mai adâncă și mai vastă, pe care mulți încă nici nu s-au gândit că ar putea să o aibă. Mulți care sunt deja membri ai marii familii a lui Dumnezeu știu doar puțin despre ce înseamnă a privi la slava Sa și a fi schimbați din slavă în slavă. Când ajung să înțeleagă puțin din excelența caracterului lui Hristos, mulți simt că inima le tresaltă de bucurie. Ei doresc nespus o înțelegere mai adâncă și mai vastă a iubirii Mântuitorului. Acești oameni trebuie ajutați să găsească împlinirea dorinței sufletului lor după Dumnezeu.

Duhul Sfânt lucrează pentru cei care se lasă în mâinile Sale, îi modelează pe cei care se lasă modelați și îi șlefuieste pe cei care se lasă șlefuiți. Dedicăți-vă cultivării gândurilor spirituale și comuniunii sfinte. Voi ați văzut doar primele raze ale zorilor slavei Sale. Dacă veți continua să-L cunoașteți pe Domnul, veți avea parte de împlinirea acestor cuvinte: „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbele 4:18). – *Slujitorii Evangheliei*, p. 274

Mii de oameni pot fi abordați în maniera cea mai simplă și mai umilă. Adesea, intelectualii cei mai educați, cei care sunt priviți de lume ca fiind oamenii cei mai talentați, sunt înviorați de cuvintele simple ale unei persoane care îl iubește pe Dumnezeu și care poate vorbi despre iubirea Sa la fel de natural cum vorbește un om lumesc despre lucrurile care îl interesează cel mai mult pe el.

Deseori, cuvintele pregătite și plănuite cu atenție au doar o mică influență. Dar vorbirea sinceră și onestă a unui fiu sau a unei fiice a lui Dumnezeu, rostită cu o simplitate naturală, are puterea de a debloca ușa acelor inimi care sunt închise de multă vreme față de Domnul Hristos și iubirea Sa. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 232

Vineri, 25 aprilie

Studiu suplimentar

Profeți și regi, cap. „Ninive, cetatea cea mare”, p. 277, 278.

Popoarele lumii (2)

Sabat după-amiază, 26 aprilie

Este imposibil să explicăm originea păcatului și să găsim un motiv pentru existența lui. Totuși, putem înțelege suficient de mult, atât despre originea, cât și despre soluționarea finală a păcatului, încât să vedem limpede dreptatea și iubirea lui Dumnezeu în modul în care a tratat răul. Nimic nu este explicat mai clar în Scriptură decât faptul că Dumnezeu n-a fost în niciun fel răspunzător pentru apariția păcatului; răzvrătirea nu a luat naștere în urma unei retrageri arbitrare a harului divin sau a vreunui defect al guvernării lui Dumnezeu. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiție pe care putem să o dăm păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu: „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4), este manifestarea unui principiu aflat în conflict cu marea lege a iubirii, care este baza conducerii divine. – *Tragedia veacurilor*, p. 492

Puțin câte puțin, Lucifer a început să se hrănească cu dorința înălțării de sine. Scriptura ne spune: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (Ezechiel 28:17). „Tu ziceai în inima ta: «... îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu..., voi fi ca Cel Preaînalt»” (Isaia 14:13,14). Deși toată slava lui era de la Dumnezeu, acest înger puternic a ajuns s-o considere ca aparținându-i. Nemulțumit cu poziția sa, deși era onorat mai presus de oștile cerești, el s-a aventurat să poftască închinarea cuvenită numai Creatorului. În loc de a căuta să facă din Dumnezeu obiectul suprem al sentimentelor și al ascultării tuturor ființelor create, strădania sa era aceea de a-și asigura pentru el slujirea și credințioșia lor. Și, râvnind la slava cu care Tatăl cel veșnic L-a investit pe Fiul Său, acest prinț al îngerilor aspira la puterea ce constituia în exclusivitate una dintre prerogativele lui Hristos.

În acest fel s-a frânt armonia cerului. Predispoziția lui Lucifer de a-și sluji sieși, în loc de a-I sluji Creatorului Său, a dat loc la un simțământ de apăsare, atunci când a fost observată de către aceia care considerau că slava lui Dumnezeu trebuie să fie supremă. În sfatul cerului, îngerii au discutat cu Lucifer. Fiul lui Dumnezeu a prezentat înaintea lui măreția, bunătatea și dreptatea Creatorului, precum și natura cea sfântă și neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu Însuși a stabilit ordinea cerului și, îndepărtându-se de ea, Lucifer avea să-L dezonoreze pe Făcătorul său și să aducă ruina asupra lui însuși. Dar avertizarea izvorâtă din iubire și din mila nesfârșită a lui Dumnezeu n-a făcut decât să dea loc la un spirit de împotrivire. Lucifer a îngăduit ca gelozia sa față de Hristos să predomine și să-l facă și mai hotărât. – *Patriarhi și profeți*, p. 35, 36

Legea iubirii fiind baza guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor create depindea de aderarea lor totală la marile principii ale neprihănirii. Dumnezeu dorește de la toate ființele pe care le-a creat să-L iubească și să-L onoreze pentru că Îi apreciază caracterul într-un mod rațional. Lui nu-I face plăcere o ascultare din constrângere, ci le acordă tuturor libertatea de voință, ca să-I slujească de bunăvoie. – *Tragedia veacurilor*, p. 493

Duminică, 27 aprilie

Cea dintâi poruncă

Sistemul de educație instituit la începutul lumii trebuia să fie un model pentru om de-a lungul timpului. Ca o ilustrare a principiilor sale, în Eden a fost întemeiată o școală-model, căminul primilor noștri părinți. Grădina Edenului era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era Profesorul, iar părinții familiei omenеști erau elevii. ...

Cartea naturii, care își desfășura lecțiile vii înaintea lor, era o inepuizabilă sursă de învățăminte și desfătare. Pe fiecare frunză din pădure și pe fiecare piatră din munți, pe fiecare stea strălucitoare, pe pământ, pe mare și pe cer, era scris numele lui Dumnezeu. Locuitorii din Eden interacționau atât cu creația animată, cât și cu cea inanimată – cu frunzele, cu florile, cu copacii și cu orice făptură, de la leviatanul din ape până la particula minusculă din raza de soare – învățând de la fiecare secretele vieții sale. Slava Dumnezeului din ceruri, lumile fără număr în rotațiile lor ordonate, „plutirea norilor” (Iov 37:16), tainele luminii și ale sunetului, ale zilei și ale nopții – toate erau materii de studiu ale elevilor primei școli de pe pământ. – *Educație*, p. 20, 21

Dumnezeu le-a dat o ocupație lui Adam și Evei. Edenul a fost școala primilor noștri părinți, iar Dumnezeu a fost Învățătorul lor. Ei au fost învățați cum să lucreze pământul și cum să poarte de grijă lucrurilor pe care Domnul le sădise în grădină. Ei nu au socotit că munca este ceva înjositor, ci o mare binecuvântare. Lucrul făcut cu sârguință și hărnicie era o plăcere pentru Adam și Eva în starea lor de dinainte de a păcătui. Totul răspundea eforturilor lor de dezvoltare și perfecționare, dar păcatul lui Adam a schimbat ordinea lucrurilor. Pământul a fost blestemat și nu a mai adus ca înainte numai roade bune. Totuși, Dumnezeu a hotărât ca omul să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții, iar această hotărâre nu a fost dată ca blestem. Faptul de a lucra cu credință și speranță urma să le aducă o binecuvântare lui Adam și Evei și descendenților lor. Dumnezeu nu a vrut niciodată să spună că omul nu ar trebui să aibă nimic de făcut, dar cu cât blestemul păcatului este mai adânc, cu atât oamenii se îndepărtează de ordinea stabilită de Dumnezeu. – ”The Kind of Schools Needed,” in *Manuscript 8a*, 1894, par. 9

Cerul este o școală; domeniul său de studiu, universul; învățătorul său, Cel Nemărginit. O ramură a acestei școli a fost întemeiată în Eden și, odată împlinit planul de mântuire, educația va fi reluată în școala din Eden. ... Între școala stabilită în Eden la început și școala viitoare se întinde întreaga istorie a acestei lumi – istoria căderii în păcat și a suferinței omului, a sacrificiului divin, a biruinței asupra morții și păcatului... Readus în prezența Sa, omul va fi învățat din nou, ca la început, de către Dumnezeu: „Poporul Meu cunoaște Numele Meu, de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: «Iată-Mă!»”

Acolo, când vălul care ne întunecă privirea va fi dat la o parte și ochii noștri vor privi acea lume de o frumusețe din care acum prindem doar licăriri prin microscop, când vom privi slava cerului, acum cercetată de departe cu telescopul, când ceața păcatului va fi îndepărtată și întregul pământ va apărea „în frumusețea Domnului Dumnezeului nostru”, ce câmp ni se va deschide pentru studiu! – *Căminul adventist*, p. 547

Luni, 28 aprilie

Daniel 2

În istoria popoarelor, cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu poate vedea împlinirea literală a prorociilor dumnezeiești. Babilonul, slăbit și doborât în cele din urmă, a dispărut, deoarece, în prosperitate conducătorii lui s-au socotit independenți de Dumnezeu și au atribuit slava împărăției

lor realizărilor omenești. Împărăția Medo-Persiei a fost lovită de mânia Cerului, deoarece în ea Legea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare. Temerea de Domnul nu-și găsisese loc în inimile majorității covârșitoare a poporului. Nelegiuirea, hula și stricăciunea domneau. Împărățiile care au venit după ea au fost și mai josnice, și mai stricate; ele au ajuns și mai jos, și mai decăzute pe scara valorilor morale.

Puterea exercitată de orice conducător de pe pământ este dată de Cer și reușita lui depinde de felul în care folosește puterea primită de sus. Cuvântul Veghetorului divin i se adresează fiecăruia: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști” (Isaia 45:5). Și, pentru oricine, cuvintele rostite către Nebucadnețar, în vechime, sunt lecții de viață: „Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4:27)

A înțelege aceste lucruri – a înțelege că „neprihănirea înalță pe un popor”, că „prin neprihănire se întărește un scaun de domnie” și se menține „prin bunătate”, a recunoaște acțiunea acestor principii în manifestarea puterii Aceluia care „răstoarnă și pune pe împărați” – înseamnă a înțelege filozofia istoriei (Proverbele 14:34; 16:12; 20:28; Daniel 2:21).

Numai în Cuvântul lui Dumnezeu acest lucru este prezentat cu claritate. Aici se arată că puterea națiunilor ca și a indivizilor nu se găsește în ocaziile sau în privilegiile care par să-i facă de neînving, nu se găsește în mărirea lor îngâmfată. Ea se măsoară prin credințioșia cu care împlinesc planul lui Dumnezeu. – *Profeți și regi*, p. 501, 502

Chipul revelat în vis lui Nebucadnețar, deși reprezintă scăderea împărățiilor pământului în putere și glorie, reprezintă, de asemenea, în mod adecvat, scăderea religiozității a moralității în rândul oamenilor din aceste împărății. În măsura în care Îl uită pe Dumnezeu, națiunile devin slabe din punct de vedere moral.

Babilonul a căzut pentru că, în prosperitatea lui, L-a uitat pe Dumnezeu și a atribuit gloria prosperității sale realizărilor umane. Imperiul Medo-Persan a avut parte de mânia cerului pentru că, în el, Legea lui Dumnezeu a fost călcată în picioare. Frica de Domnul nu și-a găsit loc în inimile oamenilor. În Medo-Persia au fost la putere răutatea, blasfemia și corupția.

Împărățiile care au urmat au fost și mai josnice și mai corupte. S-au prăbușit, pentru că au renunțat la loialitatea față de Dumnezeu. Pe măsură ce L-au uitat, au coborât tot mai mult pe scara valorii morale. – ”The Moral Deterioration of the Nation,” *Youth’s Instructor*, September 22, 1903, par. 2–5

Marți, 29 aprilie

Daniel 7

Fiecărei națiuni care a intrat pe scena istoriei i s-a permis să-și ocupe locul pe pământ ca să se poată vedea dacă va împlini planul „Străjerului sfânt”. Profetia a dezvăluit înălțarea și căderea marilor imperii ale pământului: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Istoria s-a repetat cu fiecare, și nu doar cu ele, ci și cu națiuni care aveau o putere mai mică. Fiecare a avut o perioadă de probă, a eșuat, gloria i s-a stins, puterea i-a secătuit, iar locul i-a fost luat de o altă putere.

Deși națiunile au respins principiile lui Dumnezeu, atrăgându-și astfel ruina, s-a văzut totuși clar că planul divin superior se împlinește prin toate acțiunile lor. – *Educație*, p. 176, 177

Cununa luată de la Israel a ajuns în mod succesiv la Imperiile Babilonian, Medo-Persan, Grec și Roman. Dumnezeu spune: „Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința.”

Timpul acela este iminent. Astăzi, semnele timpului declară că ne aflăm în pragul unor evenimente mărețe și solemne. Totul în lumea noastră se află într-o stare de agitație. Profetia Mântuitorului despre evenimentele care Îi precedă venirea se împlinește sub ochii noștri: „Veți auzi de războaie și vești de războaie; ... un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție, împotriva altei împărății și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume” (Matei 24:6,7).

Prezentul este un timp de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Conducători și oameni de stat, persoane care ocupă poziții de încredere și autoritate, bărbați și femei cu o gândire profundă, din toate categoriile sociale, sunt atenți la evenimentele care se întâmplă în jurul nostru. Privesc relațiile tensionate care există între națiuni. Observă starea de agitație care pune stăpânire pe toți locuitorii pământului și recunosc că este pe cale să se producă ceva important și decisiv, că lumea se află în pragul unei crize extraordinare.

Acum, îngerii încă țin vânturile războiului, ca acestea să nu bată până când lumea nu va fi avertizată cu privire la sfârșitul ei iminent. Însă se strâng norii, iar furtuna e gata să se reverse asupra pământului. Când Dumnezeu le va porunci îngerilor Săi să lase vânturile să bată, va fi un conflict care nu poate fi descris în cuvinte. ...

Cât de importante sunt pentru noi, care trăim vremea împlinirii lor, și ce interes viu stârnește în inima noastră descrierea aceste evenimente,

pe care copiii lui Dumnezeu le-au așteptat, le-au dorit și le-au cerut în rugăciune de când primii noștri părinți au părăsit Edenul! – ”The Time of the End,” *Advent Review and Sabbath Herald*, November 23, 1905, par. 5-8, 13

Miercuri, 30 aprilie

Între pământ și mare

Dar fiara cu coarne ca de miel a fost văzută „ridicându-se din pământ”. În loc să cotropească alte puteri pentru a se consolida, națiunea reprezentată astfel trebuia să se ridice dintr-un teritoriu neocupat anterior și să se dezvolte treptat și pașnic. Deci nu putea să se ridice dintre popoarele aglomerate și mereu în luptă din Lumea Veche – acea mare tulburată de „noroade, gloate, neamuri și limbi”. Trebuie căutată, prin urmare, în Apus.

Ce națiune din Lumea Nouă se ridică la putere în anul 1798, având perspectiva forței și măreției și atrăgând atenția întregii lumi? Interpretarea simbolului nu lasă loc vreunui dubiu. O singură națiune, și numai una, corespunde descrierii din această profetie, care face referire indiscutabil la Statele Unite ale Americii. În repetate rânduri, ideile – aproape aceleași cuvinte – aparținându-i profetului au fost folosite involuntar de oratori și istorici pentru a descrie apariția și dezvoltarea acestei națiuni. Fiara a fost văzută „ridicându-se din pământ”; potrivit traducătorilor, cuvântul „ridicându-se”, folosit aici, înseamnă literal „a crește, a răsări ca o plantă”. Așa cum am văzut, națiunea trebuia să apară într-un teritoriu neocupat până atunci. – *Tragedia veacurilor*, p. 440

Coarnele ca ale unui miel și glasul de balaur indică, din punct de vedere simbolic, o contradicție flagrantă între declarațiile și practicile țării reprezentate în felul acesta. „Vorbirea” unei națiuni se concretizează în acțiunile puterii ei legislative și juridice. Prin aceste acțiuni vor fi contrazise principiile liberale și pașnice pe care le pusese cândva la temelie guvernării ei. Anticiparea că va vorbi „ca un balaur” și va exercita „toată puterea fiarei dintâi” prevestește clar apariția atitudinii de intoleranță și de persecuție manifestată de țările reprezentate prin balaur și prin fiara care semăna cu un leopard (în Daniel 7, *pardos*, în trad. Cornilescu – n.t.). Afirmatia că fiara cu două coarne „făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi” arată că această națiune își va exercita autoritatea în direcția impunerii unei forme ce va constitui un act de închinare la papalitate.

Un astfel de demers va fi categoric opus principiilor de conducere ale acestei națiuni, instituțiilor ei libere, afirmațiilor directe și solemne din Declarația de Independență și din Constituție. Fondatorii încercaseră în mod înțelept să evite folosirea de către biserică a puterii civile, care duce inevitabil la intoleranță și persecuție. Constituția prevede: „Congresul nu va da nicio lege privind instaurarea sau interzicerea exercitării libere a vreunei religii” și „religia nu va fi pusă ca o condiție de calificare pentru vreo funcție de răspundere publică în Statele Unite”. Impunerea unei legi cu caracter religios de către autoritatea civilă poate fi făcută numai prin violarea flagrantă a acestor garanții ale libertății. Dar tocmai inconsecvența unui asemenea demers este redată de simbolul profetic. Fiara cu coarne ca ale unui miel – care inspiră curăție, blândețe și nevinovăție – vorbește ca un balaur. – *Tragedia veacurilor*, p. 442

Joi, 1 mai

„Prorocește din nou”

Domnul are un popor pe pământ, care Îl urmează pe Miel oriunde merge. El are miile Sale care nu au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Aceștia vor sta cu El pe Muntele Sionului. Dar ei trebuie să stea pe acest pământ încinși cu toată armura, gata să se angajeze în lucrarea de salvare a celor care sunt gata să piară. Îngerii cerești conduc această căutare și se cere activitate spirituală de la toți cei care cred adevărul prezent, ca să se li alăture îngerilor în lucrarea lor.

Nu trebuie să așteptăm până când suntem luați la cer ca să-L putem urma pe Hristos. Poporul lui Dumnezeu poate face asta aici, jos. Îl vom urma pe Mielul lui Dumnezeu în curțile de sus numai dacă Îl urmăm aici. Ca să fim între cei care Îl vor urma în cer depinde de respectarea poruncilor Sale acum. Nu trebuie să-L urmăm pe Hristos când și când sau după capricii, doar atunci când este în avantajul nostru.

Noi trebuie să alegem să-L urmăm. În viața de zi cu zi, trebuie să urmăm exemplul Lui așa cum o turmă își urmează cu încredere păstorul. Trebuie să-L urmăm suferind pentru El, spunând la fiecare pas: „Chiar dacă mă va ucide, totuși mă voi încrede în El” (Iov 13:15, KJV). Practica lui de viață trebuie să fie practica noastră de viață. Și, pe măsură ce căutăm astfel să fim ca El și să ne supunem voința voii Lui, Îl vom descoperi mai mult. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 7, p. 978

Îngerul puternic care l-a instruit pe Ioan nu era altcineva decât Isus Hristos. Punându-Și piciorul drept pe mare și stângul pe uscat, El arată

rolul pe care îl va avea în scenele finale ale marii lupte cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ. Lupta a devenit mai puternică și mai hotărâtă de la o generație la alta și va continua să devină mai aprigă până la scenele finale când lucrarea cea mai măiestrită a puterilor întunericului va atinge apogeul. Satana, unit cu oamenii răi, va înșela întreaga lume și bisericile care nu primesc dragostea adevărului. Dar îngerul puternic cere atenție. El strigă cu voce tare. El trebuie să arate puterea și autoritatea glasului Său celor care s-au unit cu Satana pentru a se opune adevărului. ...

Poziția îngerului, cu un picior pe mare și cu celălalt pe pământ, semnifică amploarea vestirii mesajului. Ea va traversa apele largi și va fi proclamată în alte țări, în întreaga lume. Înțelegerea adevărului, primirea bucuroasă a mesajului, este reprezentată prin cărticica mâncată, care a fost dulce ca mierea. Adevărul cu privire la timpul venirii Domnului nostru a fost un mesaj prețios pentru sufletele noastre. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 7, p. 971

Vineri, 2 mai

Studiu suplimentar

Tragedia veacurilor, cap. 26: „O reformă necesară”; *Maranatha*, „Simbolismul întreitei solii îngerești”, p. 173 (14 iunie).

Să înțelegem jertfa!

Sabat după-amiază, 3 mai

Serviciul jertfelor care arătase spre Hristos a trecut, dar ochii oamenilor au fost îndreptați către adevărata jertfă pentru păcatele lumii. Preoția pământească a încetat, dar noi ne uităm la Isus, Marele-Preot al noului legământ, și „la sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. „Drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis câtă vreme stătea în picioare cortul dintâi ... Dar Hristos a venit ca Mare-Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, ... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 12:24; 9:8-12).

„De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). Deși slujirea urma să fie mutată de la templul pământesc la cel ceresc, deși sanctuarul și marele nostru Mare-Preot nu pot fi văzuți de ochii oamenilor, totuși ucenicii nu aveau să sufere o pierdere prin aceasta. Ei urmau să nu simtă o ruptură în comuniunea lor și nici o scădere a puterii din cauza absenței Mântuitorului. Deși slujește în sanctuarul de sus, prin Duhul Său, Domnul Isus încă este preot pentru biserica Sa de pe pământ. – *Christ in His Sanctuary*, p. 66

De îndată ce I se descoperise în templu misiunea pe care o avea, Isus S-a ferit de legăturile cu mulțimea. A dorit să Se întoarcă de la Ierusalim în liniște împreună cu cei care cunoșteau taina vieții Lui. La serviciul pascal, Dumnezeu căuta să-i scoată pe credincioșii Săi din grijile lor pământești și să le reamintească de minunata Sa intervenție pentru eliberarea lor din Egipt. În această acțiune, El dorea ca ei să vadă o făgăduință a eliberării din păcat. După cum sângele mielului junghiat a ocrotit casele lui Israel, tot la fel sângele lui Hristos avea să salveze sufletele lor. Dar ei puteau fi mântuiți prin Hristos numai dacă, prin credință, primeau ca viață a lor viața Sa. În serviciul simbolic exista putere numai atunci când

acesta îi îndruma pe închinători la Hristos, ca Mântuitor personal, al lor. Dumnezeu dorea ca ei să fie conduși la studiu cu rugăciune și meditație cu privire la misiunea lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 82

Isus Hristos Și-a dezbrăcat haina regală, Și-a lăsat coroana împărătească și Și-a îmbrăcat divinitatea în corp omenesc pentru a deveni înlocuitorul și garantul oamenilor, pentru ca, murind în corp omenesc, să-l nimicească prin moartea Sa pe cel ce avea puterea morții. El nu ar fi putut face asta ca Dumnezeu, dar, venind ca om, Hristos putea muri. Prin moarte, El a biruit moartea. Moartea lui Hristos l-a adus la moarte pe cel care avea puterea morții și a deschis porțile mormântului pentru toți cei care Îl primesc pe El ca Mântuitor personal. – *Comentariile Ellen G. White* în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 462

Duminică, 4 mai

Jertfe inutile?

Domnul nu a fost în necunoștință cu privire la resentimentele pe care le nutrea Cain, dar ar fi vrut ca el să reflecte asupra atitudinii sale și, convingându-se de păcat, să se pocăiască și să pornească pe calea ascultării. Nu exista niciun motiv pentru sentimentele lui de mânie față de fratele său sau față de Dumnezeu; nesocotirea voinței clar exprimate a lui Dumnezeu a fost cea care a dus la respingerea jertfei sale. Prin îngerul său, Dumnezeu i-a spus acestui om răzvrătit și încăpățânat: „Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă.” „Dacă faci bine” – adică să nu mergi pe calea ta, ci să ascuți de poruncile lui Dumnezeu, să vii la El cu sângele victimei ucise, arătând astfel credință în Răscumpărătorul promis, care, la împlinirea vremii, avea să facă ispășire pentru omul vinovat, ca să nu piară, ci să aibă viață veșnică. ...

Astfel, situația a fost clar lămurită înaintea lui Cain, dar spiritul său de împotrivire a fost trezit, pentru că purtarea lui a fost pusă sub semnul întrebării și nu i s-a permis să-și urmeze propriile idei independente. El s-a mâniat pe Dumnezeu și pe fratele său. Era mânios pe Dumnezeu, pentru că nu accepta planurile omului păcătos în locul cerințelor divine și s-a mâniat pe fratele său, pentru că nu era de acord cu el. – „Cain and Abel Tested,” *Signs of the Times*, December 16, 1886, par. 8, 10

Putem învăța o lecție importantă din istoria jertfelor aduse de Cain și Abel. Pretențiile dreptății infinite și cerințele Legii lui Dumnezeu pot fi împlinite numai prin jertfa ispășitoare a lui Hristos. Cea mai scumpă

jertfă pe care omul ar putea să I-o aducă lui Dumnezeu, rodul osteneții sale, realizările sale fizice și intelectuale – toate acestea Îi aparțin deja Creatorului său. Omul nu are nimic care să nu fi fost primit. Nici bogăția materială și nici măreția intelectuală nu vor ispăși păcatul sufletului. Cain a disprețuit ideea că era nevoie să vină înaintea lui Dumnezeu cu o jertfă de sânge. În același spirit, mulți din zilele noastre refuză să creadă că sângele lui Hristos a fost vărsat ca jertfă pentru păcatele oamenilor. Deși a ales să nu respecte porunca lui Dumnezeu, Cain și-a adus darul cu mare încredere. El a privit jertfa sa ca pe rodul propriilor eforturi și, prin urmare, ca fiind ceva care îi aparținea lui însuși; aducând-o înaintea lui Dumnezeu, a simțit că Îl făcea pe Creator să îi fie îndatorat. ... Marea întrebare ar trebui să fie: Ce pot face pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu? nu: Cum pot să fac să fiu eu mai satisfăcut?

Abel s-a încrezut pe deplin în meritele jertfei ispășitoare a lui Hristos. Această credință l-a legat de Dumnezeu. Promisiunea unui Răscum-părător nu a fost foarte bine înțeleasă, dar jertfele aduc lumină asupra făgăduinței. Cain a avut aceeași oportunitate de a învăța și de a accepta aceste adevăruri ca și Abel. Dumnezeu nu l-a primit pe unul și l-a respins pe celălalt fără un motiv întemeiat. Abel a crezut și a ascultat; Cain s-a îndoit și s-a răzvrătit. Dumnezeu nu este părtinitor, dar îi va răsplăti pe cei ascultători și îi va pedepsi pe cei neascultători. – "The Great Controversy Between Christ and His Angels and Satan and His Angels: Chapter 5—Cain and Abel," *Signs of the Times*, February 6, 1879, par. 5, 6

Luni, 5 mai

Sângele taurilor și al țapilor

Simbolurile și umbrele serviciului jertfelor, împreună cu profețiile, le-au dat israeliților o imagine acoperită de un văl, o imagine neclară cu privire la harul și mila care urmau să îi fie aduse lumii prin descoperirea lui Hristos. Lui Moise i s-a descoperit semnificația ceremoniilor și umbrelor care indicau spre Hristos. El a văzut sfârșitul a ceea ce urma să se încheie la moartea lui Hristos, când simbolul s-a întâlnit cu Cel simbolizat. El a înțeles că omul poate să respecte Legea morală numai prin Hristos. Prin călcarea acestei legi, omul a adus păcatul în lume și, odată cu păcatul, a venit moartea.

Domnul Hristos a devenit jertfa de ispășire pentru păcatul omului. El a oferit în dar desăvârșirea caracterului Său în locul păcătoșeniei omului. Jertfele și darurile au arătat spre jertfa pe care urma să o aducă Hristos.

Mielul înjunghiat era un simbol al Mielului care avea să ridice păcatul lumii.

Înțelegerea scopului ceremoniilor care aveau să înceteze și înțelegerea lui Hristos, așa cum era descoperit în lege, a iluminat fața lui Moise. Slujba legii care a fost scrisă și săpată în piatră era aducătoare de moarte. Fără Hristos, omul nelegiuit era lăsat sub blestemul ei fără nicio speranță de iertare. Slujba aceea nu avea nicio slavă în ea însăși, dar Mântuitorul făgăduit, descoperit în orânduirile și umbrele legii ceremoniale, a făcut ca Legea morală să fie plină de slavă. – ”The Righteousness of Christ in the Law,” *Advent Review and Sabbath Herald*, April 22, 1902, par. 6, 7

Prin planul de mântuire, dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu sunt pe deplin justificate și, în veșnicie, răzvrătirea nu va mai apărea, suferința nu va mai atinge niciodată universul lui Dumnezeu.

Omului căzut i s-a descoperit planul sacrificiului infinit prin care trebuia să fie asigurată mântuirea. Nimic, în afară de moartea iubitului Fiu al lui Dumnezeu, nu putea ispăși păcatul omului, iar Adam s-a mirat de bunătatea lui Dumnezeu care îi oferea o astfel de răscumpărare păcătoșului. Prin iubirea Sa, o stea a speranței a luminat viitorul teribil care apărea înaintea păcătoșului. Prin instituirea sistemului simbolic de jertfe, moartea lui Hristos trebuia mereu păstrată înaintea omului vinovat, pentru ca el să poată înțelege mai bine natura păcatului, rezultatele păcătuirii și meritul jertfei divine. Dacă nu ar fi fost păcat, omul nu ar fi cunoscut niciodată moartea. Dar, în victima nevinovată, ucisă de propria mână, el a văzut roadele păcatului – moartea Fiului lui Dumnezeu în favoarea lui. El vede caracterul imuabil al legii pe care a călcat-o și, mărturisindu-și păcatul, se bazează pe meritele „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”.

Planul de a-i salva pe păcătoși numai prin Hristos, așa cum a fost în zilele lui Adam, Noe, Avraam și în fiecare generație succesivă care a trăit înainte de venirea lui Hristos, este același și în zilele noastre. Patriarhii, profeții și martirii, de la neprihănitul Abel, așteptau cu nerăbdare un Mântuitor care trebuia să vină și și-au arătat credința în El prin jertfe și daruri. Jertfa animalelor era o umbră a jertfei fără păcat a iubitului Fiu al lui Dumnezeu și arăta spre moartea Sa pe cruce. Dar, la cruce, tipul a întâlnit antitipul, simbolul, pe Cel simbolizat, iar sistemul tipic a încetat. – ”The Plan of Salvation the Same in All Ages,” *The Bible Echo*, July 15, 1893, par. 5-7

Marți, 6 mai

Mielul de Paște

Isus este garantul nostru. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit pentru noi. Fiecare picătură de sânge vărsată în sistemul de jertfe iudaic arăta spre Mielul lui Dumnezeu. Toate darurile tipice s-au împlinit în El. La cruce, tipul a întâlnit antitipul – simbolul pe Cel simbolizat, care a murit pe cruce. El a venit să facă posibilă, prin jertfa Sa, îndepărtarea păcatului. El a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră. Suntem cumpărați cu un preț și Hristos ne cheamă să-L lăsăm să ia păcatele noastre și să ne ofere în schimb neprihănirea Sa. – ”Go, Preach the Gospel,” *Advent Review and Sabbath Herald*, July 19, 1898, par. 7

Isus a fost un lucrător sânguincios, serios. N-a existat niciodată un om atât de apăsător de răspuneri. Niciodată n-a trăit un altul care să fi purtat povara atât de grea a suferinței și păcatului lumii. Niciodată un altul n-a trudit cu un zel atât de mistuitor pentru binele oamenilor. Cu toate acestea, a dus o viață sănătoasă. Atât fizic, cât și spiritual, El era reprezentat de mielul de jertfă, „fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:19). Atât fizic, cât și spiritual, El era un exemplu care să arate ce intenționase Dumnezeu să fie toți oamenii prin ascultare de legile Sale. – *Divina vindecare*, p. 51

Ținerea Paștelui a început odată cu nașterea națiunii iudaice. În ultima noapte a sclaviei lor în Egipt, când nu se întrezărea niciun semn al eliberării, Dumnezeu le-a poruncit israeliților să se pregătească pentru o imediată eliberare. El îl avertizase pe faraon cu privire la cea din urmă pedeapsă adusă asupra egiptenilor și le dăduse directive evreilor să-și adune familiile în locuințele lor. După ce au stropit ușorii casei cu sângele mielului junghiat, trebuiau să mănânce mielul fript, cu pâine nedospită și cu ierburi amare. „Când îl veți mânca”, a zis El, „să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare și toiagul în mână și să-l mâncați în grabă, căci sunt Paștele Domnului” (Exodul 12:11). La miezul nopții, au fost uciși toți întâii născuții ai egiptenilor. Atunci, împăratul a trimis lui Israel solia: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu. Duceți-vă de slujiți Domnului cum ați zis” (Exodul 12:31). Evreii au ieșit din Egipt ca o națiune independentă. Domnul le poruncise ca Paștele să fie ținut în fiecare an. „Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul.»”

În felul acesta, din generație în generație, urma să se transmită istoria acestei minunate eliberări.

Paștele era urmat de cele șapte zile ale Sărbătorii Azimelor. În a doua zi a sărbătorii, erau aduse înaintea Domnului cele dintâi roade din recolta anului, un snop de orz. Toate slujbele acestei sărbători erau simboluri ale lucrării lui Hristos. Eliberarea lui Israel din Egipt era o parabolă a răscumpărării, pe care Paștele trebuia să o păstreze ca aducere-aminte. Mielul junghiat, pâinile nedospite, snopul din primele roade – toate Îl reprezentau pe Mântuitorul. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 76, 77

Miercuri, 7 mai

Domnul Isus la templu

„Îi vor pune numele Emanuel... Dumnezeu cu noi.”

„Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede „pe fața lui Isus Hristos”. Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și al maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. El a venit pe acest pământ întunecat de păcat, pentru a ne descoperi lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îi vor pune numele Emanuel”.

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu, gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea pentru ucenicii Săi, El spunea: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău” – „plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr” – „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei”. Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și acesta va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumparați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii care se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer, că iubirea care „nu caută folosul său” își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 19

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa, Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi Îl vedem pe „Dumnezeu cu noi”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 23, 24

Joi, 8 mai

„Căci Tu ai făcut toate lucrurile”

Răscumpărătorul lumii era egal cu Dumnezeu. Autoritatea Sa era ca autoritatea lui Dumnezeu. El a declarat că este una cu Tatăl, că nu a existat separat de Tatăl. Autoritatea prin care El a vorbit și a făcut minuni a fost în mod expres a Lui, totuși El ne asigură că El și Tatăl sunt una. ...

În calitate de legislator, Isus a exercitat autoritatea lui Dumnezeu. Poruncile și deciziile sale au fost susținute de suveranitatea tronului veșnic. Slava Tatălui a fost descoperită în Fiul; Hristos a arătat caracterul Tatălui. El era atât de perfect legat de Dumnezeu, atât de cu totul învăluit în lumina Sa, încât cel care L-a văzut pe Fiul, L-a văzut pe Tatăl. Vocea Lui era ca vocea lui Dumnezeu. – ”Christ Revealed the Father,” *Advent Review and Sabbath Herald*, January 7, 1890, par. 1, 2

O, dacă toți L-ar putea vedea pe prețiosul nostru Mântuitor așa cum este El, un Mântuitor! Fie ca mâna Lui să dea la o parte vălul care ascunde slava Sa de ochii noștri. Să ni-L arate în locul Său înalt și sfânt. Ce vedem? Îl vedem pe Mântuitorul nostru, dar nu într-o poziție de tăcere și inactivitate. El este înconjurat de ființe cerești inteligente, heruvimi și serafimi, de zece mii de ori zece mii de îngeri.

Toate aceste ființe cerești au un singur scop mai presus de toate celelalte, de care sunt intens interesate – biserica Sa într-o lume a corupției.

Toate aceste armate sunt în slujba Prințului cerului, înălțându-L pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Îngerii lucrează pentru Hristos sub comanda Lui, pentru a-i mântui pe toți cei care privesc la El și cred în El. Aceste ființe cerești se grăbesc în misiunea lor, făcând pentru Hristos ceea ce Irod și Pilat au făcut împotriva Lui. Ei se unesc pentru a susține onoarea și slava lui Dumnezeu. Îngerii sunt uniți într-o alianță sfântă, într-o mare și sublimă unitate de scop, pentru a arăta puterea, compasiunea, dragostea și slava Mântuitorului răstignit și înviat.

În lucrarea lor, aceste armate ale cerului ilustrează ce ar trebui să fie biserica lui Dumnezeu. Hristos lucrează în favoarea credincioșilor în curțile cerești, trimițându-și mesagerii în toate părțile globului, în ajutorul oricărui suferind care privește la El așteptând alinare, viață spirituală și cunoaștere.

Biserica lui Hristos pe pământ se află în mijlocul întunericului moral al unei lumi neloiale, care calcă în picioare Legea lui Iehova. Dar Răscumpărătorul celor ce sunt Biserica Sa, care le-a plătit răscumpărarea cu prețul sângelui Său prețios, a luat toate măsurile ca biserica Sa să fie un trup transformat, luminat de lumina lumii, având slava lui Emanuel. Razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, strălucind prin biserica Lui, vor aduna în turma Sa fiecare oaie rătăcită care va veni la El și va găsi adăpost în El. Cei care-L caută vor găsi pace, lumină și bucurie în Acela care este pace și neprihănire pentru veșnicie. – *Comentariile Ellen G. White* în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 967, 968

Vineri, 9 mai

Studiu suplimentar

Patriarhi și profeti, cap. 24: „Paștele”, p. 273-279.

Baze pentru profeție

Sabat după-amiază, 19 mai

Începând de la căderea lui Adam, Hristos încredințase sămânța Cuvântului servilor Săi credincioși, pentru a o semăna în inima oamenilor. Un slujitor nevăzut, chiar o forță atotputernică, lucrase în tăcere, dar cu succes, pentru a produce recolta. Roua, ploaia și lumina harului lui Dumnezeu fuseseră date pentru a înflori și a hrăni sămânța adevărului. Hristos era pe punctul de a uda sămânța cu sângele Său. Ucenicii aveau privilegiul de a fi împreună-lucrători cu Dumnezeu. Ei erau împreună-lucrători cu Hristos și cu bărbații sfinți de pe vremuri. Prin revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, mii de oameni s-au convertit într-o singură zi. Aceasta a fost urmarea semănatului lui Hristos, recolta lucrării Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 192

Întregul univers este sub controlul Prințului vieții. ... El a plătit prețul de răscumpărare pentru întreaga lume. Toți pot fi mântuiți prin El. El ne cheamă să ascultăm, să credem, să primim și să trăim. Dacă toți ar părăsi steagul negru al răzvrătirii și ar trece sub steagul Său, El ar forma o biserică în care să fie cuprinsă întreaga familie umană. Pe cei care cred în El, El îi va prezenta lui Dumnezeu ca supuși loiali. El este Mijlocitorul nostru, precum și Răscumpărătorul nostru. El îi va apăra pe aleșii Săi împotriva puterii lui Satana și îi va supune pe toți dușmanii lor. ...

Hristos a dorit ca ucenicii Săi să înțeleagă că nu îi va lăsa orfani. ... Era pe cale să moară, dar dorea ca ei să-și dea seama că El va învia. Și, deși, după ce avea să Se suie la cer, nu avea să mai fie împreună cu ei, totuși, prin credință, ei puteau să-L vadă și să-L cunoască și i-a asigurat că va avea același interes plin de iubire față de ei pe care l-a avut în timp ce era cu ei. – "Coworkers with Christ," in *From the Heart*, p. 252

Nu există mângâietor ca Hristos, atât de blând și atât de credincios. El este mișcat când vede slăbiciunile noastre. Duhul Său îi vorbește

inimii. Circumstanțele ne pot despărți de prietenii noștri; oceanul larg și neliniștit își poate rostogoli valurile între noi și ei. Deși prietenia lor sinceră poate exista încă, ei s-ar putea să nu fie în stare să o demonstreze făcând pentru noi ceva ce ar fi primit cu recunoștință. Dar nicio împrejurare și nicio distanță nu ne pot despărți de Mângâietorul ceresc. Oriunde ne-am afla, oriunde am merge, El este întotdeauna acolo, El este Cel trimis în locul lui Hristos pentru a acționa în locul Lui. El este întotdeauna la dreapta noastră, pentru a rosti cuvinte liniștitoare și blânde, pentru a susține, a sprijini, a ridica și a încuraja.

Influența Duhului Sfânt este viața lui Hristos în suflet. Acest Duh lucrează în și prin oricine Îl primește pe Hristos. Cei care știu ce înseamnă ca Duhul Sfânt să locuiască în ei vor manifesta roada Lui: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, blândețea, bunătatea, credințioșia. – "Words of Comfort—No. 2," *Advent Review and Sabbath Herald*, October 26, 1897, par. 15

Duminică, 11 mai

„Iată-mă, trimite-mă!”

Când a privit această descoperire a slavei și a maiestății Domnului, Isaia a fost copleșit de simțământul curăției și sfințeniei lui Dumnezeu. Ce contrast izbitor era între desăvârșirea neasemuită a Creatorului său și calea păcătoasă a aceluia care, ca și el, se număraseră multă vreme printre cei ce formau poporul ales al lui Israel și Iuda! „Vai de mine”, a strigat el, „sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5).

Stând așa cum era, în lumina deplină a prezenței divine înăuntrul sanctuarului, și-a dat seama că, lăsat în nedesăvârșirea și în neputința lui, nu era în stare să aducă la îndeplinire misiunea la care fusese chemat. Dar un serafim a fost trimis să-l mângâie în descurajare și să-l pregătească pentru marea sa misiune. Un cărbune aprins de pe altar i-a fost atins de buze și au fost rostite cuvintele: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” Atunci s-a auzit glasul lui Dumnezeu întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Și Isaia a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” (vers. 7, 8). – *Profeti și regi*, p. 307, 308

Dumnezeu Își are lucrătorii Săi în orice vreme. La chemarea acestui ceas, omul trebuie să răspundă venind. Astfel, când glasul divin strigă:

„Pe cine să trimitem și cine va merge pentru Noi?” răspunsul va veni: „Iată-mă, trimite-mă!” Domnul are grijă să-i facă potrivii pentru lucrare pe fiecare bărbat și pe fiecare femeie care vor colabora cu puterea divină. În lumea noastră este de făcut o mare lucrare și, cu siguranță, vor fi oameni care vor răspunde chemării. Iar atunci când își vor pune armura, vor primi toate darurile necesare, curaj, perseverență, credință și tact. Lumea trebuie să audă avertizarea. Când vine chemarea: „Pe cine să trimitem și cine va merge pentru Noi?”, să dai un răspuns clar și precis: „Iată-mă, trimite-mă!” – ”An Appeal,” *The Bible Echo*, September 18, 1899, par. 17

Isaia a avut o viziune minunată a slavei lui Dumnezeu. El a văzut manifestarea puterii lui Dumnezeu și, după ce a privit măreția Sa, a ajuns la el un mesaj ca să meargă și să facă o anumită lucrare. Se simțea cu totul nevrednic pentru această lucrare. ... Când a văzut slava de nedescris a lui Dumnezeu, a spus: „Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” „Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine, cu un cărbune aprins în mână, pe care îl luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: «Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.»” Aceasta este lucrarea care trebuie să fie făcută pentru fiecare dintre noi, individual. Avem nevoie să ne fie atinse buzele cu cărbunele aprins de pe altar. Avem nevoie să auzim cum ni se spune: „Nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.” – ”Constant Attainment Essential to Christian Life,” *Advent Review and Sabbath Herald*, June 4, 1889, par. 10

Luni, 12 mai

Cei doi heruvimi

Memorialul glorios al puterii minunate a lui Dumnezeu va fi în curând readus la locul său de drept. Atunci, paradisul pierdut va fi paradisul refăcut. Planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului va fi împlinit pe deplin. Fiul omului le va da celor neprihăniți cununa vieții veșnice, iar despre ei citim că „Îi slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din

ochii lor.” – ”The First and Second Advent,” *Advent Review and Sabbath Herald*, September 5, 1899, par. 15

Când celor salvați li se urează bun-venit în Cetatea lui Dumnezeu, se aude un strigăt triumfător de adorare. Cei doi adami sunt aproape să se întâlnească. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele deschise ca să-l primească pe tatăl familiei umane – cel pe care l-a creat, care a păcătuit împotriva Creatorului Său și pentru păcatul căruia Mântuitorul poartă în trupul Său semnele răstignirii. Când zărește urmele cuielor, Adam nu cade pe pieptul Domnului său, ci, în umilință, se aruncă la picioarele Sale, strigând: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat!” (Apocalipsa 5:12). Mântuitorul îl ridică plin de blândețe și îl îndeamnă să privească iarăși la casa din Eden, din care a fost alungat cu atât de multă vreme în urmă.

Din momentul izgonirii sale din Eden, viața lui Adam pe pământ a fost plină de tristețe. Fiecare frunză veștejită, fiecare animal jertfit, fiecare pată din natură și de pe curăția omului, toate erau noi amintiri ale păcatului său. Cumplită a fost agonia remușcării când vedea nedreptatea răspândindu-se și, ca răspuns la avertizările lui, i se imputa că el este cauza păcatului. ... S-a pocăit cu sinceritate de păcatul său, s-a încrezut în meritele Mântuitorului promis și a murit cu speranța învierii. Fiul lui Dumnezeu a răscumpărat greșeala și căderea omului, iar acum, prin ispășirea pe care El a realizat-o, Adam este repus în poziția lui de la început.

Entuziasmat și plin de bucurie, el vede pomii care odinioară erau desfătarea lui și ale căror roade le culesese în zilele nevinovăției și bucuriei sale. Vede vița-de-vie pe care propriile mâini au cultivat-o și florile pe care îi plăcea cândva să le îngrijească. Mintea lui înțelege că totul este real și că acesta este, într-adevăr, Edenul restaurat, mai frumos acum decât atunci când a fost alungat din el. Mântuitorul îl conduce la pomul vieții, rupe fructul din el și îl îndeamnă să mănânce. Apoi Adam privește în jur și vede că o mulțime de oameni răscumpărați din familia sa stau în Paradisul lui Dumnezeu. Atunci își ia coroana strălucitoare, o așază la picioarele lui Isus și, căzând pe pieptul Său, Îl îmbrățișează pe Răscumpărătorul lui. Atinge harpa de aur și bolțile cerului răsună de triumfătorul imn: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat și trăiește iarăși!” Familia lui Adam se alătură cântecului său și își așază coroanele la picioarele Mântuitorului, plecându-se înaintea Sa în adorare. – *Tragedia veacurilor*, p. 647, 648

Marți, 13 mai

Ca niște cărbuni aprinși

În lumea viitoare, Hristos îi va conduce pe cei răscumpărați lângă râul vieții și îi va învăța lecții minunate despre adevăr. El le va dezvălui misterele naturii. Ei vor vedea că mâna unui Maestru ține lumile în poziția în care trebuie să fie. Ei vor vedea priceperea arătată de marele Artist în a colora florile câmpului și vor afla despre scopurile Tatălui milostiv care trimite fiecare rază de lumină și, împreună cu îngerii sfinți, cei răscumpărați vor preamări în cântări de laudă pline de recunoștință iubirea necuprinsă a lui Dumnezeu pentru o lume nerecunoscătoare. Atunci se va înțelege că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” – ”Our Need of the Holy Spirit,” *Advent Review and Sabbath Herald*, January 3, 1907, par. 13

Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar planul Cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 161

Pe malurile râului Chebar, Ezechiel privea un vârtej de vânt ce părea că vine din nord „un nor gros și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită care ieșea din mijlocul focului”. Mai multe roți care se intersectau erau puse în mișcare de patru ființe vii. Deasupra tuturor acestor lucruri „era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om care ședea pe el”. „La heruvimi se vedea ceva ca o mână de om sub aripile lor” (Ezechiel 1:4,26; 10:8).

Roțile se aflau într-un aranjament atât de complicat, încât la început se părea că este o încurcătură, totuși ele se mișcau în perfectă armonie. Ființele cerești, susținute și călăuzite de mâna de sub aripile heruvimilor, puneau în mișcare aceste roți; deasupra lor, pe tronul de safir, se afla Cel Veșnic, iar împrejurul tronului se afla un curcubeu, semnul îndurării divine.

Așa cum acel sistem complicat al roților se afla sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimilor, la fel și jocul complicat al evenimentelor din viața oamenilor se află sub controlul divin. În mijlocul luptei și tumultului neamurilor, Acela care șade deasupra heruvimilor conduce încă evenimentele pământului. – *Adevărul despre îngeri*, p. 137, 138

Miercuri, 14 mai

Dumnezeu în mijlocul poporului Său

Dumnezeu i-a dat lui Israel o cunoaștere clară și hotărâtă a voinței Sale prin precepte speciale, arătând datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi. Închinarea datorată lui Dumnezeu a fost clar definită. A fost stabilit un sistem special de ritualuri și ceremonii, care trebuiau să păstreze amintirea prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său și, prin urmare, să fie ca un zid pentru a-i păzi și a-i feri să calce Cele Zece Porunci.

Poporul lui Dumnezeu, pe care El îl numește comoara lui deosebită, a fost privilegiat cu un dublu sistem de legi – Legea morală și legi ceremoniale. Primul arăta înapoi, spre creațiune, pentru a le aminti de Dumnezeu cel viu care a făcut lumea, ale cărui cerințe sunt obligatorii pentru toți oamenii, în orice timp, și care va exista tot timpul și în veșnicii. Celălalt a fost dat din cauză că omul a călcat Legea morală, iar ascultarea de el consta în jertfe și daruri care arătau spre răscumpărarea viitoare. Fiecare este clar și distinct de celălalt. De la creațiune, legea morală a fost o parte esențială a planului divin al lui Dumnezeu și a fost la fel de neschimbătoare ca El. Legea ceremonială trebuia să răspundă unui scop special al planului lui Hristos pentru mântuirea oamenilor. Sistemul tipic de daruri și jertfe a fost stabilit pentru ca, prin aceste servicii, păcătosul să poată înțelege marea jertfă, Hristos. – "The Law of God," *Advent Review and Herald of the Sabbath*, May 6, 1875, par. 3, 4

Darul lui Hristos este cea mai înaltă garanție posibilă că vom primi ajutor în toate necazurile noastre și vom fi biruitori în toate luptele noastre. Puterea poporului Său este în Hristos, căci Lui I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ. Să ne amintim, ca popor care a avut mare lumină, că Hristos stă printre cei din poporul Său ca un topitor care rafinează și purifică argintul. El curăță continuu inimile celor care se angajează în serviciul Său ca împreună-lucrători cu Dumnezeu. El va lucra prin fiecare suflet. El curățește continuu inimile celor care doresc să fie curățiți, despărțindu-i pe cei curați de cei care nu sunt curați. – *Letter* 195, 1899, par. 12

A fost nevoie de aproape jumătate de an pentru construirea tabernaculului, a sfântului locaş. Când a fost terminat, Moise a cercetat toată lucrarea constructorilor, comparând-o cu modelul care îi fusese arătat pe munte și cu dispozițiile pe care le primise din partea lui Dumnezeu. „Moise a cercetat toate lucrările și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvântat” (Exodul 39:43). Cu un viu interes, mulțimile lui Israel s-au adunat împrejur ca să vadă construcția cea sfântă. În timp ce contemplau scena cu o satisfacție plină de respect, stâlpul de nor plutea deasupra sanctuarului și, coborând, l-a învăluit. „Și slava Domnului a umplut cortul” (Exodul 40:34). Avea loc o descoperire a măririi divine și, pentru un timp, nici chiar Moise nu a putut intra. Cu o profundă emoție, oamenii priveau semnul care arăta că lucrarea mâinilor lor fusese primită. N-a avut loc o demonstrare zgomotoasă a bucuriei. O teamă sfântă îi stăpânea pe toți. Dar bucuria inimilor lor se revărsa în lacrimi de bucurie și, în taină, ei șopteau cuvinte solemne de mulțumire pentru că Dumnezeu a binevoit să locuiască cu ei. – *Patriarhi și profeți*, p. 349, 350

Joi, 15 mai

Căderea lui Lucifer

Tot cerul se bucura să reflecte slava Creatorului și să proclame lauda Lui. Astfel, cât timp Dumnezeu a fost onorat, pretutindeni a fost pace și bucurie. Dar acum, armoniile cerești au fost tulburate de o notă discordantă. Înălțarea de sine, atitudine contrară planului Creatorului, a trezit presimțiri sumbre în mintea îngerilor, pentru care slava lui Dumnezeu era mai presus de orice. Consiliile cerești au insistat pe lângă Lucifer să se răzgândească. Fiul lui Dumnezeu i-a prezentat măreția, bunătatea și dreptatea Creatorului, precum și natura sfântă și neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu Însuși stabilise ordinea din ceruri, de aceea, încalcând-o, Lucifer Îl dezonora pe Creatorul său și își atrăgea ruina. Dar avertizarea dată cu dragoste și milă infinită n-a făcut decât să-i stârnească împotrivirea. Lucifer a permis ca invidia față de Hristos să-l stăpânească și a devenit și mai hotărât.

Mândria pentru propria splendoare i-a alimentat dorința de suprație. Înaltele onoruri care i-au fost conferite nu l-au făcut pe Lucifer să le considere daruri de la Dumnezeu și nici nu l-au determinat să-I fie recunoscător Creatorului său. El se mândrea cu strălucirea și poziția lui înaltă și aspira la egalitate cu Dumnezeu. Era iubit și respectat de oștile

cerești. Îngerii erau încântați să-i împlinească poruncile, iar Dumnezeu îl înzestrase cu înțelepciune și slavă mai mult decât pe toți ceilalți. Totuși, Fiul lui Dumnezeu era Suveranul recunoscut al cerului, una cu Tatăl în putere și autoritate. Hristos participa la toate consfăturile lui Dumnezeu, pe când lui Lucifer nu-i era permis să ia parte la planurile divine. „De ce,” întreba acest înger puternic, „să aibă Hristos supremația? De ce este El mai onorat decât mine?” – *Tragedia veacurilor*, p. 494, 495

Domnul Isus nu și-a încheiat viața până când nu a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit s-o facă și, odată cu ultima răsufare, El a exclamat: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Bătălia a fost câștigată. Mâna Sa dreaptă și brațul Său cel sfânt I-au asigurat biruința. Ca biruitor, El și-a înfipt stindardul pe înălțimile veșnice. N-a fost oare atunci și acolo bucurie printre îngeri? Tot cerul a triumfat odată cu biruința Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că și-a pierdut împărăția.

Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul „S-a isprăvit!” a avut o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Împreună cu noi, ei se împărțășesc de roadele biruinței lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 758

Vinovăția lui Satana nu mai avea acum nicio scuză. El își manifestase adevăratul caracter de mincinos și ucigaș. S-a văzut că, dacă i s-ar fi permis să stăpânească peste locuitorii cerului, ar fi manifestat exact aceeași atitudine cu care îi conducea pe fiii oamenilor aflați sub puterea lui. El pretinsese că încălcarea Legii lui Dumnezeu va aduce libertate și înălțare, dar s-a văzut că nu a adus decât sclavie și degradare. – *Tragedia veacurilor*, p. 502

Vineri, 16 mai

Studiu suplimentar

Adevărul despre îngeri, cap. „Originea răului”, p. 30, 31; *Tragedia veacurilor*, cap. 42: „Sfârșitul mării lupte”, p. 676-678.

În Psalmi (1)

Sabat după-amiază, 17 mai

Noul Testament ne descoperă importanța bogată a istoriei Vechiului Testament. Laudă pe Domnul, suflete al meu! Noi trebuie să cercetăm Vechiul Testament cu atenție, pentru că este o comoară a cunoașterii. În eliberarea copiilor lui Israel din robia egipteană, în timpul zilei, stâlpul de nor a fost ca un umbrar deasupra aceluiași popor care mergea, și aceasta, timp de patruzeci de ani. Noaptea, norul acela era ca o lumină aprinsă peste ei, mărturisind că Hristos, Lumina lumii, avea să fie curajul lor, învățătorul și conducătorul lor. ... Acum noi trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armura, pentru ca, orice s-ar întâmpla, să fim pregătiți, prin puterea dată de Dumnezeu, să știm cum să facem față oricărei situații critice.

Trebuie să ne amintim constant de cuvintele lui Hristos: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric” (Ioan 8:12). Avem Cuvântul atât al istoriei Vechiului, cât și al Noului Testament. Să ne încredem în Dumnezeu. Hristos este Adevărul, Alfa istoriei Vechiului Testament și toate comorile Sale (de învățătură) sunt făcute clare și importante prin istoria Noului Testament.

Unii spun că istoria Vechiului Testament este lumina lunii, iar istoria Noului Testament este lumina soarelui. Când citesc istoria Vechiului Testament nu pot spune asta. Dezvoltarea lui este pregătită ca dimineața. Hristos strălucește fiind Calea, Adevărul și Viața în istoria Vechiului Testament ca și în Noul Testament. Învățătura dată lui Israel pe muntele Sinai este aceeași lumină puternică pe care o vedem exprimată în învățăturile Sale când S-a descoperit în persoană ca Marele Învățător, Fiul Dumnezeului Infinit. Toate cuvintele Lui sunt drepte și adevărate. – *Manuscript 142*, 1904, par. 7-9

Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia se adună toate celelalte din întreaga carte, este planul de mântuire, restaurarea în sufletul omului a chipului lui Dumnezeu. De la prima făgăduință de speranță din sentința

rostită în Eden, până la acea ultimă făgăduință glorioasă a Apocalipsei: „Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor”, fiecare carte și fiecare pasaj al Bibliei contribuie la desfășurarea acestei teme minunate – ridicarea omului, puterea lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos. Aici vedem cum Maiestatea cerului S-a smerit pentru a deveni Înlouitorul și Garantul nostru, pentru a Se lupta singur cu puterile întunericului și pentru a câștiga biruința în favoarea noastră. O contemplare plină de respect a acestor teme nu poate să nu înmoaie, purifice și înobileze inima și, în același timp, să inspire mintea cu o nouă putere și vigoare. – ”Our Great Treasure-House,” *Signs of the Times*, April 18, 1906, par. 1

Duminică, 18 mai

Marele nostru Preot

Hristos a fost fără păcat, altfel viața Sa în trup omenesc și moartea Sa pe cruce nu ar fi avut mai multă valoare pentru a-i aduce har păcătosului decât moartea oricărui alt om. Când a luat asupra Sa natura omenească, viața Sa a fost unită cu Divinitatea. El putea să-Și ofere viața și ca preot, și ca victimă. El avea în Sine puterea de a o da și de a o lua din nou. El S-a adus pe Sine ca jertfă fără pată lui Dumnezeu.

Ispășirea făcută de Hristos a pecetluit pentru totdeauna legământul veșnic al harului. A fost împlinirea fiecărei condiții pe baza căreia Dumnezeu a suspendat oprirea revărsării libere a harului către familia umană. Au fost dărâmate toate barierele care împiedicau revărsarea neîngrădită a harului, a milei, a păcii și a iubirii pentru cei vinovați din neamul lui Adam. – *Manuscript 92*, 1899, par. 15, 16

După cum s-a spus, sanctuarul pământesc a fost construit de Moise după modelul arătat pe munte. „... Era o asemănare pentru vremea de acum, când se aduc (în KJV: se aduceau) daruri și jertfe”; cele două despărțituri sfinte ale cortului erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”, iar Hristos, Marele nostru Preot, este „slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 9:9,23; 8:2). Deoarece, în viziune, apostolului Ioan i s-a oferit o vedere asupra Templului lui Dumnezeu din ceruri, el a văzut acolo „șapte lămpi de foc arzând înaintea tronului”. El a văzut un înger „cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care este înaintea scaunului de domnie” (Apocalipsa 4:5; 8:3). Aici profetului i s-a permis să privească prima

despărțitură a sanctuarului din cer și a văzut acolo „șapte lămpi de foc” și „altarul de aur” reprezentate, în sanctuarul de pe pământ, de sfeșnicul de aur și altarul tămâierii. Din nou, „Templul lui Dumnezeu s-a deschis” (Apocalipsa 11:19) și el a privit dincolo de perdeaua dinăuntru, la Sfânta Sfintelor. Aici, el a văzut „chivotul legământului Său” (Apocalipsa 11:19), reprezentat de lada sfântă construită de Moise pentru a pune în ea Legea lui Dumnezeu.

Moise a făcut sanctuarul pământesc, „după chipul pe care-l văzuse” (Faptele 7:44). Pavel declară că, atunci când au fost terminate, „cortul și toate vasele pentru slujbă” au fost „chipurile lucrurilor cerești” (Evrei 9:21,23). Iar Ioan spune că a văzut sanctuarul din ceruri. Acel sanctuar, în care Domnul Isus slujește în numele nostru, este marele original, iar sanctuarul construit de Moise a fost o copie a acestuia. – *Christ in His Sanctuary*, p. 54, 55

„El... va purta podoabă împărătească (în KJV: va fi îmbrăcat în slavă).” Slava pentru răscumpărarea omenirii pierdute este toată a lui Hristos. Prin veacurile veșnice, cântarea celor răscumpești va fi: „Ale Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său ... ale Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! (Apocalipsa 1:5,6). – *Christ in His Sanctuary*, p. 138

Luni, 19 mai

Pe Muntele Sionului

„Aceștia sunt cei care Îl urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpești dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apocalipsa 14:4). Viziunea profetului îi descrie ca stând pe Muntele Sionului, încinși pentru slujire sfântă, îmbrăcați în haina albă, care este neprihănirea sfinților. Dar toți cei care Îl urmează pe Miel în ceruri trebuie ca mai întâi să-L fi urmat pe pământ, nu posomorâți sau în mod nestatornic, ci încrezători, cu iubire, în ascultare din toată inima, așa cum îl urmează turma pe păstor. – *Faptele apostolilor*, p. 591

La scurt timp, privirile ne-au fost atrase către răsărit, căci se ivise un mic nor negru, cam cât o jumătate de palmă, pe care toți îl știam ca fiind semnul Fiului omului. Cu toții, într-o tăcere solemnă, priveam țintă spre norul care se apropia și devenea mai luminos, din ce în ce mai plin de slavă, până când a devenit un mare nor alb. Partea de jos a acestuia părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, în timp ce în jurul lui

erau zeci de mii de îngerii, care intonau cel mai plăcut cântec. Pe acest nor stătea Fiul omului. Părul Său era alb și ondulat și-I cobora pe umeri; pe capul Său erau multe coroane. Picioarele Îi păreau ca de foc. În mâna Sa dreaptă era o seceră ascuțită, în cea stângă, o trâmbiță de argint. Ochii Săi, ca niște flăcări, îi cercetau neîncetat pe copiii Lui. Apoi toate fețele s-au îngălbenit, iar ale celor pe care Dumnezeu îi respinsese s-au înnegrit. Atunci am strigat cu toții: „Cine va putea sta în picioare? Este haina mea nepătată?” Apoi, îngerii au încetat să cânte și a urmat un timp de tăcere teribilă, după care Isus a vorbit: „Cei care au mâini curate și inimi neîntinate vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns.” La auzirea acestor cuvinte, fețele noastre s-au luminat și bucuria a inundat fiecare inimă. Îngerii au luat un ton mai înalt și au cântat din nou, în timp ce norul se apropia și mai mult de pământ. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)* p. 15

Noi trebuie să facem tot ce putem pentru a duce lupta cea bună a credinței. Să luptăm, să trudim, să ne străduim din răsputeri pentru a intra pe poarta cea strâmtă. Trebuie să-L avem pe Domnul mereu în atenția noastră. Să căutăm să-I aducem cinste lui Dumnezeu în tot ce facem, având mâini și inimi curate. Ajutorul ne-a fost pus la dispoziție prin Acela care este puternic pentru a mântui. Spiritul adevărului și al luminii ne va sensibiliza și ne va înnoi prin lucrările lui tainice, deoarece toate progresele noastre spirituale nu vin de la noi înșine, ci de la Dumnezeu. ...

Domnul Isus a venit în lumea noastră ca să-i aducă omului puterea divină, pentru ca, prin harul Său, să putem fi schimbați și să ajungem asemenea Lui. Când există în inimă dorința de a-L asculta pe Dumnezeu, când se depun eforturi în acest scop, Domnul Isus acceptă această dorință și eforturile făcute ca fiind cea mai bună slujire a omului și completează lipsurile cu meritele Sale divine. – ”Faith and Works,” *Signs of the Times*, June 16, 1890, par. 2, 6

Marți, 20 mai

Legea în inimile noastre

Moise și-a întemeiat rugăciunea lui minunată pentru viața copiilor lui Israel pe cunoașterea îndelungii răbdări a lui Iehova, a iubirii și a milei Sale infinite, atunci când, la hotarele Țării Făgăduinței, ei au refuzat să înainteze în ascultare de porunca Domnului. În culmea răzvrătirii poporului, Domnul declarase: „De aceea, îl voi lovi cu ciumă și-l voi nimici!” și îi propusese lui Moise să facă din urmașii lui „un neam mai

mare și mai puternic decât ei” (Numeri 14:12). Dar prorocul a stăruit amintind providențele minunate și făgăduințele lui Dumnezeu pentru poporul ales. Apoi a adus argumentul cel mai puternic, a invocat dragostea lui Dumnezeu pentru omul căzut (vezi vers. 17-19).

Dumnezeu a răspuns cu îndurare: „Iert cum ai cerut.” După aceea, i-a dat lui Moise, sub forma unei prorocii, o descoperire a planului Său cu privire la biruința finală a lui Israel. „Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu”, a zis El, „slava Domnului va umple tot pământul” (vers. 20, 21). Slava lui Dumnezeu, caracterul Său, bunătatea Sa plină de milă și de iubire duiosă – pe care Moise le solicitase în favoarea lui Israel – aveau să fie descoperite omenirii întregi. Și făgăduința aceasta a lui Iehova a fost făcută sigură încă o dată, a fost confirmată printr-un jurământ. Pe cât este de sigur că Dumnezeu trăiește și domnește, tot la fel de sigur este că vor fi recunoscute „printre neamuri, slava Lui și printre toate popoarele, minunile Lui” (Psalmii 96:3). – *Profeți și regi*, p. 312, 313

Slava lui Hristos este caracterul Lui, iar caracterul Lui este o expresie a Legii lui Dumnezeu. El a împlinit legea în toate cerințele ei și, prin viața Sa, i-a dat lumii un exemplu perfect despre ce poate omul să ajungă prin conlucrare cu Dumnezeu. Ca om, Hristos era dependent de Tatăl, la fel cum omenirea este acum dependentă de Dumnezeu pentru putere divină ca să poată ajunge la desăvârșirea caracterului. Legea lui Dumnezeu este o expresie a caracterului Său, a sfințeniei Sale; dar, privită de cel care a căzut prin păcat, ea este un glas al condamnării, o condamnare la moarte. Legea nu poate să-l ierte pe cel care a călcat-o, căci „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”. „Nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii.” Nicio rază de speranță nu strălucește din Lege către păcătos, iar călcătorul ei nu poate găsi niciun răspuns în Lege la întrebarea sa plină de îngrijorare: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit, cum voi fi putea eu să stau înaintea lui Dumnezeu?”

Dar, prin Hristos, a fost deschisă o cale de scăpare. Răscumpărătorul nostru a venit în trup omenesc pentru a osândi păcatul în trup, pentru a-l prinde strâns cu o mână pe păcătosul care se pocăiește, în timp ce cealaltă mână este prinsă de tronul lui Dumnezeu și, în felul acesta, El devine veriga de legătură între om și Dumnezeu, între pământ și cer. El este singurul refugiu pentru sufletul vinovat. Când caută să Îl cunoască pe Dumnezeu, omul este îndreptat către Hristos, care a împlinit Legea lui Dumnezeu în viața Sa și i-a arătat lumii atributele Tatălui. În Fiul lui Dumnezeu se descoperă bunătatea inexprimată a lui Dumnezeu, căci în

El se întâlnește harul și adevărul, dreptatea și pacea se sărută. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Hristos în trup, condamnăm păcatul în trup, a fost o descoperire perfectă a lui Dumnezeu pentru lume. Hristos a declarat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” – ”Character of the Law Revealed in Christ’s Life,” *Signs of the Times*, December 12, 1895, par. 2, 3

Miercuri, 21 mai

Psalmul 5

Frați și surori, Domnul este Dumnezeuul nostru. Dacă Hristos, nădejdea slavei, ia naștere în noi, avem o speranță în Dumnezeu pe care nu vom putea să o păstrăm doar pentru noi. Îl vom lăuda. Noi nu Îl lăudăm atât de mult cât ar trebui. Cine aduce laudă Îl slăvește pe Dumnezeu. Acum, în loc să spunem cuvinte triste și să povestim despre încercările și suferințele noastre, să-I mulțumim lui Dumnezeu că putem vorbi și să ne hotărâm să ne străduim să proslăvim Numele Lui. Să luăm o astfel de poziție, încât să-L putem onora și glorifica pe Dumnezeu pe pământ. Fie ca această hotărâre să fie exprimată în cuvintele noastre și în toate activitățile noastre. – *Manuscript 38*, 1908, par. 28

Se vor ivi greutăți care vă vor pune la încercare credința și răbdarea. Înfrunțați-le plini de curaj! Priviți la partea luminoasă a situației. Dacă lucrarea este împiedicată, asigurați-vă că nu este din vina voastră și apoi mergeți înainte, bucurându-vă în Domnul. Cerul este plin de bucurie. El răsună de laude la adresa Celui care a făcut un sacrificiu atât de minunat pentru răscumpărarea neamului omenesc. N-ar trebui oare ca biserica de pe pământ să fie plină de laudă? Nu ar trebui să proclame creștinii în toată lumea bucuria slujirii lui Hristos? Cei care urmează să se alăture în cer corului îngeresc, în imnul sfânt de laudă, trebuie să învețe pe pământ cântarea cerului, a cărei temă este recunoștința.

Nu vă pierdeți niciodată curajul! Nu dați niciodată glas necredinței pentru că aparențele sunt împotriva voastră! În timp ce lucrați pentru Domnul, veți simți presiunea lipsei de mijloace, dar Domnul va auzi cererile voastre de ajutor și vă va răspunde. Cuvintele voastre să fie: „Domnul Dumnezeu M-a ajutat, de aceea nu M-am rușinat, de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine” (Isaia 50:7).

Dacă ați făcut o greșală, transformați înfrângerea în biruință. Dacă sunt bine învățate, lecțiile pe care ni le trimite Dumnezeu ne vor fi

întotdeauna un ajutor la timpul potrivit. Puneți-vă încrederea în Dumnezeu! Rugați-vă mult și credeți! Încrezându-vă, sperând, crezând, ținând tare mâna Puterii Infinite, voi veți fi mai mult decât biruitori. – *Mărturii*, vol. 7, p. 244-245

Apoi mi-a fost îndreptată atenția către slava cerului, către comoara strânsă pentru cei credincioși. Totul era strălucitor și încântător. Îngerii începeau să intoneze o cântare minunată, apoi încetau să cânte și își scoteau coroanele strălucitoare de pe cap, le aruncau la picioarele lui Isus și strigau cu glasuri melodioase: „Slavă! Aleluia!” M-am alăturat cântecelor lor de laudă și cinste adresate Mielului și, de fiecare dată când îmi deschideam gura pentru a-L lauda, aveam un simțământ inexprimabil provocat de slava care mă înconjura. Din ce în ce mai mult simțeam o greutate nespul de mare și veșnică de slavă. Îngerul a spus: „Mica rămășiță a celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, care păzesc poruncile Lui și sunt credincioși până la sfârșit, se va bucura de această slavă, va fi mereu în prezența lui Isus și va cânta în compania îngerilor sfinți.” – *Scrieri timpurii*, p. 65, 66

Joi, 22 mai

„Învață-i calea Ta!”

Profețiile din Apocalipsa, capitolul 18, se vor împlini în curând. În timpul proclamării soliei celui de-al treilea înger, „un alt înger”, care are o mare putere va coborî din cer „și pământul [se va lumina] de slava lui”. Duhul Domnului va binecuvânta cu atâta har instrumentele omenești consacrate, încât bărbați, femei și copii vor avea pe buzele laudă și mulțumire, umplând pământul de cunoașterea lui Dumnezeu și de slava Sa neîntrecută, așa cum apele acoperă fundul mării.

Cei care și-au ținut până la sfârșit încrederea nezguduită vor fi treji atunci când solia îngerului al treilea va fi proclamată cu mare putere. În timpul mării strigări, biserica, ajutată de intervențiile providențiale ale Domnului ei înălțat, va răspândi cu atâta îmbelșugare cunoașterea mântuirii, încât lumina va fi ajunge la fiecare oraș și sat. Pământul va fi plin de cunoștința mântuirii. Atât de mare va fi succesul celor care lucrează cu sânguință prin Duhul înnoitor al lui Dumnezeu, încât lumina adevărului prezent se va vedea strălucind peste tot. – ”The Closing Work,” *Advent Review and Sabbath Herald*, October 13, 1904, par. 3, 4

Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile

care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul predicării Evangheliei urmează să se împlinească din nou prin revărsarea ploii târzii la încheierea ei. Acestea sunt „vremurile de înviore” la care se referea apostolul Petru când exclama: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Faptele 3:19,20).

Trimiși ai lui Dumnezeu cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare se vor grăbi din loc în loc să transmită mesajul din cer. Avertizarea va fi rostită prin mii de voci pe tot pământul. Se vor face minuni, bolnavi vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Satana, de asemenea, va acționa prin false minuni, făcând să coboare chiar foc din cer înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). Astfel, locuitorii pământului vor fi determinați să ia o poziție.

Mesajul va fi transmis nu atât de mult prin argumente, cât prin convingerea profundă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce rod. Publicațiile distribuite de misionari și-au exercitat influența, totuși mulți a căror minte a fost impresionată au fost împiedicați să înțeleagă pe deplin adevărul sau să-i dea ascultare. Acum, razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii sinceri ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut strâns. Relațiile de familie și legătura cu biserica nu-i mai pot trage înapoi acum. Adevărul este mai valoros pentru ei decât orice. În ciuda forțelor unite împotriva adevărului, un mare număr de oameni va lua poziție de partea Domnului. – *Tragedia veacurilor*, p. 611, 612.

În Psalmi (2)

Sabat după-amiază, 24 mai

Mântuitorul știa că niciun argument, oricât de logic, nu ar fi înmuiat inimile împietrite și nu ar fi putut străpunge crusta egoismului și a spiritului lumesc. El știa că ucenicii Săi trebuiau să fie înzestrați cu putere cerească și că Evanghelia își va împlini lucrarea numai atunci când va fi vestită din inimi încălzite și cu buze elocvente, printr-o cunoaștere vie a Aceluia care este Calea, Adevărul și Viața. Lucrarea încredințată ucenicilor cerea multă destoinicie, căci curentul adânc al răutății urma să se prăvălească asupra lor cu putere. La comanda forțelor întunericului era un conducător foarte ager și hotărât, iar urmașii lui Hristos puteau lupta pentru dreptate numai prin ajutorul pe care Dumnezeu avea să li-l dea prin Duhul Sfânt. – *Faptele apostolilor*, p. 31

Acum, ochiul Mântuitorului pătrunde viitorul. El privește la câmpul mai întins în care, după moartea Lui, ucenicii aveau să mărturisească pentru El. Privirea Lui profetică cercetează toate experiențele slujitorilor Săi de-a lungul veacurilor, până va veni El a doua oară. El le arată urmașilor Săi luptele pe care aveau să le întâmpine. El descoperă caracterul și planul luptei. El le prezintă pericolele cu care aveau să se confrunte, sacrificiul de sine care urma să li se ceară. El dorește ca ei să știe cât vor avea de suferit, ca să nu fie luați pe neașteptate de către vrăjmași. Lupta lor nu trebuia să fie dusă „împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Ei se vor lupta cu forțe supranaturale, dar sunt asigurați de ajutor supranatural. Toate ființele inteligente cerești se află în oștirea aceasta. Și în rândurile ei nu sunt numai îngeri. Duhul Sfânt, reprezentantul Conducătorului oștirii Domnului, Se coboară pentru a conduce lupta.

Slăbiciunile noastre pot fi multe, păcatele și greșelile noastre pot fi urâte, dar harul lui Dumnezeu este pentru toți cei ce-l caută cu pocăință.

Tăria Atotputerniciei e rânduită să le dea ajutor celor care se încred în Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 352

Dumnezeu ne trece prin încercări ca noi să ne apropiem mai mult de El. Psalmistul spune: „Multe sunt necazurile celui neprihănit, dar Domnul îl izbăvește din toate.” David a fost un om reprezentativ. Istoria sa este de interes pentru fiecare suflet care se luptă pentru victorii veșnice. În viața sa, două puteri s-au luptat pentru stăpânire. Necredința și-a adunat forțele și a încercat să eclipseze lumina care strălucea asupra lui de la tronul lui Dumnezeu. În inima lui, bătălia a continuat zi de zi, Satana contestând fiecare pas înainte făcut de forțele dreptății. David a înțeles ce înseamnă să lupți împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac. Uneori părea că inamicul va câștiga victoria. Dar, în cele din urmă, credința a învins, iar David s-a bucurat de puterea mântuitoare a lui Iehova. – ”That Your Joy Might Be Full,” *Signs of the Times*, August 11, 1909, par. 9

Duminică, 25 mai

Un ajutor foarte prezent în necazuri

În toți aceia care acceptă să fie instruiți de Dumnezeu trebuie să se descopere o viață care nu e în armonie cu lumea, cu obiceiurile și practicile ei; fiecare are nevoie de o experiență personală în obținerea cunoașterii voinței lui Dumnezeu. Trebuie ca fiecare dintre noi să-L auzim vorbind inimii noastre. Când orice glas amuțește și așteptăm în liniște înaintea Lui, tăcerea sufletului face și mai clar glasul lui Dumnezeu. El ne îndeamnă: „Opriți-vă (în KJV – «Fiți liniștiți») și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmii 46:10). Numai aici poate fi găsită adevărata odihnă. Și aceasta e pregătirea adevărată pentru aceia care lucrează pentru Dumnezeu. În mijlocul mulțimii grăbite și în vâltoarea activității intense a vieții, sufletul astfel înviorat va fi înconjurat cu o atmosferă de lumină și pace. Viața va răspândi un miros plăcut și va descoperi o putere divină, care va ajunge la inima oamenilor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 363

O, lasă sufletul să se frângă de dor după Dumnezeu! Exerciți credința care nu va înceta să se prindă de Dumnezeu! Cei trudiți și împovărați să vină la Hristos! Strigă tare după Mângâietorul! Cei slabi și neîncrezători să se apropie de Dumnezeu și El se va apropia de ei. Prinde-te de Dumnezeu cu credință serioasă și perseverentă! – *Letter* 96, 1901, par. 13.

În timpul vieții Sale pe pământ, Domnul Isus le-a spus frecvent ucenicilor Săi: „Veniți după Mine!” „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23). Cu siguranță ne vor confrunta cu obstacole în drumul nostru, dar trebuie să mergem înainte plini de curaj, fără să ne plângem. Domnul este bun. El este un ajutor prezent în vreme de nevoie. Dacă Îi spunem Domnului toate necazurile noastre și credem în Cuvântul Său, El va asculta și va răspunde la rugăciune. El ne invită să venim la El. „Cereți”, spune El, „și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide” (Matei 7:7). Vistieria Sa este plină. Putem lua din ea continuu. Nu se va epuiza niciodată.

Este Domnul vreodată obosit de rugăciunile noastre? Nu, nu. Când Îl rugăm stăruitor, cu toată inima, El aude. El ne va spune: „Iată-mă” (Isaia 58:9). Nu trebuie să fim niciodată descurajați. Dacă ar trebui să depindem de noi înșine pentru a rezolva problema mântuirii, am putea să fim neîncrezători în noi înșine și plini de nedumeriri dificile. Dar această povară nu a fost pusă asupra noastră. Ascultați și înțelegeți această invitație, cea mai prețioasă dată fiecărei ființe umane: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). Ar trebui să spunem, fiecare dintre noi: „Prin harul lui Dumnezeu, voi îndeplini condițiile.” – *Letter 14*, 1902, par. 13, 14

Luni, 26 mai

Speranță în toiul agitației

Pentru noi, care ne găsim chiar la hotarul împlinirii acestor făgăduințe, ce clipă importantă, ce interes viu prezintă aceste descrieri ale lucrurilor care vor veni – evenimente pe care, încă de când primii noștri părinți au pășit afară din Eden, copiii lui Dumnezeu le-au urmărit, le-au așteptat, le-au dorit și s-au rugat pentru ele!

Prietene peregrin, noi suntem încă înconjurați de umbre și de zarva frământărilor pământului, dar, în curând, Mântuitorul nostru trebuie să Se arate ca să aducă eliberare și odihnă. Să privim prin credință viitorul binecuvântat, așa cum a fost descris de mâna lui Dumnezeu. Acela care a murit pentru păcatele lumii deschide larg porțile Paradisului pentru toți cei care cred în El. În curând, lupta se va sfârși și biruința va fi câștigată. În curând, Îl vom vedea pe Acela în care sunt concentrate speranțele

noastre de viață veșnică. Și, în fața Sa, încercările și suferințele acestei vieți vor părea ca un nimic. „Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte.” „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme», și «Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.»” „Israel va fi mântuit de Domnul cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați în veci” (Isaia 65:17; Evrei 10:35-37; Isaia 45:17).

Priviți în sus, priviți în sus și lăsați credința voastră să crească mereu! Faceți ca această credință să vă călăuzească pe calea cea îngustă, care duce prin porțile cetății în marele viitor fără seamăn, nemărginit, de o slavă nemăsurată, care este pregătit pentru cei răscumpărați. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare până ce primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5:7,8). – *Profeți și regi*, p. 731-732

Suntem disperați când am putea fi plini de speranță. Nu îndrăznesc să iau ochiul credinței de la Isus și să privesc la talazurile ridicate de furtună, cum a făcut sârmanul Petru tremurând, ca să nu mă scufund. Văd destulă frământare, confuzie și nedumerire care să-mi distragă atenția și să mă deruteze dacă aș privi la acestea și m-aș opri asupra lor. Spun de multe ori pe zi: „Ajută-mă, Doamne, căci Tu singur poți ajuta și mă voi încrede în Tine pe deplin și cu totul. Lucrarea este a Ta, cauza este a Ta. Nu vei permite ca Adevărul Tău să fie făcut de rușine. – *Letter 3b*, 1881, par. 5

Suntem încă înconjurați de întuneric și de tulburările activităților pământești. Să luăm în considerare cu zel viața de apoi binecuvântată! Să lăsăm credința noastră să străpungă toți norii de întuneric și să privească la Cel care a murit pentru păcatele lumii! El a deschis porțile paradisiului pentru toți cei care Îl primesc și cred în El. Lor le dă putere să devină fii și fiice ale lui Dumnezeu. Să facem ca suferințele care ne afectează atât de îngrozitor să devină lecții instructive, care să ne învețe să mergem înainte spre premiul înaltei noastre chemări în Hristos. Să fim încurajați de gândul că Domnul va veni curând. Fie ca această speranță să ne bucure inimile. „Încă puțin, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37).

Fericiți sunt acei slujitori care, când va veni Domnul lor, vor fi găsiți veghind. – *Heaven*, p. 160

Marți, 27 mai

Sub picioarele Lui

Către acest timp privește Ioan Descoperitorul atunci când spune: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15). Contextul ne arată în mod clar când anume va avea loc acest lucru: „Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prorociei, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” (Apocalipsa 11:18). În timpul acesta, al judecății finale, la răsplata celor neprihăniți și la pedepsirea celor nelegiuți, atunci va fi așezată Împărăția lui Hristos. Când toți aceia care se opun suveranității Domnului Hristos vor fi fost nimiciți, împărățiile lumii acesteia vor deveni Împărăția Domnului nostru și a Hristosului Său. ...

Până atunci însă, Împărăția lui Hristos nu poate fi stabilită pe pământ. Împărăția Sa nu este din lumea aceasta. Urmașii Săi trebuie să se socotească singuri „străini și călători pe pământ”. Pavel spune: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Evrei 11:13; Filipeni 3:20). – *Patriarhi și profeți*, p. 763

Împărăția harului lui Dumnezeu se instaurează chiar acum prin faptul că, zi de zi, inimile care au fost pline de păcat și de răzvrătire se supun suveranității iubirii Sale. Totuși, instaurarea deplină a Împărăției slavei Sale nu va avea loc până la cea de-a doua venire a lui Hristos. „Domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:27). Ei vor moșteni Împărăția care le-a fost pregătită „de la întemeierea lumii” (Matei 25:34). Iar Domnul Hristos Își va manifesta marea Sa putere și va domni.

Porțile cerești se vor deschide din nou și Mântuitorul va veni cu de zeci de mii de ori zece mii și mii de mii de sfinți ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor. Iehova, Emanuel, „va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume” (Zaharia 14:9). „Cortul lui Dumnezeu” va fi cu oamenii „și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3). ...

Cererea: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” exprimă rugăminta ca domnia răului de pe acest pământ să înceteze, păcatul să fie nimicuit pentru totdeauna și să fie instaurată Împărăția păcii. Atunci, pământul și cerul vor fi pline „cu toată buna plăcere a bunătății Sale” (2 Tesaloniceni 1:11, KJV). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 108, 110

Miercuri, 28 mai

Vin și sânge

Este planul lui Dumnezeu ca, prin credincioșii Săi să fie manifestate principiile Împărăției Sale. Pentru ca în viața și în caracterul lor să se poată vedea aceste principii, El dorește să îi separe de tradițiile, obiceiurile și practicile lumii. El caută să-i aducă mai aproape de Sine pentru a le face cunoscută voia Sa. Planul Său pentru poporul Său de astăzi este același pe care l-a avut pentru Israel când l-a scos din Egipt. Privind bunătatea, îndurarea, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu arătate în biserica Sa, lumea trebuie să aibă o reprezentare a caracterului Său. Și, când Legea lui Dumnezeu este astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi slujesc mai mult decât orice alt popor din lume. – *Recreation*, Pamphlet 145, p. 3

Frații mei și surorile mele, apropiați-vă de oameni în lucrarea voastră de slujire! Încurajați-i pe cei descurajați! Tratați nenorocirile ca pe niște binecuvântări deosebite și necazurile ca pe niște dovezi ale îndurării! Lucrați într-o manieră care să facă să răsără speranța în locul disperării! ...

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare!” (Țefania 1:14). Aș dori să-i spun fiecărui lucrător: Mergi înainte cu o credință umilă și Domnul va fi cu tine. Dar vegheați și rugați-vă. Aceasta este știința lucrării voastre. Puterea Îi aparține lui Dumnezeu. Lucrați depinzând de El și aduceți-vă aminte că sunteți împreună-lucrători cu El. Domnul este Ajutorul vostru. Puterea voastră vine de la El. El va fi înțelepciunea voastră, neprihănirea voastră, sfințirea și răscumpărarea voastră. Luați jugul lui Hristos, învățând de la El, zi de zi, umilința și blândețea Sa. El va fi mângâierea și odihna voastră. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 37, 38

Fiecare faptă făcută în supunere față de Hristos, fiecare faptă de renunțare la sine pentru cauza Lui, fiecare încercare suportată cu bine, fiecare biruință asupra ispitei constituie un pas înainte pe calea spre slava

biruinței finale. Dacă ne lăsăm călăuziți de Hristos, El ne va conduce în siguranță. Nici cel mai mare păcătos nu se va rătăci. Chiar și căutătorul care tremură va reuși să umble în lumina curată și sfântă. Deși drumul aceasta este atât de îngust, atât de sfânt, încât păcatul nu poate fi tolerat, totuși accesul le este îngăduit tuturor și niciun suflet cuprins de îndoială și teamă nu trebuie să declare: „Dumnezeu nu Se îngrijește de mine.”

Drumul poate fi stâncos și urcușul, abrupt; la stânga și la dreapta poate fi prăpastie; pe parcursul călătoriei noastre poate că vom fi nevoiți să trudim, iar când vom fi obosiți și vom dori cu disperare odihna, vom fi nevoiți totuși să mergem înainte; când vom simți că ne prăbușim vom fi nevoiți să luptăm, iar când vom fi descurajați vom fi nevoiți să sperăm, dar, în cele din urmă, călăuziți de Hristos, vom ajunge cu siguranță în patria cerească mult dorită. Hristos Însuși a străbătut calea aspră înainte de noi și a netezit cărarea pentru picioarele noastre. – *Cugetări de pe Muntele Ferișirilor*, p. 140

Joi, 29 mai

„Ca să se cunoască mântuirea Ta”

Dumnezeu v-a dat privilegii și avantaje prețioase prin faptul că vă trimite lumina adevărului Său, iar voi trebuie să înmulțiți aceste binecuvântări și să-i lăsați și pe alții să se bucure de ele. Ce câmpuri misionare mari sunt chiar în jurul caselor voastre, ce oportunități în fiecare zi să vorbiți despre valoarea făgăduințelor lui Dumnezeu, să înviați sufletele celor sărmani care sunt nevoiți să muncească din greu pentru salarii mici, să încurajați inimile celor care se luptă cu sărăcia, care abia au strictul necesar vieții! Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să vestească laudele celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, pentru că ei trebuie să fie reprezentanții lui Hristos. Ei ar trebui să caute ocazii să-i învețe pe cei cu care vin în contact despre adevăruri mai înalte, mai sfinte decât problemele obișnuite ale vieții. Domnul spune prin profetul Ezechiel: „Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme și aceasta va fi o ploaie binecuvântată” (Ezechiel 34:26). – “God’s Object in Blessing His People,” *Signs of the Times*, February 3, 1890, par. 5

Cea mai mare lucrare, cel mai nobil efort în care se poate angaja omul, este să-și îndrepte semenii către Mielul lui Dumnezeu. O, să arătăm importanța acestei lucrări cu mai multă seriozitate decât am manifestat în trecut! Membrii bisericii noastre să înceapă să lucreze! Fie ca ei să-L

descoperire pe Hristos în fiecare gând, cuvânt și faptă. Dacă Îl reprezintă corect, vor primi răsplata vieții veșnice și un cămin în ceruri. – "Christ's Representatives," *The Gospel Herald*, December 10, 1902, par. 10

Dumnezeu a avut în toate generațiile trimișii Săi cu misiunea de a muștra păcatul atât în lume, cât și în biserică. Însă oamenii doresc să li se spună lucruri plăcute și, de aceea, adevărul curat și nepoleit nu este acceptat. Mulți reformatori s-au hotărât de la bun început să acționeze cu mare prudență când atacă păcatele bisericii și ale poporului. Ei sperau ca, prin exemplul unei vieți creștine curate, să îi conducă pe oameni înapoi, la doctrinele Bibliei. Dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lor așa cum a venit peste Ilie, determinându-l să mustre păcatele unui împărat înrăit și ale unui popor apostat. Ei n-au putut să nu predice principiile clare ale Bibliei, principii pe care nu fuseseră dispuși să le expună oamenilor. Au fost impulsionați să prezinte cu perseverență adevărul și pericolele care amenințau sufletele. Ei rosteau cuvintele pe care Domnul li le dăduse, fără teamă de consecințe, iar oamenii erau constrânși să audă avertizarea.

În același fel va fi proclamat și mesajul îngerului al treilea. Când va veni timpul să fie proclamat cu mare putere, Domnul va lucra prin oameni umili, conducând mintea celor care se dedică slujirii Sale. – *Tragedia veacurilor*, p. 606.

„Au venit sfârșiturile veacurilor”

Sabat după-amiază, 31 mai

Cei care mărturisesc că așteaptă venirea în curând a Mântuitorului nostru ar trebui să aibă o credință ca a lui Avraam, care este valoroasă pentru că a costat ceva, o credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul. Exemplul lui Avraam este lăsat pe paginile sfinte pentru noi, cei peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Trebuie să credem tot ce ne spune Dumnezeu și să înțelegem că nu putem să ne jucăm cu El. El spune clar ce are de spus și ne cere să credem și să ascultăm de bunăvoie. Atunci va lăsa lumina Lui să strălucească în jurul nostru și noi toți vom fi lumină în Domnul. – ”The Faith of Abraham,” *Signs of the Times*, April 1, 1875, par. 32

Dacă sfinții Vechiului Testament au fost lumini puternice și strălucitoare pentru lume, noi avem obligația să strălucim mai mult decât ei, pentru că, pe calea noastră, avem toată lumina din trecutul profetic, din care ei aveau doar sclipiri, și lumina suplimentară care a venit la noi prin viața lui Hristos. Împlinirea profețiilor descoperă adevărul lui Iehova pentru cei peste care vine sfârșitul vremii. Dumnezeu are o lumină specială pentru timpul pe care îl trăiește lumea acum, un mesaj special de dat în proclamarea soliei celui de-al treilea înger – poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos. – ”Ye Are the Light of the World,” *Present Truth*, November 4, 1886, par. 8

Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său să aibă o perspectivă mai profundă asupra planurilor și Legii Sale. Legea Lui este transcrierea caracterului Său. Ea nu se poate schimba, pentru că Dumnezeu nu va schimba ce a ieșit de pe buzele Sale. Hristos a declarat că legea este desăvârșită și, împreună cu David, putem spune și noi: „Este vremea ca Domnul să lucreze, căci ei calcă Legea Ta.”

Isus Hristos este centrul de influență. Duhul Sfânt este Cel care îi dă eficiență fiecărui om care încearcă să facă binele. Cu toate energiile lor, ființele umane trebuie să coopereze cu marele Centru al iubirii infinite și al puterii infinite. Există în lumea noastră unii care tânjesc după o experiență religioasă mai profundă, care deplâng lipsa puterii Duhului Sfânt în viața preținșilor urmași ai lui Hristos. Când se vor întoarce la loialitatea lor față de Dumnezeu, oamenii vor înceta să mai calce în picioare poruncile Sale clare. Ei îl vor înălța pe Dumnezeu. Cuvântul Său va fi pentru ei o lumină care strălucește în mijlocul întunericului moral. Ei vor asculta cuvintele: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” – ”The Warfare Between Good and Evil,” *Advent Review and Sabbath Herald*, April 16, 1901, par. 16, 17

Duminică, 1 iunie

Mânia Mielului

Atunci vor striga la stânci și la munți să cadă peste ei și să îi ascundă de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului. „Mânia Mielului” – a Aceluia care S-a dovedit mereu plin de sensibilitate, de răbdare și îndelungă răbdare, care, dându-Se pe sine ca jertfă de ispășire, a fost dus ca un miel la măcelărie, pentru a-i salva pe păcătoși de pedeapsa care va cădea însă acum asupra lor pentru că nu au vrut să-L lase să le îndepărteze vina.

Judecata va fi condusă în conformitate cu regulile pe care le-a stabilit Dumnezeu. Toți vor fi judecați după Legea pe care oamenii sunt îndemnați acum să o asculte, dar pe care mulți refuză să o accepte. Pe măsură ce caracterul este testat, fiecare om își va găsi locul în una dintre cele două clase. El fie va fi sfânt pentru Domnul prin ascultare de Legea Lui, fie va fi pătat de păcat prin călcarea ei. El fie a făcut binele, cooperând în credință cu Isus pentru a reface imaginea morală a lui Dumnezeu în om, fie a făcut răul, tăgăduindu-L pe Mântuitorul printr-o viață negliuită. Hristos îi va despărți, așa cum desparte păstorul oile de capre. El va pune oile la dreapta Lui, iar caprele la stânga. Atunci, oamenii – bărbați și femei – vor vedea că faptele lor le-au hotărât destinul. Ei vor fi răsplătiți sau pedepsiți după cum au ascultat de Legea lui Dumnezeu sau au călcat-o. – ”A Message for Today,” *Advent Review and Sabbath Herald*, June 18, 1901, par. 13, 14

Păcatele care au adus pedeapsa asupra lumii de dinainte de potop se săvârșesc și astăzi; temerea de Dumnezeu este alungată din inimile

oamenilor, iar Legea Sa este tratată cu nepăsare și dispreț. Stricăciunea morală, care nu cunoștea opreliști, a acelei generații de oameni este egalată de aceea a neamului de oameni ce trăiesc astăzi. Hristos spune: „Cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Matei 24:38,39). Dumnezeu nu i-a condamnat pe oamenii de dinainte de potop pentru că mâncau și beau, El le dăduse cu îmbelșugare roadele pământului pentru a le împlini nevoile fizice. Păcatul lor consta însă în faptul că se înfruptau din aceste daruri fără să fie recunoscători față de Dătător și, în ticăloșia lor, se lăsau în voia unui apetit fără frâu. – *Patriarhi și profeti*, p. 101

Luni, 2 iunie

Evanghelizarea făcută de Noe

„Prin credință a ascultat Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot [o arcă] ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință” (Evrei 11:7). În timp ce Noe îi adresa lumii soliile sale de avertizare, faptele sale mărturiseau despre sinceritatea lui. În acest fel, credința lui a fost adusă la desăvârșire și pusă în evidență. El a dat lumii un exemplu, crezând exact ce spune Dumnezeu. El a investit în corabie tot ce avea. În timp ce a început să construiască acea corabie imensă pe uscat, mulțimile au venit din toate părțile să vadă ciudata priveliște și să asculte cuvintele călduroase și stăruitoare ale neobișnuitului predicator. Fiecare lovitură dată la construirea corabiei era o mărturie pentru oameni.

La început, se părea că mulți primesc avertizarea, și totuși ei nu s-au întors la Dumnezeu cu o adevărată pocăință. Nu erau dispuși să renunțe la păcatele lor. În decursul timpului care a trecut până la venirea potopului, credința lor a fost pusă la probă și ei nu au reușit să suporte încercarea. Copleșiți de necredința care se întindea tot mai mult, în cele din urmă s-au alăturat vechilor lor prieteni în respingerea solemnei avertizări. Unii erau pe deplin convinși și ar fi dat ascultare cuvintelor de avertizare, dar au fost atât de mulți aceia care luau lucrurile în râs și în bătaie de joc, încât s-au molipsit de același spirit, rezistând invitațiilor milei și, în curând, au fost printre cei mai îndrăzneți și cei mai obraznici batjocoritori; căci nimeni nu este atât de dârț și nu se afundă mai adânc în păcat ca

aceia care au avut odată lumina, dar care au rezistat convingerilor date de Duhul lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 95

În zilele lui Noe, „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. ... Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie. Iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.»” (Geneza 6:5,6,13).

Dar, deși oamenii erau atât de răi, Dumnezeu nu a vrut să-i nimicască fără să-i fi avertizat mai întâi. „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă, totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani” (vers. 3). Și, în această perioadă de probă, mesajul de avertizare al lui Noe trebuia să răsune în urechile lor.

La început, mulți au fost surprinși de acest mesaj. Unii au crezut și unii chiar au murit având această credință. Dar, odată cu trecerea timpului, mesajul și-a pierdut puterea asupra oamenilor nepăsători și iubitori de lume. Ei au uitat toate gândurile pe care le avuseseră despre pericol și au râs de Noe că a construit o corabie pe uscat. Dar lucrarea de construire a continuat. Noe și-a arătat credința prin faptele sale și, prin credința și faptele sale, a condamnat lumea.

Așa cum Noe a avertizat lumea, și poporul lui Dumnezeu trebuie să avertizeze lumea astăzi. Prin credința și faptele lor, credincioșii Lui trebuie să condamne lumea. Ei vor întâmpina aceeași împotrivire teribilă ca Noe în vremea lui. Dar ei nu trebuie să renunțe sau să îngăduie să fie descurajați. Dumnezeu cheamă oameni care să se lucreze prudent și să lupte cu seriozitate pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. – *Letter 59*, 1901, par. 28–31

Marți, 3 iunie

Istoria Sodomei și Gomorei

Fiecare faptă a vieții, oricât de mărunță ar fi, are influența ei spre bine sau spre rău. Credințioșia sau neglijența în ceea ce se pare că sunt cele mai mărunte datorii pot deschide ușa spre cele mai bogate binecuvântări ale vieții sau spre cele mai mari nenorociri ale ei. Lucrurile mici sunt acelea care pun caracterul la probă. Dumnezeu Se bucură de faptele nepretențioase ale unei vieți de lepădare de sine, săvârșite cu o inimă voioasă și binevoitoare. Noi nu trebuie să trăim pentru noi înșine, ci pentru

alții. Și numai prin uitare de sine și prin cultivarea unui spirit iubitor și gata de a da ajutor putem face din viața noastră o binecuvântare. Micile atenții, neînsemnatele fapte simple de curtoazie ajută mult la realizarea fericirii vieții, pe când neglijarea lor constituie – și nu în mică măsură – nenorocirea vieții omenești. – *Patriarhi și profeți*, p. 158

Nebuneasca dedare la plăceri împreună cu bolile și decăderea aduse de aceste stări, care au existat la prima venire a lui Hristos, vor exista din nou cu o putere și mai mare spre rău înainte de revenirea Sa. Hristos a spus că starea lumii va fi ca în zilele dinaintea potopului și ca în Sodoma și Gomora. Toate întocmirile gândurilor din inimă vor fi îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Noi trăim acum în pragul acestei vremi îngrozitoare și trebuie să luăm la inimă învățătura pe care ne-o dă postul Mântuitorului. Numai prin chinurile de nedescris pe care le-a suferit Hristos, putem aprecia câte rele aduce după sine dedarea neînfrânată la poftă. Pilda Lui ne spune că singura noastră nădejde de viață veșnică este de a aduce apetitul și pasiunile în supunere față de voia lui Dumnezeu.

În puterea noastră, este cu neputință să aducem la tăcere pretențiile firii noastre decăzute. Pe calea aceasta, Satana va aduce ispitele asupra noastră. Hristos știe că vrăjmașul va veni la orice ființă omenească, încercând să profite de slăbiciunile moștenite și să-i ademenească, prin minciunile și viclenia lui, pe toți aceia care nu și-au pus încrederea în Dumnezeu. Mergând prin locurile pe unde trebuie să treacă omul, Domnul a pregătit calea pentru ca noi să biruim. Nu este voia Lui ca noi să fim slabi în lupta cu Satana. El nu vrea să ne lăsăm intimidăți și descurajați de atacurile șarpelui. „Îndrăzniți”, zice El, „Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 122

Iubirea față de sufletele gata să piară a inspirat rugăciunea lui Avraam. Cu toate că îi era scârbă de păcatele acelei cetăți corupte, el dorea ca păcătoșii să poată fi salvați. Profundul său interes pentru Sodoma ne înfățișează neliniștea pe care ar trebui s-o simțim pentru cei nepocăiți. Noi ar trebui să cultivăm ură față de păcat, dar milă și iubire față de cei păcătoși. ...

Spiritul lui Avraam era spiritul lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu este El Însuși Marele Mijlocitor în favoarea păcătoșului. Acela care a plătit prețul pentru răscumpărarea omului cunoaște valoarea sufletului omnesc. – *Patriarhi și profeți*, p. 140

Miercuri, 4 iunie

Judecătorul întregului pământ

În timpul celor o mie de ani dintre prima și a doua înviere are loc judecata celor răi. Apostolul Pavel arată această judecată ca pe un eveniment care urmează celei de-a doua veniri. „Să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4:5). Daniel declară: „... Când a venit Cel Îmbătrânit de zile ... a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22). În acest timp, cei drepecți domnesc ca regi și preoți ai lui Dumnezeu. Ioan în Apocalipsa spune: „Și am văzut niște scaune de domnie și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata ... vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:4,6). În acest moment, așa cum a prezis Pavel, „sfinții vor judeca lumea” (1 Corinteni 6:2). Împreună cu Hristos, ei îi judecă pe cei răi, comparând faptele lor cu cartea în care sunt statutele – Biblia, și hotărăsc fiecare caz conform faptelor făcute în trup. Atunci pedeapsa pe care trebuie să o sufere cei răi se dă conform faptelor lor și lucrul acesta este scris în dreptul numelor lor, în cartea morții. – *Homeward Bound*, p. 382

Mântuitorul vorbise deschis cu Pilat, explicându-i lucrarea Sa, aceea de a da mărturie despre adevăr. Dar Pilat a nesocotit lumina primită. El a abuzat de înalta sa funcție de judecător prin aceea că, în fața cererilor gloatei, a renunțat la principiile și autoritatea sa. De aceea, Domnul Hristos nu mai avea pentru el nicio altă lumină. Ofensat de tăcerea Sa, Pilat spuse cu aroganță: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să-Ți dau drumul?”

Domnul Hristos a răspuns: „N-ai avea nicio putere asupra Mea, dacă nu Ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale are un mai mare păcat”.

Astfel, milostivul Mântuitor, în mijlocul suferinței și al durerii Sale teribile, a căutat să scuze, atât cât a fost posibil, acțiunea guvernatorului roman care L-a dat să fie crucificat. Ce scenă a fost aceasta, scenă care a fost transmisă lumii din toate timpurile! Ce lumină aruncă ea asupra caracterului Aceluia care este Judecătorul întregului pământ! – *Hristos, Lumina lumii*, p. 736

Domnul Își face lucrarea. Tot cerul este în mișcare. Judecătorul a tot pământul Se va ridica în curând să-Și răzbune autoritatea insultată.

Semnul eliberării va fi pus asupra oamenilor care păzesc poruncile lui Dumnezeu, care respectă Legea Sa și care refuză semnul fiarei sau al chipului ei. – *Mărturii*, vol. 5, p. 451

Joi, 5 iunie

Judecata preadventă

Cărțile din ceruri, în care sunt consemnate numele și faptele oamenilor, vor determina hotărârile care se vor lua la judecată. Profetul Daniel spune: „S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.” Apostolul Ioan, descriind aceeași scenă, adaugă: „Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:12).

Cartea vieții cuprinde numele celor care au intrat vreodată în serviciul lui Dumnezeu.

Domnul Isus îi îndemna pe ucenicii Săi: „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10:20). Pavel vorbește despre colaboratorii lui credincioși, „ale căror nume sunt scrise în cartea vieții” (Filipeni 4:3). Daniel, referindu-se la „o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile”, declară că poporul lui Dumnezeu va fi mântuit, „și anume oricine va fi găsit scris în carte”. Iar Ioan spune că în cetatea lui Dumnezeu vor intra numai cei al căror nume este scris „în cartea vieții Mielului” (Daniel 12:1; Apocalipsa 21:27). – *Tragedia veacurilor*, p. 489

În timp ce Isus mijlocește pentru supușii harului Său, Satana îi acuză înaintea lui Dumnezeu că sunt călcători ai Legii. Marele amăgitor a încercat să-i ducă la scepticism, să-i facă să-și piardă încrederea în Dumnezeu, să se despartă de dragostea Sa și să calce Legea Sa. Acum, el arată către raportul vieții lor, către defectele lor de caracter și lipsa de asemănare dintre ei și Hristos, fapt care îl dezonorează pe Răscumpărătorul lor, face referire la toate păcatele pe care el i-a ispitit să le comită. Din cauza tuturor acestora, el îi pretinde ca supuși ai lui.

Isus nu le scuză păcatele, ci face trimitere la pocăința și credința lor și, cerând iertare în numele lor, Își înalță înaintea Tatălui și a sfinților îngeri mâinile rănite, spunând: „Îi cunosc pe nume, i-am săpat pe palmele Mele.” „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Psalmii 51:17). Iar acuzatorului poporului Său îi spune: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El, care a ales Ierusalimul! Nu este el ... un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3:2). Hristos îi îmbracă atunci cu propria neprihănire pe

cei care I-au rămas devotați, pentru a prezenta înaintea Tatălui o „biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27). Numele lor sunt scrise în cartea vieții și despre ei este scris: „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici” (Apocalipsa 3:4). – *Tragedia veacurilor*, p. 484

Vineri, 6 iunie

Studiu suplimentar

Istoria mântuirii, cap. „Mileniul”, p. 415, 416; *Maranatha*, „Satana și îngerii lui sunt legați”, p. 313.

Rut și Estera

Sabat după-amiază, 7 iunie

Decretul mezilor și perșilor nu putea fi revocat; în aparență, nu era nicio speranță, toți israeliții erau condamnați la nimicire.

Dar intrigile vrăjmașului au fost înfrânte de o putere care domnește peste fiii oamenilor. În providența lui Dumnezeu, Estera, o evreică temătoare de Cel Preaînalt, fusese făcută împărăteasă în Imperiul Medo-Persan. Mardoheu îi era rudă apropiată. În situația lor extremă s-au hotărât să apeleze la Ahașveroș în favoarea poporului lor. Estera urma să riște să intre înaintea lui ca mijlocitoare. „Cine știe”, a zis Mardoheu, „dacă nu cumva pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Estera 4:14)

Criza căreia Estera îi făcea față cerea o acțiune rapidă și hotărâtă, dar atât ea, cât și Mardoheu și-au dat seama că, dacă Dumnezeu nu va lucra cu putere în favoarea lor, străduințele lor aveau să fie fără efect. Astfel, Estera și-a luat timp pentru comuniune cu Dumnezeu, izvorul puterii ei. – *Profeti și regi*, p. 601

Biblia este o revelație a voinței divine și a planului lui Dumnezeu. Cei care urmează învățăturile ei sunt împlinitori ai cuvintelor lui Hristos și, prin aceasta, aduc elemente solide în construirea caracterului lor. Să luăm în considerare cuvintele inspirate, care ne îndeamnă să fim miloși și smeriți. Boaz a reprezentat caracterul unui adevărat creștin. Asemenea lui Avraam, el a poruncit casei sale după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine. El a arătat amabilitate și politețe față de toți slujitorii săi și, în timp ce trecea printre muncitorii săi pe câmp, le-a spus secerătorilor: „Domnul să fie cu voi.” Iar ei i-au răspuns: „Domnul să te binecuvânteze.” Aici este o lecție ... pentru angajatori și angajați. [Lucrătorii] sunt întăriți în inimile lor să facă ce e bine și drept, să fie credincioși [angajatorilor] care manifestă bunătate, respect și amabilitate față de ei. Creștinii ar trebui să fie cei mai politicoși oameni din lume. – “Respond to Divine Love,” *Home Missionary*, December 1, 1894, par. 1

Ocaziile de lipsă de stăpânire de sine, precum cele prezentate în primul capitol din Estera, nu Îl onorează pe Dumnezeu. Dar Domnul Își împlinește voia și prin oameni care îi induc în eroare pe alții. Dacă Dumnezeu nu și-ar întinde mâna ca să pună stavilă, s-ar vedea lucruri ciudate. Dar Dumnezeu impresionează mințile omenești pentru a-și aduce la îndeplinire scopul, chiar dacă cel de care se folosește continuă să urmeze practici greșite. Și Domnul Își realizează planurile prin oameni care nu recunosc lecțiile Sale de înțelepciune. În mâna Lui este inima oricărui conducător pământesc, și El poate să o întoarcă oriîncotro vrea El, așa cum întoarce apele râului.

Prin experiența care a adus-o pe Estera pe tronul medo-persan, Dumnezeu a lucrat pentru îndeplinirea planurilor Sale pentru poporul Său. Ceea ce a fost făcut sub influența unei mari cantități de vin băut a lucrat spre binele lui Israel. – "Lessons from Esther," *Manuscript 39*, 1910, par. 16, 17

Duminică, 8 iunie

Foamete în „Casa pâinii”

An de an, pământul își produce recoltele bogate și își continuă mișcarea în jurul soarelui nu datorită puterii lui interioare. Mâna lui Dumnezeu este cea care conduce planetele și le menține în poziția lor, în mersul lor ordonat prin univers. Puterea lui Dumnezeu este cea care face ca vara și iarna, semănatul și seceratul, ziua și noaptea să urmeze în succesiunea lor naturală. Cuvântul Său face să crească vegetația în abundență, să apară frunzele și să înflorească florile. Fiecare lucru bun pe care îl avem, fiecare rază de soare și fiecare picătură de ploaie, fiecare bucată de hrană, fiecare clipă a vieții este un dar al iubirii.

Tatălui nostru ceresc i-a fost milă de noi chiar și atunci când caracterul nostru era nedemn și lipsit de iubire, când eram „vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții”. „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui” (Tit 3:3-5). Dacă acceptăm dragostea Sa, ea ne va face asemenea Lui, buni, atenți și miloși, nu numai față de cei care ne sunt pe plac, ci și față de cei mai păcătoși și mai răi oameni. – *Cugetări de pe Muntele Ferici-rilor*, p. 74, 75

Lucrurile din natură pe care le privim acum nu ne dau decât o idee vagă despre slava Edenului. Păcatul a întunecat frumusețea pământului;

asupra tuturor lucrurilor se pot vedea urmele răului. Și totuși o mare parte din ceea ce este frumos rămâne. Natura dă mărturie că Cineva înfinit în putere, mare în bunătate, îndurare și dragoste a creat pământul și l-a umplut cu viață și bucurie. Chiar și în starea lor degenerată, toate lucrurile dezvăluie atingerea marelui Maestru. Ori încotro ne-am întoarce, putem să auzim glasul lui Dumnezeu și să vedem dovezile bunătății Sale.

De la prăvălirea solemnă, cu tonalități grave, a tunetului și de la urlul neîncetat al bătrânului ocean până la ciripitul vesel care umple pădurile de cântec, zecile de mii de voci ale naturii înalță lauda Sa. Pe pământ, în mare și în cer, cu coloritul și nuanțele lor minunate – fie aflându-se într-un contrast superb, fie topindu-se armonios unele într-altele –, vedem slava Sa. Munții cei veșnici ne spun despre puterea Sa. Copacii care își flutură verziile lor stindarde în lumina soarelui și florile cu frumusețea lor delicată arată către Creatorul lor. Verdele viu care acoperă ca un covor pământul brun vorbește despre grija lui Dumnezeu pentru cele mai umile creaturi ale Sale. Peșterile submarine și adâncimile pământului descoperă comorile Sale. El, care a pus perlele în ocean și ametistul și crisolitul printre stânci, este un iubitor de frumos. Soarele care se înalță pe cer este o reprezentare a Aceluia care este viața și lumina a tot ce a creat. Toată strălucirea și frumusețea care împodobesc pământul și luminează cerurile vorbesc despre Dumnezeu. – *Divina vindecare*, p. 411

Luni, 9 iunie

Rut și Boaz

Se mai luaseră și alte măsuri pentru săraci. În afară de recunoașterea cerințelor lui Dumnezeu, nimic nu caracteriza mai bine legile date de Moise decât spiritul de dărnicie, sensibilitate și ospitalitate față de săraci. Deși Dumnezeu făgăduise să-l binecuvânteze foarte mult pe poporul Său, nu era totuși în planul Lui ca sărăcia să fie ceva cu totul necunoscut între ei. El a declarat că nu vor înceta să fie săraci în țară. Întotdeauna vor fi în poporul Său persoane care vor avea nevoie de compătimire, bunătate și bunăvoință. Ca și în zilele noastre, și atunci au fost oameni loviți de nenorociri, de boală și de pierderea agoniseliilor lor; totuși, atâta vreme cât au ascultat de îndrumările date de Dumnezeu, între ei nu au fost cerșetori și nici oameni care să sufere din lipsă de hrană. ...

Toate acestea demonstrează grija milostivului nostru Creator pentru a alina suferințele și pentru a aduce în viața celor lipsiți și suferinzi o rază de nădejde și de lumină. – *Patriarhi și profeti*, p. 530, 534

Hristos a onorat relația de căsătorie, făcând-o și un simbol al unirii dintre El și cei răscumparați ai Săi. El Însuși este Mirele, mireasa este biserica, despre care, ca aleasă a Sa, El spune: „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai niciun cusur” (Cântarea cântărilor 4:7).

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească după ce a curățit-o (...) pentru ca s-o înfățișeze (...) sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele” (Efeseni 5:25-28). ...

Legătura familială este cea mai strânsă, mai gingașă și mai sfântă dintre câte există pe pământ. A fost destinată să fie o binecuvântare pentru omenire. Și este o binecuvântare ori de câte ori legământul căsătoriei este încheiat cu înțelepciune, în frică de Dumnezeu și cu responsabilitate. – *Divina vindecare*, p. 356

Hristos vine pe nori cu mare slavă. Va fi însoțit de o mulțime de îngeri strălucitori. El va veni să-i trezească pe cei morți și să-i glorifice pe sfinții cei vii din mărire în mărire. El va veni să-i onoreze pe aceia care L-au iubit și au păzit poruncile Sale și să îi ia la Sine. El nu i-a uitat nici pe ei, nici făgăduințele Lui. Legătura familiei se va refăce. Când privim în urmă, la morții noștri, ne putem gândi la dimineața în care trâmbița lui Dumnezeu va suna, când „morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:52). Încă puțin, și Îl vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui. Încă puțin, și El va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Încă puțin, și El ne va înfățișa „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24). De aceea, când a dat semnele venirii Sale, El a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 632

Marti, 10 iunie

Boaz ca răscumparaător

Aceia care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal nu sunt părăsiți ca niște orfani, lăsați să-și ducă singuri povara vieții. El îi primește ca membri ai familiei cerești și îi invită să-L numească pe Tatăl Lui, Tatăl lor. Ei sunt „cei micuți” ai Săi, scumpi inimii lui Dumnezeu, legați de El prin legăturile cele mai gingașe și mai dănuitoare. El are față de ei o iubire nespūsă, cu atât mai mare decât aceea pe care tatăl și mama noastră au simțit-o pentru noi când eram fără ajutor, cu cât cele divine sunt mai presus de cele omenești.

În legile date lui Israel, este o frumoasă ilustrație cu privire la legăturile dintre Hristos și poporul Lui. Când un evreu era silit, din cauza sărăciei, să se despartă de moștenirea lui și să se vândă chiar pe sine ca rob, datoria de a-l răscumpăra pe el și averea lui îi revenea celei mai apropiate rude (vezi Leviticul 25:25,47-49; Rut 2:20). Tot așa, lucrarea răscumpărării noastre și a moștenirii noastre pierdute prin păcat a căzut asupra Lui, care este ruda noastră cea mai apropiată. El a devenit ruda noastră pentru a ne putea mântui. Mai aproape decât tata, mama, frațele, prietenul sau cel ce ne iubește este Domnul și Mântuitorul nostru. „Nu te teme”, zice El, căci „Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu. ... De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta” (Isaia 43:1,4).

Hristos iubește ființele cerești care înconjoară tronul Său, dar cum poate fi măsurată iubirea cea mare cu care ne-a iubit pe noi? Noi nu putem s-o înțelegem, dar putem ști din experiență că e adevărată. Iar dacă păstrăm legătura de rudenie cu El, cu câtă iubire vom privi la aceia care sunt frații și surorile noastre în Domnul! Nu ar trebui să ne grăbim să recunoaștem pretențiile rudeniei noastre dumnezeiești? Fiind adoptați în familia lui Dumnezeu, nu ar trebui să-L onorăm pe Tatăl nostru și rudenia noastră? – *Hristos, Lumina lumii*, p. 327

Un motiv al slăbiciunii spirituale de astăzi este faptul că aceia care cred în Hristos nu pun mare preț pe transformarea lor continuă. Hristos a plătit un preț infinit pentru noi și dorește ca aceia care sunt moștenirea Sa aleasă să se evalueze pe ei înșiși potrivit cu prețul plătit pentru ei. Nu-L dezamăgiți pe Isus considerându-vă fără valoare! Folosiți oportunitățile și privilegiile care vă vor crește valoarea înaintea lui Dumnezeu, căci, primind comorile harului Său, veți deveni prețioși și plăcuți înaintea Lui. Evlavia practică va străbate viața voastră ca un fir de aur și, văzând consacrarea voastră față de El, Dumnezeu va spune: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir.” Tot cerul se bucură când un om slab, plin de defecte, I se predă lui Isus și, în puterea Lui, trăiește o viață curată. – ”The Source of Strength,” *Signs of the Times*, October 22, 1896, par. 8

Miercuri, 11 iunie

Haman și Satana

Decretul care urmează să fie dat împotriva poporului lui Dumnezeu în viitorul apropiat este, în unele privințe, asemănător cu cel emis de

Ahașveros împotriva evreilor pe vremea Esterei. Edictul persan a izvorât din răutatea lui Haman împotriva lui Mardoheu. Nu pentru că Mardoheu i-ar fi făcut rău lui Haman, dar el a refuzat să-i lingusească deșertăciunea arătându-i un respect care este datorat numai lui Dumnezeu. Decizia regelui împotriva evreilor a fost întărită sub pretexte false. Satana a instigat acest complot pentru a-i face să dispară de pe pământ pe cei care au păstrat cunoașterea adevăratului Dumnezeu. Dar urzelile lui au fost înfrânte de o contraputere care domnește peste copiii oamenilor. Îngerii care excelează în putere au fost însărcinați să-l protejeze pe poporul lui Dumnezeu, iar comploturile adversarilor lui s-au întors asupra lor.

Istoria se repetă. Aceeași minte măiestrită care a complotat împotriva credincioșilor în veacurile trecute lucrează acum pentru a câștiga controlul asupra bisericilor protestante, pentru ca, prin ele, să-i condamne și să-i omoare pe toți cei care nu vor venera sabatul idolatru. Noi nu avem de luptat cu omul, așa cum ar putea să pară. Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domnilor, împotriva stăpânilor în tineretul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. Dar, dacă poporul lui Dumnezeu își va pune încrederea în El și, prin credință, se va baza pe puterea Lui, planurile lui Satana vor fi înfrânte în timpul nostru într-un mod la fel de vădit ca în zilele lui Mardoheu. ...

Hristos nu a cumpărat niciodată pacea și prietenia prin compromis cu răul. Deși inima Lui era plină de iubire față de toți oamenii, El nu putea fi îngăduitor cu păcatele lor. Pentru că îi iubea, El a muștrătat cu severitate vicile lor. Viața Sa de suferință și umilință la care a fost supus de o națiune perversă le arată urmașilor Săi că nu trebuie să sacrifice niciodată principiile. Poporul încercat al lui Dumnezeu trebuie să vegheze cu rugăciune fierbinte ca nu cumva, în dorința de a preveni discordia, să renunțe la adevăr și, astfel, să Îl dezonoreze pe Dumnezeul adevăratului. Pacea se obține prea scump dacă este cumpărată prin concesiunea cea mai mică făcută agenților lui Satana. Cea mai mică renunțare la principii ne facem să fim prinși în cursele inamicului. – ”The Seal of God—No. 2,” *Signs of the Times*, November 8, 1899, par. 9, 10, 13

Atunci când ne gândim și medităm la bunătatea lui Dumnezeu față de noi, ne închidem căile sufletului pentru sugestiile lui Satana.

Dumnezeu Își dovedește zilnic dragostea față de noi, cu toate acestea, noi suntem nepăsători față de favorurile Sale și indiferenți la rugămințile Sale. El caută să ne sensibilizeze prin Duhul Său plin de gingășie,

prin dragostea și prin răbdarea Sa, dar noi rareori recunoaștem semnele bunătății Sale și nu înțelegem lecția dragostei pe care El dorește să o învățăm. Unii, asemenea lui Haman, uită toate favorurile primite din partea lui Dumnezeu doar pentru că Mardoheu stă înaintea lor și nu este aruncat în dizgrație, pentru că inima lor este plină mai degrabă cu ură decât cu dragostea și cu spiritul scumpului nostru Răscumpărător, care Și-a dat viața Sa prețioasă pentru dușmanii Lui. – *Mărturii*, vol. 4, p. 222

Joi, 12 iunie

„Pentru o vreme ca acesta”

Experiențele grele care au venit peste poporul lui Dumnezeu din zilele Esterei n-au fost specifice numai acelor vremuri. Ioan Descoperitorul, privind de-a lungul veacurilor până la încheierea timpului, a declarat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17). Unii dintre cei care trăiesc astăzi pe pământ vor vedea împlinindu-se aceste cuvinte. Același spirit care i-a condus pe oamenii din veacurile trecute să prigonească biserica adevărată va conduce în viitor la manifestarea unei atitudini asemănătoare față de aceia care își păstrează credințioșia față de Dumnezeu. Chiar acum se fac pregătiri pentru această ultimă mare luptă.

Decretul care va fi dat în cele din urmă împotriva rămășiței poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu acela emis de Ahașveroș împotriva iudeilor. Astăzi, vrăjmașii adevăratei biserici văd în grupa cea mică a păzitorilor poruncii Sabatului un Mardoheu la poartă. Respectul poporului lui Dumnezeu față de Legea Sa este o muștrare continuă pentru aceia care au respins temerea de Domnul și calcă în picioare Sabatul Său. – *Profeți și regi*, p. 605

În vremurile din vechime, Domnul a lucrat în mod minunat prin femei consacrate care s-au asociat în lucrarea Sa cu oamenii pe care El îi alesese să fie reprezentanții Săi. El a folosit femei pentru a câștiga biruințe mari și decisive. De mai multe ori, în vremuri de criză, El le-a pus în poziții importante și a lucrat prin ele pentru salvarea multor vieți. Prin regina Estera, Domnul l-a eliberat în mod minunat pe poporul Său. Într-o vreme când se părea că nicio putere nu era în stare să-i salveze pe iudei, Estera și femeile din preajma ei au întâmpinat situația cu post, rugăciune și acțiune promptă și au salvat poporul. – *Fiițe ale lui Dumnezeu*, p. 45

Încercările grele care au venit peste poporul lui Dumnezeu în zilele Esterei nu au fost specifice doar acelei vremi. Ioan Descoperitorul, privind de-a lungul veacurilor până la sfârșitul timpului, a declarat prin inspirație: „Balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia Isus Hristos.” ...

Decretul care trebuie să fie emis împotriva poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu cel dat de Ahașveroș împotriva iudeilor pe vremea Esterei. ...

Cei care se tem de Dumnezeu nu pot să accepte o instituție care încalcă un precept al Decalogului. Pe acest câmp de luptă se va da ultima mare bătălie a controverselor dintre adevăr și minciună. Și noi nu suntem lăsați să avem vreo îndoială cu privire la această problemă. Acum, la fel ca în zilele Esterei și ale lui Mardoheu, Domnul va apăra și îndreptăți adevărul Său și poporul Său. – ”The Return of the Exiles—No. 11,” *Advent Review and Sabbath Herald*, January 23, 1908, par. 20–22

Vineri, 13 iunie

Studiu suplimentar

Profeți și regi, cap. „În zilele împărătesei Estera”.

Elemente premergătoare

Sabat după-amiază, 14 iunie

Numele lui Daniel și ale tovarășilor lui au fost schimbate cu nume reprezentând zeități caldeene. Numelor date de părinții evrei copiilor lor li se atribuia o mare însemnătate. Adesea ele reprezentau trăsăturile de caracter pe care părinții doreau să le vadă dezvoltate în copiii lor. Căpetenia în a cărei sarcină au fost dați robii evrei le-a dat însă alte nume: „lui Daniel i-a pus numele Belșațar; lui Hanania, Șadrac; lui Mișael, Meșac și lui Azaria, Abed-Nego”. ...

Chiar la începutul carierei lor au trecut printr-o încercare decisivă cu privire la caracterul lor. Se stabilise să mănânce hrana și să bea vinul care veneau de la masa împăratului. Prin aceasta, împăratul considera că le dă o dovadă de favoare și își arăta grija pentru bunăstarea lor. Dar, pentru că o parte fusese oferită idolilor, hrana de la masa împăratului era consacrată idolatriei, iar acela care o folosea era privit ca unul care le dădea cinste zeilor Babilonului. Loialitatea față de Iehova le interzicea lui Daniel și tovarășilor săi să participe la o astfel de cinstită. Chiar și numai faptul de a mânca hrana aceea și a bea vinul era o tăgăduire a credinței lor. A face acest lucru însemna alipirea lor la păgânism și dezonorarea principiilor Legii lui Dumnezeu. ...

Dar Daniel n-a ezitat. Aprobarea lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât favoarea celui mai puternic potentat pământesc, mai scumpă decât însăși viața. El s-a hotărât să rămână statornic în integritatea lui, indiferent care ar fi fost urmarea. Daniel „s-a hotărât în inima lui să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul”. Și, în această hotărâre, a fost susținut de cei trei tovarăși ai lui. – *Profeți și regi*, p. 480, 481, 483

Îl va uita oare Dumnezeu pe poporul Său în acest ceas al încercării? L-a uitat El pe Noe cel credincios atunci când judecățile lui Dumnezeu au fost dezlănțuite peste lumea antediluviană? L-a uitat El pe Lot atunci

când a căzut foc din cer pentru a nimici cetățile câmpiei? Sau pe Iosif când a fost înconjurat de idolatrie în Egipt? L-a uitat El pe Ilie când jurământul Izabelei îl amenința cu aceeași soartă ca a preoților lui Baal? Ori pe Ieremia în groapa cea mai întunecoasă și dezgustătoare a închisorii? I-a uitat El pe cei trei demnitari în cuptorul de foc? Sau pe Daniel în groapa cu lei? ...

Cu toate că vrăjmașii îi pot arunca în închisoare, pereții celulei nu pot întrerupe legătura dintre sufletele lor și Hristos. Acela care vede toate slăbiciunile lor și care cunoaște toate încercările este mai presus de puterile pământului, și îngerii vor veni la ei, în celulele singuratice, aducându-le lumină și pace din cer. Temnița va fi ca un palat, căci acolo locuiesc cei bogați în credință, iar zidurile întunecate vor fi luminate de lumina cerească, la fel ca atunci când Pavel și Sila se rugau și cântau laude la miezul nopții, în temnița din Filipi. – *Tragedia veacurilor*, p. 626

Duminică, 15 iunie

Abordarea istoricistă a profeției

În anele istoriei omenirii, creșterea națiunilor, ridicarea și căderea imperiilor apar ca și când ar depinde de vitejia și de voința omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, să fie determinat de puterea, de ambiția sau de capriciul lui. Dar, în Cuvântul lui Dumnezeu, vâul este dat la o parte și vedem – mai sus, dincolo de și prin acțiunile și contraacțiunile interesului, puterii și pasiunilor – puterea Celui Atotputernic, care, în liniște și cu răbdare, îndeplinește sfaturile voinței Sale. – *Profeți și regi*, p. 499, 500

Cu sute de ani înainte ca anumite popoare să apară pe scena lumii, Cel Atotștiutor a privit de-a lungul veacurilor și a profetizat ridicarea și căderea împărățiilor universale. Dumnezeu i-a spus lui Nebucadnețar că împărăția Babilonului va cădea și că se va ridica o a doua împărăție care, la rândul ei, va avea perioada ei de probă. Pentru că nu Îl va înălța pe Dumnezeu cel adevărat, slava ei va dispărea și o a treia împărăție îi va lua locul. Și aceasta va trece, iar a patra, tare ca fierul, va supune popoarele pământului.

Dacă acești conducători ai Babilonului – cea mai bogată dintre împărățiile pământului – ar fi păstrat mereu temerea de Iehova, le-ar fi fost date înțelepciune și putere care i-ar fi legat de El și i-ar fi ținut tari. Dar ei au făcut din Dumnezeu ocrotirea lor numai atunci când au fost hărțuiți și puși în încurcătură. În asemenea împrejurări, negăsind ajutor

la mai-marii lor, l-au căutat la bărbați ca Daniel, despre care știau că Îl cinsteau pe viul Dumnezeu și erau onorați de El. La acești bărbați au mers ei să le descopere tainele Providenței, căci, deși conducătorii mândrului Babilon erau bărbați cu o inteligență vestită, se despărțiseră atât de mult de Dumnezeu prin păcat, încât nu înțelegeau descoperirile și avertizările cu privire la viitor.

În istoria popoarelor, cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu poate vedea împlinirea literală a prorociilor dumnezeiești. Babilonul, slăbit și doborât, în cele din urmă a dispărut, deoarece în prosperitate conducătorii lui s-au socotit independenți de Dumnezeu și au atribuit slava împărăției lor realizărilor omenești. Împărăția Medo-Persiei a fost lovită de mânia Cerului, deoarece în ea Legea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare. Temerea de Domnul nu-și găsisese loc în inima majorității covârșitoare a poporului. Nelegiuirea, hula și stricăciunea domneau. Împărățiile care au venit după ea au fost și mai josnice, și mai stricate; ele au ajuns și mai jos, și mai decăzute pe scara valorilor morale. ...

Numai în Cuvântul lui Dumnezeu acest lucru este prezentat cu claritate. Aici se arată că puterea națiunilor ca și a indivizilor nu se găsește în ocaziile sau în privilegiile care par să-i facă de neînvinși, nu se găsește în mărirea lor îngâmfată. Ea se măsoară prin credințioșia cu care împlinesc planul lui Dumnezeu. – *Profeți și regi*, p. 501, 502

Luni, 16 iunie

Închinarea la chip

Dumnezeu nu i-a uitat pe ai Săi. Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li S-a descoperit în persoană și a pășit împreună cu ei prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului, flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.

De pe tronul său, împăratul privea așteptând să-i vadă mistuiți de foc pe bărbații care-l sfidaseră. Dar sentimentele lui de triumf s-au schimbat brusc. Nobilii care stăteau aproape i-au văzut fața pâlind când a sărit de pe tron și a privit atent la flăcările strălucitoare. Alarmat, împăratul s-a întors spre sfetnicii lui, întrebându-i: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?... Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați, și chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei.”

De unde știa acest împărat păgân cum arată Fiul lui Dumnezeu? Robii evrei, care ocupau poziții de încredere în Babilon, reprezentaseră înaintea

lui adevărul prin viața și caracterul lor. Când li s-a cerut un motiv pentru credința lor, ei l-au dat fără ezitare. În mod clar și simplu, ei prezentaseră principiile neprihănirii, învățându-i în felul acesta pe cei din jurul lor despre Dumnezeu cărui I se închinau. Ei vorbiseră despre Hristos, Răscumpărătorul care avea să vină și, în înfățișarea celui de-al patrulea din mijlocul focului, împăratul L-a recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu. – *Profeți și regi*, p. 508, 509

Acești evrei credincioși aveau o mare abilitate naturală, o bună cultură intelectuală și ocupau o poziție de înaltă onoare, dar toate aceste avantaje nu i-au determinat să-L uite pe Dumnezeu. Toate puterile lor au fost predate influenței sfințitoare a harului divin. Prin exemplul lor evlavios, prin integritatea lor statornică, ei au adus laudă Aceluia care îi chemase din întuneric la lumina Sa minunată. În eliberarea lor minunată s-a arătat, înaintea acelei vaste adunări, puterea și măreția lui Dumnezeu. Isus a venit alături de ei în cuptorul de foc și, prin slava prezenței Sale, l-a convins pe mândrul rege al Babilonului că El nu putea fi altul decât Fiul lui Dumnezeu. Lumina Cerului strălucise de la Daniel și tovarășii săi, până când toți cei cu care veniseră în contact au înțeles credința care le-a înnobilit viețile și le-a înfrumusețat caracterele. Prin eliberarea slujitorilor Săi credincioși, Domnul declară că El va sta alături de cei asupriți și va răsturna toate puterile pământești care își vor înălța propria glorie și Îl vor călca în picioare pe Dumnezeul Cerului. – ”The Life of Daniel and Illustration of True Sanctification,” *Advent Review and Sabbath Herald*, February 1, 1881, par. 21

Cei trei tineri evrei, Șadrac, Meșac și Abed-Nego (nu avem nicio înregistrare despre prezența lui Daniel), nu L-au dezonorat pe Dumnezeul cerului aducând omagiu aceluia idol. Acțiunea lor a fost raportată regelui. Înfuriat, el i-a chemat înaintea lui și, prin amenințări, s-a străduit să-i determine să se unească cu mulțimea în închinarea la acea statuie de aur. În mod politicoasă, dar ferm, ei și-au declarat loialitatea față de Dumnezeul cerului și credința în puterea Lui de a-i elibera în ceasul încercării. – *Manuscript 110*, 1904, par. 52

Marti, 17 iunie

Închinarea la un chip, din nou

Încercarea și persecuția vor veni pentru toți cei care, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, refuză să venereze acest sabat fals. Forța este ultima soluție a oricărei religii false. La început încearcă să atragă, așa

cum a încercat împăratul Babilonului, prin puterea muzicii și a spectacolului exterior. Dacă aceste atracții, inventate de oameni inspirați de Satana, nu reușeau să-i facă pe oameni să se închine chipului de aur, flăcările flămânde ale cuptorului încins erau gata să îi consume. Așa va fi și acum. Papalitatea și-a exercitat puterea pentru a-i obliga pe oameni să asculte și va continua să facă acest lucru. Avem nevoie de același duh care a fost manifestat de slujitorii lui Dumnezeu în conflictul cu păgânismul. Relatând despre felul în care erau tratați creștinii de către împăratul Romei, Tertulian spune: „Suntem aruncați la fiarele sălbaticice pentru a ne face să retractăm; suntem arși în flăcări; suntem condamnați la închisoare și la munca în ocne; suntem exilați pe insule, cum ar fi Patmos, dar toate aceste metode au eșuat.” Așa a fost și în cazul celor trei vrednici evrei – ochiul lor era îndreptat spre slava lui Dumnezeu, sufletele lor erau neclintite, puterea adevărului îi făcea să rămână fermi în credințioșia lor față de Dumnezeu. Numai în puterea lui Dumnezeu vom fi făcuți în stare să îi fim credincioși. ...

Poruncile oamenilor limitați și păcătoși trebuie să se piardă cu totul, fiind lipsite de însemnătate când sunt puse alături de Cuvântul Dumnezeului veșnic. Adevărul trebuie ascultat cu orice preț, chiar dacă ne stau în față închisorile cu carcerele lor, cătușele, lanțurile și exilul. Dacă ești loial și sincer, acel Dumnezeu care a pășit alături de cei trei tineri evrei în cuptorul aprins, care l-a protejat pe Daniel în groapa cu lei, care i S-a arătat lui Ioan pe insula singuratică, te va însoți oriunde vei merge. Prezența Sa permanentă te va mângâia și te va susține și vei înțelege împlinirea făgăduinței: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” – ”God’s Care for His Children,” *Signs of the Times*, May 6, 1897, par. 16, 18

Fiară cu două coarne va face (va porunci) „ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei” (Apocalipsa 13:16,17). Avertizarea îngerului al treilea este: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” ...

După avertizarea împotriva închinării la fiară și la chipul ei, profeția spune: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Deoarece aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu

sunt puși în felul acesta în contrast cu aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei, urmează ca păzirea Legii lui Dumnezeu, pe de o parte, și călcarea ei, pe de altă parte, să facă deosebirea dintre închinătorii lui Dumnezeu și închinătorii fiarei. – *Tragedia veacurilor*, p. 445

Miercuri, 18 iunie

Persecutarea bisericii timpurii

În cele din urmă, ziua pentru executarea lui Petru a fost stabilită, dar rugăciunile credincioșilor continuau să se înalțe la cer și, în timp ce toate energiile și simpatia lor erau exprimate în rugăciuni arzătoare pentru ajutor, îngerii lui Dumnezeu îl ocroteau pe apostolul întemnițat. În închisoare, Petru a fost pus între doi soldați și era legat cu două lanțuri, fiecare fiind prins la încheietura mâinii unuia dintre gardieni. Ca urmare, el nu se putea mișca fără ca ei să știe. Porțile închisorii erau ferecate pentru siguranță și o gardă întărită a fost pusă în fața lor. Toate șansele de a fi eliberat sau de a evada prin mijloace omenești erau nule. Însă situația disperată a omului este ocazia favorabilă pentru Dumnezeu.

Apostolul nu era intimidat de situația în care se afla. De când fusese reabilitat după ce Îl tăgăduise pe Hristos, el înfruntase fără șovăire pericolul și dovedise un curaj nobil și îndrăzneală când a predicat un Mântuitor răstignit, înviat și înălțat la cer. Pe când zăcea în celulă, el și-a amintit cuvintele pe care i le spusese Domnul Hristos: „Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingei și te duceai unde voiai, dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.” Petru credea acum că venise timpul când urma să-și dea viața pentru Hristos.

În noaptea dinaintea zilei în care fusese planificată execuția, Petru, legat în lanțuri între cei doi soldați, a dormit ca de obicei. Amintindu-și că Petru mai evadase o dată din închisoare, Irod a luat de data aceasta măsuri duble de precauție. Soldații care erau de gardă pentru a asigura o pază suplimentară erau răspunzători pentru supravegherea strictă a întemnițatului. Petru era legat într-o celulă săpată într-o stâncă masivă, iar porțile erau bine încuiate și baricadate. Totuși încuietorile, baricadele și garda romană, care împiedicau cu eficiență orice posibilitate ca întemnițatul să primească vreun ajutor omenesc, n-au făcut decât ca triumful lui Dumnezeu să fie deplin în eliberarea lui Petru din închisoare. Irod își ridicase mâna împotriva Celui Atotputernic, dar avea să fie peste măsură de umilit și cu totul înfrânt în încercarea de a-i lua viața

slujitorului lui Dumnezeu. – ”The Deliverance of Peter,” *Advent Review and Sabbath Herald*, April 27, 1911, par. 10–12.

Lucrarea îngerilor este aceea de a se apropia de cel încercat, suferind și ispitit. Ei lucrează neobosit în favoarea acelor pentru care a murit Hristos. Când păcătoșii sunt aduși acolo încât să se predea Mântuitorului, îngerii duc veștile la cer și, printre oștile cerești, este o mare bucurie. „Va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de oameni care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15:7). În ceruri, se duce un raport despre fiecare străduință încununată cu succes, depusă de noi pentru a risipi întunericul și a răspândi cunoștința despre Hristos. Când fapta este raportată înaintea Tatălui, bucuria se răspândește prin toată oștirea cerului. – *Faptele apostolilor*, p. 153

Joi, 19 iunie

Semnul fiarei

Va fi nevoie de un mare curaj moral pentru a face lucrarea lui Dumnezeu fără ezitare. Cei care fac acest lucru nu pot lăsa loc pentru iubirea de sine și pentru motive egoiste, ambiție, dispoziția de a face doar ce este ușor sau dorința de a evita crucea. Porunca este: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță!” Ne vom strădui noi să facem ca Numele lui Dumnezeu să fie lăudat pe pământ? Vom asculta de glasul Lui sau ascultăm vocea liniștitoare a celui rău și suntem legănați într-un somn fatal chiar în pragul realităților veșnice? Adevărul este totul pentru noi sau nu este nimic. Cei care vor să-și facă un nume în lume să meargă înainte cu lumea, dar cei care vor să-L slujească pe Dumnezeu să asculte de Dumnezeu, și nu de oameni. Întreaga lume creștină va fi implicată în marele conflict dintre credință și necredință. Toți vor lua parte. Unii s-ar putea să nu se angajeze în conflict de niciuna dintre părți. Poate că nu par să stea împotriva adevărului, dar nu vor ieși cu îndrăzneală pentru Hristos, de teama de a-și pierde bunurile sau de a suferi ocară. Toți aceștia sunt numărați printre dușmanii lui Hristos, căci Hristos spune: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește.” – ”Seek First the Kingdom of God,” *Advent Review and Sabbath Herald*, February 7, 1893, par. 12

Pot exista doar două clase. Fiecare primește un semn distinct, fie sigiliul Dumnezeului celui viu, fie semnul fiarei sau al chipului ei. Fiecare

fiu și fiică a lui Adam fie Îl alege pe Hristos, fie pe Baraba să fie conducătorul său. Și toți cei care se așază de partea celor neloiali stau sub steagul negru al lui Satana și sunt acuzați că L-au respins și L-au disprețuit pe Hristos. Ei sunt acuzați că L-au răstignit în mod deliberat pe Domnul vieții și al slavei.

Fiecare are o întrebare importantă la care trebuie să răspundă pentru sine: Ești de partea lui Satana, un călcător al Legii lui Dumnezeu, sau ești loial celui Dumnezeu care a declarat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunăătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam”? Caracterul lui Dumnezeu este prezentat aici ca fiind slava Sa. Dumnezeu a dat toată judecata în mâinile Fiului Său și, ca judecător drept, Hristos trebuie să pronunțe sentința pentru orice lucrare, fie ea bună sau rea. Dreptatea este la fel de mult o expresie a iubirii ca și a milei. – ”Christ or Barabbas?” *Advent Review and Sabbath Herald*, January 30, 1900, par. 4, 5

Sabatul va constitui proba cea mare a credincioșiei, căci el este adevărul pus în discuție în mod deosebit. Când va fi adusă încercarea finală asupra oamenilor, se va trage linia de deosebire dintre aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu și aceia care nu-I slujesc. – *Tragedia veacurilor*, p. 605.

Imagini ale sfârșitului

Sabat după-amiază, 21 iunie

Atât în școală, cât și în familie, multe dintre învățători erau transmise pe cale orală, însă tinerii învățau și să citească scrierile iudaice, iar sulițele de pergament ale Vechiului Testament le erau deschise pentru studiu. Materiile principale pe care le studiau în aceste școli erau Legea lui Dumnezeu, cu instrucțiunile date lui Moise, istoria sacră, muzica sacră și poezia. Pe paginile de istorie sfântă descopereau urmele pașilor lui Iehova. Erau scoase în evidență marile adevăruri din simbolistica serviciului de la sanctuar și, în credință, elevul înțelegea care era punctul central al întregului sistem – Mielul lui Dumnezeu, care urma să ridice păcatul lumii. Se cultiva un spirit de evlavie. Elevii nu erau învățați doar că trebuie să se roage, ci și cum să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să aibă credință în El și cum să înțeleagă și să asculte de învățăturile Duhului Său. Intellectul sfințit scotea din vistieria lui Dumnezeu lucruri vechi și lucruri noi, iar Duhul lui Dumnezeu Se manifesta în profeții și cântări sfinte. – *Educație*, p. 47

Ca națiune, israeliții nu au reușit să primească binecuvântările pe care Dumnezeu dorea să li le ofere. Nu au apreciat scopul urmărit de Domnul și nu au cooperat cu El la împlinirea acestuia. Însă, cu toate că indivizi și popoare se pot despărți de El în acest fel, scopul Său pentru cei care au încredere în El rămâne neschimbat. „Tot ce face Dumnezeu dăinuie în veci” (Eclesiastul 3:14).

Deși, în epoci diferite, există grade diferite de dezvoltare și manifestări diferite ale puterii Sale de a împlini nevoile oamenilor, lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna aceeași. Învățătorul este același. Caracterul și planul lui Dumnezeu sunt la fel. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17).

Experiențele lui Israel au fost înregistrate în scris ca noi să învățăm din ele. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și

au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11). Și în cazul nostru, ca și în cazul Israelului din vechime, succesul în educație depinde de credințioșia cu care respectăm planul Creatorului. Aderarea la principiile Cuvântului lui Dumnezeu ne va aduce binecuvântări tot atât de mari ca acelea de care ar fi putut avea parte poporul evreu. – *Educație*, p. 50

Prin tinerii și copiii de astăzi, Dumnezeu dorește să arate lumii aceleași adevăruri pline de putere pe care le-a arătat prin acești bărbați. Istoria lui Iosif și a lui Daniel este o ilustrație a ceea ce va face El pentru cei care I se supun și care caută din toată inima să împlinească planul Său.

Cea mai mare nevoie a lumii este de bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie cinstiți și credincioși în adâncul sufletului lor, care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, care să-și facă datoria cu aceeași conștiinciozitate cu care acul busolei indică nordul, bărbați care să facă ce este corect, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile.

Însă un asemenea caracter nobil nu este ceva accidental, nu se datorează unor favoruri sau înzeestrări speciale ale providenței divine, ci este rezultatul autodisciplinării, al alegerii de a subordona firea inferioară frii superioare, de a renunța la eu pentru a-i sluji din iubire pe Dumnezeu și pe oameni. – *Educația*, p. 57

Duminică, 22 iunie

Profetul reticent

Lecția aceasta este pentru solii lui Dumnezeu de astăzi, când cetățile popoarelor se găsesc într-o nevoie la fel de mare după cunoașterea atributelor și planului Dumnezeului celui adevărat cum erau locuitorii din cetatea Ninive de altădată. Trimișii lui Hristos trebuie să îi îndrepte pe oameni către o lume mai bună care, într-o mare măsură, este pierdută din vedere. După învățăturile Sfintei Scripturi, singura cetate care va rezista este cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Cu ochii credinței, omul poate vedea poarta cerului strălucind de măreția slavei lui Dumnezeu. Prin slujitorii Săi, Domnul Isus îi cheamă pe oameni să lupte cu ambiție sfântă pentru a-și asigura o moștenire nepieritoare. El îi îndeamnă să-și pună comoara la tronul lui Dumnezeu. – *Profeți și regi*, p. 274

Iona a arătat că, pentru el, sufletele din acel oraș nelegiuit valorau mai puțin decât reputația lui. El s-a temut să nu fie privit ca un profet mincinos. Compasiunea arătată de Dumnezeu față de poporul care s-a

pocăit „n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat”. „Nu este aceasta”, L-a întrebat el pe Domnul, „tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!”

Când L-a văzut pe Domnul exercitându-și atributele pline de milă pentru a cruța cetatea care își stricase purtarea înaintea Lui, Iona ar fi trebuit să coopereze cu Dumnezeu în planul Său milostiv. Dar el a pierdut din vedere interesele poporului. Din nou a cedat sentimentelor sale și, ca urmare, nu s-a întristat la gândul că atât de mulți oameni trebuiau să piară pentru că nu au fost învățați să facă binele. El simțea că ar prefera să moară decât să trăiască și să vadă cetatea cruțată și, în nemulțumirea sa, a exclamat: „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc.” – „Ninevah, That Great City,” *Advent Review and Sabbath Herald*, October 18, 1906, par. 8, 9.

Cuvântul Domnului i-a vorbit profetului Iona astfel: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei! Căci răutatea ei s-a suit până la Mine.” Profetul a fost tentat să pună la îndoială înțelepciunea chemării. Părea că era de niciun folos să proclame un astfel de mesaj în acel oraș mândru. A uitat că Dumnezeul pe care Îl slujea era atotînțelept și atotputernic. În timp ce el ezita, Satana l-a copleșit cu descurajare și „Iona s-a sculat să fugă la Tars”. Găsind o corabie gata de plecare, „a plătit prețul călătoriei și s-a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars”.

Lui Iona i se încredințase o responsabilitate grea. Dacă profetul ar fi ascultat fără să pună întrebări, ar fi fost binecuvântat cu îmbelșugare. Totuși, Domnul nu l-a părăsit pe Iona în disperarea lui. Prin încercări și providențe ciudate, încrederea profetului în Dumnezeu avea să renască. – *From Splendor to Shadow*, p. 144

Luni, 23 iunie

O acțiune de pocăință

Răbdarea lui Dumnezeu este foarte mare – atât de mare, încât, atunci când ne gândim la insulta continuă adusă poruncilor Sale sfinte, ne minunăm. Cel Atotputernic a desfășurat o putere restrângătoare asupra propriilor Sale atribute. Dar El Se va scula cu siguranță să-i pedepsească pe cei nelegiuiți, care sfidează cu atâta îndrăzneală cerințele drepte ale Decalogului.

Dumnezeu le îngăduie oamenilor un timp de probă, dar este un punct dincolo de care răbdarea divină nu mai poate merge, iar pedepsele lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu siguranță. Domnul îi tolerează multă vreme pe oameni și cetățile lor, dând avertizări pline de milă pentru a-i salva de mânia divină, dar vine o vreme când rugămintele pentru milă nu vor mai fi ascultate și cei răzvrățiți, care continuă să respingă lumina adevărului, vor fi spulberați din milă pentru ei și pentru aceia care altfel ar fi influențați prin exemplul lor. – *Profeți și regi*, p. 276

Solia lui Dumnezeu pentru locuitorii pământului de astăzi este: „De aceea și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24:44). Situațiile care există în societate, mai ales în marile orașe, vestesc cu glas de tunet că ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit și că sfârșitul tuturor lucrurilor de pe pământ este aproape. Ne găsim în pragul crizei veacurilor. Într-o succesiune rapidă, pedepsele lui Dumnezeu vor urma una după alta – foc și inundații, cutremure, război și vărsare de sânge. Nu trebuie să fim surprinși în vremea aceasta de evenimente atât de mari și de hotărâtoare, căci îngerul milei nu mai poate rămâne multă vreme să-i ocrotească pe cei nepocâiți.

„Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului, și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile” (Isaia 26:21). Furtuna milei lui Dumnezeu se adună și vor sta în picioare numai aceia care vor răspunde invitațiilor harului așa cum au făcut locuitorii din Ninive la predicarea lui Iona și vor fi sfințiți prin ascultarea de legile Conducătorului divin. Numai cel neprihănit va fi ascuns cu Hristos în Dumnezeu până când va trece nimicirea. – *Profeți și regi*, p. 278

Și totuși, Ninive nu era cu totul dedată la rău. În cetatea aceea erau mulți care căutau ceva mai bun și, dacă li s-ar fi oferit ocazia să-L cunoască pe Dumnezeul cel viu, ar fi renunțat la faptele lor rele. Astfel, Dumnezeu li S-a descoperit într-un mod neîndoielnic ca să-i conducă la pocăință. – *From Splendor to Shadow*, p. 144

Marti, 24 iunie

Ospățul lui Belșatar

Din cauza nebuniei și a slăbiciunii lui Belșatar, nepotul lui Nebucadnețar, Babilonul cel îngâmfat avea să cadă în curând. Având acces de tânăr la o parte din autoritatea imperială, Belșatar s-a proslăvit în puterea lui și

și-a înălțat inima împotriva Dumnezeului cerului. A avut multe ocazii să cunoască voința divină și să înțeleagă răspunderea de a-i da ascultare. El știa de alungarea bunicului său din societatea oamenilor prin hotărârea lui Dumnezeu și era la curent cu pocăința lui Nebucadnețar și cu vindecarea lui supranaturală. Dar Belșatar a lăsat ca iubirea de plăceri și proslăvirea de sine să șteargă lecțiile pe care nu ar fi trebuit să le uite niciodată. A risipit ocaziile date lui cu atâta îndurare și a neglijat să folosească mijloacele pe care le avea la îndemână pentru cunoașterea deplină a adevărului. Belșatar a trecut cu indiferență pe lângă ceea ce Nebucadnețar câștigase până la urmă cu prețul unei umilințe și suferințe nespuse. – *Profeți și regi*, p. 522

Apoi scrisul de pe perete a fost citit și interpretat. Belșatar a auzit sentința irevocabilă: „Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt.” „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor!” „Împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!” Belșatar nu avea scuză, pentru că i se dăduse lumină din belșug pentru a se schimba. El avusese ocazia să cunoască adevărul, dar a pierdut toate beneficiile acestei cunoașteri prin îngăduința de sine; el nu l-a ascultat pe Dumnezeu nici ca om, nici ca rege și, din această cauză, împărăția i-a fost luată. Acela care are putere să ridice și să dărâme împărați, a dat împărăția altuia.

În istoria lui Nebucadnețar și a lui Belșatar, Dumnezeu le vorbește națiunilor de astăzi. Trebuie să luăm în serios lecțiile pe care a căutat să le dea acestor regi răzvrățiți, căci, dacă ar fi urmat o cale în armonie cu învățătura dată bunicului său, Belșatar și-ar fi păstrat nu numai împărăția, ci și viața. El a ignorat lecțiile și a continuat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, comițând chiar păcatele pentru care bunicul său fusese muștrat și pedepsit. Și el s-a înălțat în mândrie și preamărire, iar judecata finală a lui Dumnezeu a căzut asupra lui și asupra casei sale. Marele său păcat a fost că, deși Dumnezeu i-a dat lumină, el n-a vrut să meargă pe cărările neprihănirii. – „Results of Refusing to Walk in the Light,” *Signs of the Times*, July 20, 1891, par. 5, 6

[Belșatar] a fost vinovat pentru că a avut privilegiul de a cunoaște și de a face binele și de a-i conduce pe alții pe această cale, și totuși a refuzat să ia aminte la lumina pe care Dumnezeu a lăsat-o să strălucească pe calea lui. El a avut toate ocaziile de a-L cunoaște pe Dumnezeu și adevărul Său, dar nu s-a lepădat de sine pentru a cunoaște binele și a face ce este drept și bine. Acum, în mijlocul celei mai mari idolatrii, când el l-a sfidat pe

Dumnezeu, acel capăt de mână îi scrie soarta. – „Results of Refusing to Walk in the Light”, *Signs of the Times*, July 20, 1891, par. 2

Miercuri, 25 iunie

Secarea fluviului Euftrat

Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecărui om, Dumnezeu le-a desemnat un loc în marele Său plan. Astăzi, indivizi și popoare sunt puși la încercare cu ajutorul balanței din mâna Aceluia care nu face nicio greșeală. Fiecare își hotărăște soarta prin propria alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.

Prorociile pe care le-a dat Marele EU SUNT în Cuvântul Său, unind o verigă cu alta în lanțul evenimentelor, de la veșnicia trecută la veșnicia viitorului, ne spun unde ne găsim astăzi în desfășurarea veacurilor și ce se poate aștepta în timpul care vine. Tot ce a prevestit prorocia că se va împlini până în vremea de astăzi a fost înregistrat pe paginile istoriei și putem fi siguri că tot ce trebuie să vină se va împlini la vremea hotărâtă. – *Profeți și regi*, p. 536

Distrugerea Babilonului ilustrează într-o oarecare măsură distrugerea finală a lumii, despre care profetul scrie: „Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el”. Distrugerea a venit asupra Babilonului în timp ce împăratul și mai-marii săi erau ocupați cu ospățul și petrecerea. Cyrus și armata sa au mărșăluit prin albia râului Euftrat, căci fuseseră săpate tranșee și cursul râului era abătut, ca să nu existe niciun obstacol pentru intrarea lor în oraș, cu condiția ca porțile să fie deschise. Gărzile petreceau vesele și se desfătau, iar cetatea rămăsese fără apărare. Înainte ca ofițerii să-și dea seama, inamicul intrase în oraș și nu mai era cale de scăpare. Cei dintr-o parte a orașului au fost uciși sau capturați înainte să poată da de veste în cealaltă parte că orașul a fost invadat. Nu s-a dat nicio alarmă, nu s-a auzit niciun strigăt care să avertizeze poporul că forțele lui Cyrus erau asupra lor. ...

Babilonul este un simbol al lumii, în general. Când soarta sa a fost pecetluită, regii și ofițerii erau ca niște oameni nebuni, iar purtarea lor le-a grăbit destinul. Când soarta unei națiuni este hotărâtă, se pare că oamenii din poziții de conducere își pierd toată energia, înțelepciunea și prevederea din timpurile de prosperitate de odinioară și grăbesc răul pe care ar vrea să-l evite. Cel mai mare pericol pentru un individ sau o națiune nu îl constituie dușmanii din afară. Răsturnarea unei națiuni,

nu are loc fără ca Dumnezeu să știe, ci este urmarea faptului că ea a ales o cale neînțeleaptă sau rea. Dar oamenii care se tem de Dumnezeu, care ascultă de poruncile Sale și împlinesc principiile neprihănirii în viața lor au o apărare sigură; Dumnezeu va fi adăpostul celor care se încred în El. – "A Symbol of Final Destruction," *Signs of the Times*, December 29, 1890, par. 2

Joi, 26 iunie

Cirus, unsul

Anul în care Cyrus i-a succedat lui Darius Medul pe tronul Medo-Persiei a marcat împlinirea a șaptezeci de ani de când primul lot de evrei a fost dus în captivitate în Babilon de către Nebucadnețar. Daniel, care era familiarizat cu profețiile lui Ieremia și Isaia cu privire la durata captivității și cu profețiile lui Isaia cu privire la restaurarea prin decretul lui Cyrus, era încă în viață și ocupa o poziție de conducere la curtea medo-persană. Credința sa în aceste profeții l-a determinat să se roage lui Dumnezeu în favoarea poporului său. Și acum, când a venit timpul ca Templul din Ierusalim să fie reconstruit, Dumnezeu l-a chemat pe Cyrus ca agent al său pentru a cunoaște și înțelege profețiile despre el însuși și pentru a-i elibera pe iudei. Și, mai mult, Cyrus le-a acordat facilitățile necesare pentru a reconstrui Templul Domnului. ...

Au existat slujitori credincioși ai Celui Preaînalt care au fost pregătiți să răspundă la acest decret. Cu peste șaiszeci de ani înainte, Domnul declarase: „De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta. ... Voi Mă veți chema” spusese Domnul, „și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile, în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie”. Cei care L-au căutat pe Domnul au fost pregătiți să profite de minunata ocazie oferită de Cyrus de a se întoarce la casele lor și de a rezidi Templul lui Dumnezeu. – "The Return of the Exiles—No. 2: The Decree of Cyrus," *Advent Review and Sabbath Herald*, March 28, 1907, par. 5, 11

Prin intrarea neașteptată a armatei cuceritorului persan în inima capitalei babiloniene, prin albia fluviului ale cărui ape fuseseră abătute și prin porțile interioare, care, din neglijență, fuseseră lăsate deschise și

nepăzite, iudeii aveau o dovadă cu privire la împlinirea literală a profeției lui Isaia – înfrângerea neașteptată a asupraitorilor lor. Lucrul acesta trebuia să fie pentru ei un semn neîndoielnic că Dumnezeu dirija mersul națiunilor în favoarea lor; că următoarele cuvinte erau strâns legate de prorocia care arăta cum avea să cadă Babilonul și să fie cucerit:

„Eu zic despre Cyrus: «El este păstorul Meu și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: 'Să fie zidit iarăși!' și despre Templu: 'Să i se pună temeliiile!'»” „«Eu am ridicat pe Cyrus în dreptatea Mea și voi netezi toate cărările lui. El Îmi va zidi iarăși cetatea și va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri», zice Domnul oștirilor” (Isaia 44:28; 45:13). – *Profeți și regi*, p. 552.

APRILIE

1. M. Psalmii 34:7
 2. M. Psalmii 91:11,12
 3. J. Matei 18:10
 4. V. Psalmii 103:20
- s. a. B 19:46, CT 19:36, IS 19:43, MS 19:54, SM 20:02, DJ 19:55, AR 20:05
-
5. S. Evrei 1:14
- s. a. B 19:47, CT 19:37, IS 19:44, MS 19:56, SM 20:04, DJ 19:57, AR 20:07
-
6. D. Faptele 8:26
 7. L. Evrei 11:1
 8. M. Romani 8:24
 9. M. Numeri 23:19
 10. J. Matei 9:29
 11. V. Luca 8:46
- s. a. B 19:55, CT 19:44, IS 19:53, MS 20:04, SM 20:12, DJ 20:04, AR 20:15
-
12. S. Filipeni 3:9
- s. a. B 19:56, CT 19:46, IS 19:54, MS 20:05, SM 20:14, DJ 20:05, AR 20:16
-
13. D. Galateni 5:6
 14. L. 2 Tesaloniceni 3:3
 15. M. Evrei 11:8
 16. M. Matei 6:25
 17. J. Matei 6:26
 18. V. Matei 6:28,29
- s. a. B 20:03, CT 19:53, IS 20:02, MS 20:13, SM 20:22, DJ 20:12, AR 20:24
-
19. S. Isaia 43:25,26
- s. a. B 20:05, CT 19:54, IS 20:04, MS 20:15, SM 20:24, DJ 20:14, AR 20:25
-
20. D. 1 Timotei 6:12
 21. L. Isaia 41:13
 22. M. Psalmii 9:10
 23. M. Psalmii 55:22
 24. J. Psalmii 63:5,6
 25. V. Filipeni 3:12
- s. a. B 20:12, CT 20:01, IS 20:12, MS 20:23, SM 20:32, DJ 20:21, AR 20:33
-
26. S. Habacuc 3:17,18
- s. a. B 20:13, CT 20:03, IS 20:13, MS 20:24, SM 20:34, DJ 20:22, AR 20:35
-
27. D. Psalmii 62:5,6
 28. L. Evrei 10:36
 29. M. Evrei 10:23
 30. M. 1 Ioan 3:2,3

MAI

1. J. Deuteronomul 5:29
 2. V. 1 Petru 2:21,22
- s. a. B 20:21, CT 20:10, IS 20:21, MS 20:32, SM 20:42, DJ 20:29, AR 20:43
-
3. S. Isaia 28:16
- s. a. B 20:22, CT 20:11, IS 20:23, MS 20:33, SM 20:43, DJ 20:31, AR 20:44
-
4. D. Luca 6:44
 5. L. Psalmii 18:28
 6. M. 2 Timotei 3:16,17
 7. M. 1 Tesaloniceni 2:13
 8. J. Psalmii 119:103
 9. V. Psalmii 37:31
- s. a. B 20:29, CT 20:18, IS 20:31, MS 20:41, SM 20:52, DJ 20:38, AR 20:52
-
10. S. Psalmii 111:10
- s. a. B 20:30, CT 20:19, IS 20:32, MS 20:42, SM 20:53, DJ 20:39, AR 20:53
-
11. D. Ioan 5:39
 12. L. 1 Corinteni 2:10
 13. M. Psalmii 51:6
 14. M. Proverbele 3:13
 15. J. Psalmii 73:25
 16. V. Ieremia 9:23,24
- s. a. B 20:37, CT 20:26, IS 20:40, MS 20:50, SM 21:01, DJ 20:46, AR 21:00
-
17. S. Romani 8:16
- s. a. B 20:38, CT 20:27, IS 20:41, MS 20:51, SM 21:02, DJ 20:47, AR 21:02
-
18. D. Ioan 17:17
 19. L. Galateni 5:1
 20. M. Psalmii 25:4,5
 21. M. Romani 2:13
 22. J. Faptele 5:29
 23. V. Deuteronomul 26:18
- s. a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:48, MS 20:58, SM 21:09, DJ 20:53, AR 21:08
-
24. S. Exodul 20:8-11
- s. a. B 20:45, CT 20:34, IS 20:49, MS 20:59, SM 21:10, DJ 20:54, AR 21:09
-
25. D. Isaia 58:13,14
 26. L. 1 Ioan 1:6,7
 27. M. Evrei 8:5
 28. M. Efeseni 3:19
 29. J. 1 Samuel 2:3
 30. V. Psalmii 119:73
- s. a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05, SM 21:17, DJ 20:59, AR 21:15
-
31. S. Coloseni 1:10
- s. a. B 20:52, CT 20:41, IS 20:56, MS 21:06, SM 21:18, DJ 21:00, AR 21:16

IUNIE

1. D. 1 Corinteni 3:9
 2. L. Romani 8:6,7
 3. M. 1 Cronici 28:9
 4. M. Proverbele 4:23
 5. J. Psalmii 139:23,24
 6. V. 2 Corinteni 10:5
- s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:11, SM 21:23, DJ 21:05, AR 21:21
-
7. S. Iacov 4:8
- s. a. B 20:57, CT 20:46, IS 21:02, MS 21:12, SM 21:24, DJ 21:06, AR 21:22
-
8. D. Filipeni 2:5
 9. L. 1 Ioan 2:15
 10. M. Iacov 4:4, NTR
 11. M. Efeseni 5:9
 12. J. 2 Timotei 2:4
 13. V. Proverbele 2:20
- s. a. B 21:01, CT 20:49, IS 21:06, MS 21:15, SM 21:27, DJ 21:09, AR 21:26
-
14. S. Psalmii 119:63
- s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:06, MS 21:16, SM 21:28, DJ 21:09, AR 21:26
-
15. D. Proverbele 22:1
 16. L. Psalmii 34:13
 17. M. Efeseni 4:29
 18. M. 1 Petru 3:9
 19. J. Matei 12:36,37
 20. V. Efeseni 4:31
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:11, AR 21:28
-
21. S. Proverbele 12:19
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:28
-
22. D. Coloseni 4:6
 23. L. Isaia 50:4
 24. M. 1 Petru 2:1,2
 25. M. Evrei 6:1
 26. J. 2 Petru 3:18
 27. V. Efeseni 4:13
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
-
28. S. Matei 5:48
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
-
29. D. Isaia 32:17
 30. L. Matei 28:20